

[Bách Quỷ Dị Văn Hệ Liệt] Vĩnh Niên Kí

Contents

[Bách Quỷ Dị Văn Hệ Liệt] Vĩnh Niên Kí	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2-1	11
4. Chương 2-2	16
5. Chương 3	20
6. Chương 4-1	26
7. Chương 4-2	30
8. Chương 5-1	35
9. Chương 5-2	41
10. Chương 6	46
11. Chương 7	54
12. Chương 8-1	61
13. Chương 8-2	65
14. Chương 9	69
15. Chương 10	71
16. Chương 11: Phiên Ngoại 1	73
17. Chương 12: Phiên Ngoại 2	78

[Bách Quỷ Dị Văn Hệ Liệt] Vĩnh Niên Kí

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền, nam nam sinh tử, ân oán kiếp trước, HEDịch: Hữu TửNgày Vương Hạnh sinh ra cũng là ngày d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-quy-di-van-he-liet-vinh-nien-ki>

1. Chương 1-1

Vương Hạnh, tự Vĩnh Niên, là người Lạc Dương. Lúc sinh ra thì trời bỗng xảy ra chuyện lạ kỳ. Tất cả cây hạnh trong phạm vi 1 trăm dặm quanh phủ đều nở rộ lên cả. Nhà họ Vương liền tất tả đem mấy mẫu đất khô cằn đó dưỡng tốt lên. Từ đó về sau, đều bội thu, năm sau cao gấp 10 lần năm trước. Gia cảnh của Vương gia vì thế cũng khá giả hơn rất nhiều.

Từ già đến bé trong Vương gia đều vừa mừng vừa sợ, vì thế mà đặt tên hán là “Hạnh”, Ngụ ý muốn hán mang đến toàn gia được hạnh phúc, may mắn cát tường. Ba Vương già rồi mới được có mỗi 1 thằng con, nên rất mực yêu quý. Hơn nữa lúc sinh ra thì kéo theo ko ít sự lạ kỳ. Nên ai cũng cho rằng đây là thiên tinh hạ phàm, tương lai có thể làm nên sự nghiệp rực rỡ. Thế là, tuy Vương gia chỉ là nhà nông dân bình thường thôi, nhưng chưa bao giờ dám lơ là trong việc giáo dục Vương Hạnh.

Vừa được 5 tuổi, Vương Hạnh đã được gởi tới trường tốt nhất, đến danh sư nơi này là Liễu Dương tiên sinh cũng phá lệ nhận hắn làm học trò truyền thụ. Cũng chính lão sư này đã đặt tự cho hắn là “Vĩnh Niên”. Nghe đồn là tiên sinh nằm mộng được 1 vị thần gọi ý viết lên tay người hai chữ “Vĩnh Niên”. Mà Vĩnh Niên lúc nhập học cũng thông minh hơn người, phàm là thứ gì đã đọc qua đều ko hề quên. Gần sáu tuổi, hắn lại cư nhiên bác bỏ tú tài lớn hơn mình 10 tuổi. Thật là 1 đứa bé có khí thể thần đồng. Lúc đó, cả thôn vì thế mà ồn ào huyên náo. Ai nấy cũng đều nhìn đứa con của vương gia Vương gia với ánh mắt kiêng dè, xem hắn như thiên thần hạ phàm. Người muốn kết thân đông đến độ có thể phá cả cửa của nhà họ Vương.

Má Vương đắc ý vô cùng, sau khi lựa chọn kỹ càng mới nhận lời 1 người họ hàng xa rất giàu có ở thành Lạc Dương. Nếu chuyện như thế, thì hẳn bản thân hắn đã là 1 bức tranh hoàn mỹ ko một khiếm khuyết. Nhưng, lúc Vương gia chuẩn bị đến nhà gái để đưa lễ thì thấy 1 lão hòa thượng mày râu bạc trắng, tự xưng là tăng nhân lang du của Tịnh Vân tự nói là có chuyện quan trọng cần phải bẩm báo. Đây có liên quan đến tương lai của quý công tử đây. Mọi người nghe thế đều nóng lòng, thành khẩn mời lão hòa thượng kia vào. Nhưng, lão ko chịu vào cửa, chỉ điểm vào giữa trán của Vĩnh Niên nói 1 một câu rồi phiêu nhiên rời đi.

“Nhân quả kiếp trước, khắc thẻ khắc thiếp, đắc tội tiểu quỷ, Tuyệt đường con cái.”

Vợ chồng Vương gia đều vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ dám đem lời nói của lão hòa thượng chôn sâu trong lòng, ko dám nói ra với ai cả. Lớn nhỏ trong nhà đều suy đi nghĩ lại, cảm thấy Vĩnh Niên dạm ngõ lần này thật bất an. Nhưng tự bản thân họ cũng ko có cách giải, đành âm ừ dấy dưng, chuyện kết thân đành phải âm thầm theo dõi động tĩnh bên nhà gái vậy. Liên tiếp 3 năm, cũng ko thấy gì khác thường. Nhà họ Vương liền nghi ngờ lời của lão hòa thượng. Ngẫm lại cũng rất kỳ quái. Từ sau khi lão hòa thượng nói xong, thì Vĩnh Niên cũng ko xuất chúng như trước kia nữa, tư chất khô kiệt, tài trí bình thường. Dù có cố gắng nỗ lực cách mấy cũng chỉ tiến bộ được đôi chút mà thôi. Thêm vào đó, đất đai vườn tược của Vương gia cũng cần cỗi lại như xưa. Má vương lúc này mới tỉnh ngộ, ngày nào cũng giận dữ mắng chửi yêu tăng. Cũng đã vài lần thử đến Tịnh Vân tự để tra ra hòa thượng xui xẻo này.

Cũng may trời không tuyệt đường người, cây hạnh của Vương gia vẫn nức hương như cũ. Trong nhà ko hiểu vì sao lại xuất hiện 1 quyển sách nhỏ dạy nấu rượu. Cứ theo thế mà ủ ra được rượu hạnh hoa. Hương thơm tinh túy khoái khẩu, khiến người lưu luyến cứ nhớ mãi ko thôi.

Trong thôn lần thứ hai vì họ Vương mà náo động. Có rất nhiều danh sĩ vì mộ danh mà đến, làm cho Vương gia buồn bán 1 vốn 4 lời. Đây so với việc trồng trọt khi trước lại khảm khá hơn rất nhiều. Có thể nói là thu lợi cực lớn. Rất nhanh sau đó, có 1 ông chủ họ Hồ trong thành mời đến. Vương gia rất vui vẻ mà mở rộng chuyện làm ăn vào tận thành. Bắt đầu những tháng ngày giàu có.

Vĩnh Niên bỗng chốc từ con nhà nông dân biến thành thiếu gia. Nhưng hắn ko hề học đòi theo tác phong của bọn công tử ăn chơi khác, ngược lại vẫn giữ được bản tính chất phác hiền lành. Là người nổi tiếng lương thiện, ai cũng phải khen ngợi. Chỉ là đường học vấn thì ko bao giờ... trở lại huy hoàng như trước được nữa. Tự biết bản thân ko có khả năng, đành phải theo phụ thân học nấu rượu để kế thừa gia nghiệp. Đến tuổi thành thân, hai nhà vốn đã có đính ước từ trước đang định xem ngày chọn tháng. Ko ngờ nhà gái lại truyền ra tin dữ: Người vợ thứ nhất của Vĩnh Niên, còn chưa thấy mặt đã hương tàn ngọc tẫn.

Má Vương bỗng nhớ đến lời của lão hòa thượng, liền nổi lên ác tâm mà muốn đánh cược. Bà liền tiếp giúp Vĩnh Niên cưới tam thê tứ thiếp. Việc xem ngày chọn tháng được tiến hành thật cẩn thận. Việc lạ cũng từ đó mà ra. Những nữ tử kia, còn chưa xuất giá đã bị chết thật oan uổng. Thậm chí người vừa rước vào cửa, cũng ko lâu lắm mà mắc bệnh nặng, rồi nhanh chóng đi chầu diêm vương.

Vài lần liên tiếp như thế. Giờ đây chẳng có nữ nhân nào dám gả vào Vương gia. Tin đồn Vĩnh Niên khắc chết thê thiếp luôn xôn xao ngoài phố. Hắn đối với chuyện này, cũng lơ mơ ko rõ cho lắm. Chớp mắt, cũng gần 30 nhưng lại phòng không gối chiếc như cũ. Mấy căn phòng của bọn thê thiếp trước sau như 1, là ko dám bước vào. Đây chính là: Bất hiếu hữu tam, vô hậu tối đại (~ Bất hiếu có 3 tội, ko có truyền nhân là nặng nhất). Đối với chuyện này, Vĩnh Niên đã động não rất nhiều. Hắn luôn lúc nào cũng cần lao, thấp hươu bái Phật, nhưng kết quả vẫn như cũ, ko hề có tiến triển gì. Mãi đến khi phụ thân hắn trước lúc lâm chung mới nói rõ nghiệp chướng:

Nhân quả kiếp trước, khắc thẻ khắc thiếp, đắc tội tiểu quỷ, tuyệt đường con cái.

Từ đó, Vĩnh Niên đã từ bỏ ước muốn cầu tự. Sau khi hoàn thành hậu sự của phụ thân. Hắn phân phát

gia sản cho mấy người thiếp, rồi mua một mảnh đất ở ngoại ô mà thầy bói nói là phong thủy tốt đẹp. Tự làm tự ăn, khi rảnh rỗi thì trồng hoa ủ rượu, sống tiêu dao qua ngày. Dân quanh đó chẳng bao lâu thì yêu mến người mới tới thật thà chất phác này. Nên hảo tâm nhắc nhở hân nơi này thường xảy ra chuyện hồ ly mị nhân, cần phải chú ý nhiều hơn. Vĩnh Niên chỉ gật đầu mà cười, một lúc sau thì đã quăng lời dặn dò ra khỏi đầu. Hân ko khỏi cảm thấy hài lòng với cuộc sống điền viên nhàn nhã và thuật nấu rượu ủ hoa độc đáo của mình.

Khổng Tử chẳng hề nói là ma quái có thể làm loạn thần thánh được. Nên Vĩnh Niên cũng chẳng quan tâm đến mấy lời khuyên bảo của người xung quanh. Thế gian này hẳn còn rất nhiều chuyện khiến người ta kinh ngạc lẫn khó tin. Nhiều khi mình nghĩ điều đó ko thể xảy ra thì 1 ngày nào đó nó lại chân chính hiện ra trước mặt cũng ko chừng.

Vào tiết thanh minh, trên đường mọi người vội vã gấp gáp. Chiều tối, sắc trời u ám. Vĩnh Niên bái tế cha mẹ và thê tử của mình rồi mang ít rượu thừa, mem theo con đường lấy lợi mà quay về. Từ nhà đến đây, chỉ cách 1 ngọn núi. Cùng lắm đi bộ khoảng 2 canh giờ là đến. Nhưng hôm nay đã đi liên tục được 3 canh giờ rồi, mãi đến khi mặt trời ngã bóng về tây, sao lên đầy trời, cũng ko thấy bóng dáng nhà mình đâu cả. Mà cũng thật lạ, cả núi đều vắng tanh ko một bóng người.

Vĩnh Niên trong lòng cảm thấy kỳ quái. Hân cẩn thận làm dấu ven đường đi tới đi lui thì phát hiện lại ký hiệu cũ. Là mình đang đánh 1 vòng quanh núi ah.

Chẳng lẽ lạc đường?

Hân đang nghi nghi hoặc hoặc nhìn xung quanh, thì thấy phía trước bỗng nhiên hiện ra 1 rừng cây hạnh, xanh tươi um tùm. Vĩnh Niên thấy thế thì giật mình, liền bước nhanh hơn nữa.

Ánh đèn lẻ loi thấp thoáng chiếu lên cửa sổ 1 bóng người mảnh khảnh, khơi gợi lên cảm xúc triền miên nơi người khác. Tay ngọc nhỏ bé mảnh mai, nhẹ nhàng mở ra cửa sổ. Mặt như phù dung, mày tựa liễu, mắt hoa đào, một dung nhan diễm lệ từ từ rơi vào tầm mắt. Vĩnh Niên cảm thấy choáng váng. Đã tới qua lại này nhiều năm rồi, chưa từng thấy, hay nghe qua có một người đẹp kỳ diệu như thế ở ngay giữa rừng hạnh.

“Vị huynh đài này, bên ngoài mưa phùn ko dứt, xin đừng ngại ngừng gì mà vào nhà đi ạ.”

Vĩnh Niên giật mình, lúc ý thức lại thì người trong nhà đã đến trước mặt. Do dự 1 chút, muốn từ chối, nhưng người nọ lại mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hân, bước thẳng vào trong nhà.

Việc đã xảy ra, Vĩnh Niên đành phải căng thẳng mà tiến vào nhà.

Đối phương ngăm cho Vĩnh Niên 1 chung trà, dúm vào tay hân. Hương trà thanh thoát vườn quanh mũi, giữa cơn mưa phùn, ấm áp tận tâm can, khí lạnh của gió cũng vì thế mà được xua tan. Cẩn thận quan sát bàn tay pha trà của đối phương. Tuy thon dài trắng nõn nhưng lại thấy rõ khớp xương. Nhìn đến cổ họng thì thấy hơi lượng 1 vòng cung. Nhất thời hiểu được, lòng cũng thả lỏng rất nhiều. Đáng tiếc thật, thu thủy mỹ nhân như thế lại là 1 gã nam tử.

Nếu đối phương không phải nữ tử, Vĩnh Niên cũng chẳng phải câu nệ làm gì.

“Tại hạ Vương Hạnh, xin hỏi đại danh quý tánh ạ?”

Đối phương bỗng như nghe được chuyện thú vị liền bật cười, khiến Vĩnh Niên hơi xấu hổ, trong lòng có chút ko vui?”

“Thật có lỗi, thật có lỗi, ta, kẻ hèn này chẳng qua là nhớ đến chút chuyện xưa thôi.” Nam nhân mỉm cười giải thích, nhìn gương mặt đang cứng nhắc của Vĩnh Niên liền muốn trêu đùa, giở ra chút công phu, vương tay sờ soạn hân 1 lượt. Vĩnh Niên sợ đến độ rụt người lại, mày hơi giãn ra, lòng nổi lên cảm giác quái dị.

“Kẻ hèn Hồ sinh (~ người họ hồ), ko tên. Là người Giang Tây, theo phụ huynh ra ngoài buôn bán lật vặt thôi ạ.” Hồ sinh hơi khép hờ mắt, tay cuộn một bức tranh lại, nhẹ nhàng để nó lên bàn. Động tác như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, tao nhã tựa 1 bức họa.

Vĩnh Niên trước sự xinh đẹp đó thì kinh ngạc đến ngây ngô. Trực giác nói người này chính phần là tiên nữ hạ phàm mới có thể làm được như thế. Hân ngơ ngác nhìn, mặt ko khỏi hiện lên chút ngu dại.

Khóe miệng Hồ sinh hơi cong lên, tình sắc muôn màu. Tay hấn thật thân mật, dịu dàng khoát lên vai Vĩnh Niên: “Hạnh đang nghĩ gì thế? Một lần sao...”

Cử chỉ ám muội mê hoặc. Một đôi tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve những chỗ trọng yếu trên người Vĩnh Niên, càng lúc càng di chuyển xuống dưới. Thật giống như hai con rắn đang triển miên, thân thể càng lúc càng ko thoải mái. Ko khí tràn ngập mùi hương nồng đậm. Vĩnh Niên tuy ko thích lắm, nhưng hương thơm này như câu hồn đoạt phách, khiến người muốn dừng mà chẳng được. Đầu lập tức trở nên rối rắm hỗn độn, cả người cũng mệt mỏi buồn ngủ trĩu mi.

Không biết từ khi nào thì Hồ sinh đã ngồi lên đùi Vĩnh Niên. Xiêm y nửa kín nửa hở, hai chân mở ra, đôi mắt hoa đào tràn đầy tình ý đẩy đưa. Y cầm lấy tay của Vĩnh Niên đặt vào dưới khố của mình.

Vật dưới tay đang nẩy lên, nham thạch nóng chảy cuộn cuộn.

Nóng....

Một tia chớp đánh ngay vào đầu óc đang hỗn độn.

Ánh mắt trống rỗng của Vĩnh Niên thoáng chốc hoàn hồn. Hấn ngạc nhiên nhìn người trước ngực mình, cảnh xuân ngập tràn, liền cả kinh kêu lên 1 tiếng. Sau đó thì nhảy dựng lên, ko hề thương hương tiếc ngọc mà hất hồ sinh ngã nhào trên mặt đất, còn mình thì té chạy ra cửa.

“Huynh đài tỉnh tự trọng!”

Môi mấp máy, cả người run rẩy, ko dám nhìn Hồ sinh thêm lần nào nữa.

Mình làm sao vậy? Sao lại bị 1 nam tử mê hoặc! Chẳng lẽ vì đã rất lâu không gần gũi nữ nhân sao?

“Người ko thích sao.” Hồ sinh hơi nheo nheo mắt. Y xoa xoa chỗ đau mà đứng lên. Nghe xong, Vĩnh Niên không chần chờ gì nữa, hấn nắm lấy then cửa, cúi thấp đầu, chuẩn bị lao ra ngoài. Nhưng Hồ sinh nhanh tay hơn kéo hấn lại: “Này, người muốn đi đâu thế? Bên ngoài mưa vẫn chưa tạnh mà.”

Giống như muốn phối hợp với lời nói của Hồ sinh, bên ngoài bỗng lóe lên sấm chớp, mưa ào ào trút xuống.

Nhìn mưa to ngoài kia, Vĩnh Niên biết rõ lúc này mình ko thể nào rời khỏi được. Nhưng nếu ở lại đây, thì lòng hấn thật giận cử chỉ lỗ mãng của Hồ sinh đi. Đừng phải cứng nhắc đứng mãi 1 chỗ, mặt mày xanh mét, ko nói lời nào, cũng ko nhìn đến Hồ sinh nữa.

Hồ sinh thấy thế thì bất đắc dĩ mà thở dài, nhắm mắt lại, thất bại xoa xoa cái trán hầy còn đau kia. Tiếp theo trợn mắt 1 cái, thu lại một phần yêu mị, giờ chỉ có tiên phong đạo cốt.

“Giận rồi hả?” Hồ sinh hỏi, lần này hấn cũng ko nhìn đến thân thể của Vĩnh Niên: “Vừa rồi ta chỉ thử người chút thôi. Xem người có giống với những người khác ko mà.”

Vĩnh Niên vẫn mím chặt môi ko thềm để ý đến hấn.

“Thân là một nam tử, người cho là ta nguyện ý làm với người mấy chuyện đó sao. Chỉ là trên đời này nam nhân tốt thật ko nhiều lắm....” Hồ sinh từ từ thở dài, giống như muốn đem nỗi sầu trong lòng kể ra: “Ta đây lại trưởng thành như vậy, nếu không cẩn thận như thế, chỉ sợ sớm đã trở thành đồ chơi dưới thân nam nhân rồi.” Dứt lời, thần sắc bi thương mà ngồi xuống ko nói thêm lời nào nữa.

Sắc mặt của Vĩnh Niên hơi giãn ra, ngẩng đầu nhìn Hồ sinh mang theo sự thương xót và áy náy. Hồ sinh liếc nhìn, biết ngay là lòng đối phương đã gần mềm xuống rồi. Y chỉ thiếu mỗi cái sân khấu để nhảy lên biểu diễn thôi. Thế là vội vàng chấp tay thở dài, cúi đầu tạ ơn mà nói: “Huynh đài, đắc tội rồi. Trong nhà vẫn còn ít cơm canh đạm bạc. Thỉnh huynh hãy ở lại thu nhận. Xin Vương huynh hãy nể mặt 1 chút!”

Vĩnh Niên cũng ko nói gì, mắt nhìn Hồ sinh như còn nghi ngờ gì đó. Hồ sinh liền cười ha ha, dừng cảm quang qua vai của Vĩnh Niên: “Yên tâm đi, ta sẽ không ăn người đâu!” Dứt lời, tựa hồ ngủi được thứ gì, liền khìch khìch mũi, tìm kiếm khắp nơi. Kết quả là thấy được chiếc giỏ của Vĩnh Niên.

“Oa, rượu thơm quá, nhớ quá đi ah....” Hồ sinh ôm ôm lấy chiếc giỏ có bình rượu bên trong, hít thật sâu hương thơm nơi miệng bình. Sau đó lại nhắm mắt lại như hoài niệm cổ hương. Gương mặt xinh đẹp cười thật thơ dại, đôi mày cong hơi nhấp nháy, bộ dáng như đang mỹ mãn lắm vậy.

Nhìn đối phương cười như trẻ con, những chuyện vừa xảy ra liền thoáng chốc hóa hư không. Vĩnh Niên thoải mái, thậm chí mình nhỏ nhen. Người giống như thiên tiên thế kia, sao lại có thể làm chuyện ác ý với hắn chứ. Thử 1 chút, cũng phải thôi mà. Tự mình lại hờn dỗi thật ko phải chút nào.

NhưngLòng hắn luôn cảm thấy quái dị. Đường như có gì đó ko thích hợp cho lắm.

Vĩnh Niên lắc lắc đầu. Dem cảm giác vừa rồi cất sâu vào lòng. Hắn ngưng ngưng cười cười, chủ động lấy thức ăn và rượu trong giỏ ra. Mời Hồ sinh cùng ngồi vào. Khách và chủ đều hòa thuận vui vẻ, hòa thuận vui vẻ.

Lúc trò chuyện với nhau, Vĩnh Niên phát hiện vị Hồ sinh này kiến thức thật quá mức rộng lớn, từ thiên văn cho đến địa lý, không gì không biết. Mà trong nhà Vĩnh Niên lại có rất nhiều sách, đa số đều đọc qua, nên cũng rất ấn tượng trước lời nói của y. Hai người trò chuyện thật ăn ý. Vĩnh Niên rất vui mừng, tri kỷ vốn khó tìm mà. Sau đó còn trao đổi bát tự. Hồ sinh lớn hơn Vĩnh Niên 1 con giáp. Thế là hắn liền xưng ngay Hồ sinh là huynh, y cũng nhiệt tình gọi lại hắn 1 tiếng hiền đệ. Nhưng kỳ lạ ở chỗ y kiên quyết ko gọi thẳng tên của Vĩnh Niên. Hắn cũng cảm thấy lạ nhưng ko nói gì cả. Hai người đốt đèn đàm đạo thâu đêm. Đợi đến bình minh, Vĩnh Niên mới lưu luyến đứng dậy cáo từ.

“Hồ huynh kiến thức cao thâm, tiểu đệ bội phục. Nhà tiểu đệ ở Lục gia thôn. Hồ huynh khi nào rảnh rang thì đừng ngại đến nhà đệ làm khách ạh.”

“Hiền đệ đã mời sao có thể ko nhận. Ba ngày sau nhất định sẽ đến bái phỏng.”

Hồ sinh cũng không khách khí mà đồng ý ngay

Không khí của truyện này làm Hữu nhớ đến bài thơ Thanh Minh của Đỗ Mục quá ^.^

()

Thanh minh thời tiết vũ phân phân,

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn.

Tá vấn tửu gia hà xứ hữu?

Mục đồng dao chỉ Hạnh Hoa thôn.

Còn đây là cây hạnh. Hữu còn nhớ cuối truyện ‘Hậu cung Chân Hoàn truyện’ thì Chân Hoàn đã nói với Ung Chính (Lúc đó vừa chết) thế này: “Tứ Lang, tháng 7 hoa hạnh bay bay cùng mưa. Lúc đó chàng nói chàng là Quả thân vương là sai lầm rồi.”

Nghe cũng đủ biết mức độ của nó rồi hén ^.^ . Chữ (Hạnh) trong hoa hạnh là đồng âm với chữ (Hạnh) trong hạnh phúc, nên hoa hạnh luôn được coi là loài hoa hạnh phúc ^.^ . Hình của nó như vậy nè Màu nó là màu trắng nha ^.^

2. Chương 1-2

Ba ngày sau, quả nhiên Hồ sinh đúng hẹn mà đến. Vĩnh Niên rất vui sướng. Từ đó mỗi khi hoàng hôn, hai người đều có hẹn ước, uống rượu bình thơ, tâm tình thế sự, rất khoái hoạt vui vẻ.

Một lần sau khi rượu say. Hồ sinh thổ lộ chân thành.

“Hiền đệ, nói cho người biết một bí mật. Thật ra, chúng ta ko phải là đồng loại...”

Vĩnh Niên nghĩ là say rượu nói đùa, nên chỉ cười trừ. Ko ngờ, Hồ sinh nhanh tay vén lên vạt áo, mùi rượu nồng nặc, gương mặt xinh đẹp như hoa đào. Vĩnh Niên trong đầu hiện ra rất nhiều hình ảnh, thân thể ko tự chủ được mà nóng lên. Hồ sinh cười khanh khách, kể tai Vĩnh Niên mà nói nhỏ: “Ta là hồ ly.”

Dứt lời, như muốn chứng thật, y lập tức lộ ra 1 một cái đuôi to với lông xù trắng xóa (Cuteeeeeeeee, bạn Hữu cũng muốn có 1 anh ^.^)

Vĩnh Niên hoảng sợ ko ít, ngạc nhiên mở to mắt nhìn trừng trừng, miệng há thật lớn, bình rượu trong tay rơi xuống, hần cũng theo đó mà té ngay ra đất. Vẫn chưa kịp chấp nhận hết sự thật kia thì hồ cũng ngã lăn ra ngủ, là say quá rồi.

Vĩnh Niên nhất thời không biết làm sao. Đầu hần vẫn còn đình công, nhưng thân thể theo phản xạ mà về phòng lấy chăn, nhẹ nhàng đắp lên người Hồ sinh. Xong rồi, hần lại ngồi 1 mình suy nghĩ thật lâu. Sao nhấp nháy đầy trời, xung quanh chỉ có tiếng gió trầm ổn của hồ làm bạn với hần mà thôi.

Sáng hôm sau, mặt trời lên cao. Hồ sinh trong mộng tỉnh lại đã thấy hai quảng màu đen to tướng trên mắt Vĩnh Niên.

Vĩnh Niên nhìn hần, trầm mặc lúc lâu, rồi mới chịu mở miệng: “Hồ huynh, ta đã nghĩ kỹ rồi. Bất luận huynh là gì, thì vĩnh viễn vẫn là tri kỷ của ta!”

Hồ sinh nghe vậy rất cảm động, từ đó hai người càng tới lui chặt chẽ hơn nữa. Thỉnh thoảng, Hồ sinh cũng ko kiêng kị Vĩnh Niên mà hiện nguyên hình trước mặt hần. Bình thường, khi trà dư tửu hậu còn kể vài chuyện đồn đãi về yêu ma quỷ quái để tiêu khiển. Hành động càng ko hề che giấu bản sắc của hồ ly. Là yêu mị câu nhân, thường hay trêu chọc Vĩnh Niên khiến hần mặt đỏ tai hồng, tay chân luống cuống.

Năm tháng như thoi đưa, chớp mắt đã đón thêm 1 năm mới. Bùa trước nhà từ cũ đổi sang mới. Hai người vẫn ngồi chung bàn nói chuyện nhấp rượu, ăn cơm tất niên. Hào hạo hưởng thụ ko khí tân niên vui vẻ.

Bỗng nhiên, Hồ sinh thần bí mở miệng: “Hiền đệ, ngươi có biết vì sao mình lại ko có con ko?”

Vĩnh Niên cười khổ: “Biết được đôi chút.”

“Không đâu, dám chắc là đệ chỉ nghe loáng thoáng thôi!” Hồ sinh hơi đóng đũa đầu, bĩu môi: “Huynh đây biết là hiền đệ vì chuyện đó mà cả đời luôn hối tiếc. Thế là cố tình đi tìm hiểu 1 phen. Đệ đoán xem kết quả ra sao?”

Hồ sinh cất cao âm điệu khiến Vĩnh Niên cảm thấy hiếu kỳ. Hần bắt đầu lo lắng đứng lên: “Hồ huynh rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Vị cao tăng trước kia cũng ko nói rõ ràng gì cả. Rốt cuộc là chuyện gì thế ạh?”

“Hiền đệ.” Hồ sinh thở dài, rót cho Vĩnh Niên 1 ly đầy: “Nhân quả tuần hoàn, kiếp trước ngươi phạm tội 1 phạm phụ, khiến cho đứa con trong bụng của nàng ta thành tiểu quỷ. Kia tại diêm đài viết cáo trạng. Kết quả...” Hồ sinh hai tay vuốt vuốt bình, ra bộ vô cùng hối tiếc.

Vĩnh Niên nghe vậy nhất thời cũng chán nản. Hần ko nói câu nào chỉ cầm lấy ly rượu 1 hơi uống hết. Sau lại rót tiếp ly khác

“Hiền đệ...”

Hồ sinh nhìn thấy thế vội vàng ngăn lại.

“Rượu ngon ko thể vô cớ lãng phí.”

Vĩnh Niên thở dài: “Hồ huynh, huynh vốn khác người. Nên ko thể hiểu được buồn thương của phạm nhân. Cái gọi là ‘Bất hiếu hữu tam, vô hậu tối đại’, một mình ta thì chẳng sao cả. Chỉ là hương khói sau này của Vương gia ắt đã tuyệt tuyệt. Đến trăm năm sau, sao có thể hướng liệt tổ liệt tông mà công đạo.”

Hồ sinh trầm mặc một lúc lâu, mới quyết định mở miệng: “Hiền đệ, chúng ta biết nhau cũng đã lâu, để ta giúp đệ 1 phen. Chỉ cần đệ tin tưởng huynh thì chuyện này cứ để ta giải quyết.”

“Thật sao!” Vĩnh Niên nhất thời mừng vui vô hạn.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!” Hồ sinh kiên định nói, sau đó còn bổ sung một câu: “Nhưng mà, hiền đệ, người phải nghe thật kỹ lời ta. Tuyệt đối ko thể để có sai lầm gì. Nếu ko, cả hai chúng ta đều hết đường luôn ah!”

“Tiểu đệ sẽ cẩn trọng nghe, xin Hồ huynh dặn dò.” Vĩnh Niên chấp tay, lòng lâng lâng. Vì tương lai của hắn, cơ hội kia thật quá khó khăn mới có được.

Ngày hôm sau, đúng ngày đầu tiên của mùa xuân, đợi mặt trời lặn về phía tây. Vĩnh Niên từ trong nhà đi ra. Theo lời dặn của Hồ sinh, hắn đem hai bình rượu của nhà mình đặt nơi giao lộ và điểm cực hung trước phòng mình. Sau đó liền về nhà ngồi ngay ngắn trên giường lo lắng chờ đợi đến lúc canh ba nửa đêm. Hắn ko ngừng vuốt vuốt một khối bên hông mình, trong đó chứa 1 viên tiên đan màu xanh. Tim đập dồn dập như đánh trống, lời nói đêm qua của Hồ sinh vẫn còn vang vọng bên tai.

“Hiền đệ, người khiếp trước đắc tội tiểu quý, kiếp này vốn vô tử. Nếu muốn có con nối dòng chỉ có thể mượn thần lực của hung thần, xin hắn ít máu phá lời nguyện của quý kia.” Hồ sinh ngừng lại một chút, mặt lo lắng: “Nhưng hung thần này cũng ko phải dễ chọc vào. Nếu ko cẩn thận chắc chắn sẽ dẫn đến tai họa. Hiền đệ, ngày mai khi hoàng hôn, người hãy đem hai bình rượu ngon mà mình đã ủ, đến đầu thôn đặt ở nơi cực âm 1 bình, bình còn lại thì đặt trước nhà nơi cực hung. Đợi sau canh ba, người hãy ngậm tiên đan này vào rồi nấp trên giường, lúc đó hung thần chắc chắn sẽ bị dẫn đến. Đệ thừa lúc hắn ngủ say mà trích lấy ít máu ở tay của hắn.” Hồ sinh lấy ra một ống trúc xanh biếc, để một viên tiên đan vào trong: “Vì ta có yêu khí quanh người, đến gần sẽ bị hung thần biết ngay. Nên việc trích máu này chỉ có thể để đệ tự mình làm vậy. Tiên đan này ngày mai sẽ làm mất đi nhân khí trên người đệ. Chỉ là, hãy nhớ kỹ đừng bao giờ nuốt nó vào bụng, ko được nói chuyện. Nếu ko hung thần ắt biết, huynh đệ ta sẽ chết ko có chỗ chôn.”

Vĩnh Niên lặng yên nhớ lại lời Hồ sinh nói, lòng bàn tay ướt đầy mồ hôi, tim đập mạnh mẽ. Thị phi thành bại ngay tại đêm nay. Cuối cùng thì giữ đêm đen lặng tĩnh lặng cũng vang lên tiếng trống báo canh ba. Vĩnh Niên lấy tiên đan từ thắt lưng ra, ngậm vào trong miệng. Hắn nhắm mắt lại, im lặng trốn trên giường. Lòng bắt đầu khẩn trương hồi hộp chờ đợi.

Bang bang bang. Trời khô vật ráo, cẩn thận bốc lửa....

Tiếng vang càng lúc càng xa.

Ngay ngã tư đầu thôn xuất hiện một thân ảnh mờ ảo. Bóng đen lảo đảo phiêu phiêu hướng về phía trước. Bỗng nhiên, chân y vấp phải 1 vò rượu. Kia vẫn đang lặng lẽ tỏa hương. Thơm ngát nhưng ko ngán, bóng đen nhất thời dừng lại, vẩy 1 cái, rượu trong bình lập tức biến thành 1 dòng, bay lên rồi mất hút trong không trung.

[Hảo tửu...]

Bỗng mặt đất như nứt ra âm thanh ong ong.

“Đại thần thích lắm sao?”

Bóng đen lúc này mới phát hiện Hồ sinh đang đứng 1 bên khoanh tay mà nhìn.

Giọng khinh miệt lạnh lùng vang lên, bóng đen ngạo mạn, thanh âm lạnh tựa hàn băng: [Thì ra là tên hồ ly tinh này.... Dám xuất hiện trước mặt ta. Muốn tìm cái chết sao! Đừng tưởng có lời dặn dò của hắn thì ta ko dám động đến người]. Hồ sinh bất giác rung mình 1 cái, mắt xoay chuyển, cúi đầu thật hèn mọn, cung kính vái chào đến tận đất.

“Tiểu yêu không dám...”

[Rượu này người ủ ah?]

“Rượu này là tiểu yêu dựa theo phương pháp riêng mà ủ. Hôm nay nghe nói đại thần sẽ đi qua chỗ này, nên cố ý dâng lên. Những mong thần vui vẻ. Vọng tương năm nay xin được chiếu cố nhiều hơn.” Hồ sinh lặng lẽ làm oán giận trong mắt biến mất. Thắt lưng cứng ngắc cuối xuống, nhưng đầu vẫn lên liếc trộm quan sát sắc mặt của đại thần.

Bóng đen gật gật đầu: [Người cũng thật thành thật. Rượu này rất giống hương vị của hắn....] Nói chưa hết câu thì thanh âm bỗng chuyển giọng cô đơn vô cùng. Bóng đen uống thêm 1 ngụm, vẻ mặt như đang hoài

niệm cố nhân.

Hồ sinh nghe vậy thì trán đầy mồ hôi, lòng cũng thả ra được hơn 1 nửa.

[Kết giới này có phải do người làm ko? Hay người đem giấu hẩn rồi!]

Bóng đen nghĩ đến gì đó, thanh âm bỗng nhiên bén nhọn hẩn lên.

“Ta ko có gan như thế đâu!” Hồ sinh lại sợ đến mức mồ hôi ướt đầm, cánh mắt tràn ngập thành khăn.

[Vậy người chưa từng gặp qua hẩn?]

Hồ sinh vội vàng lắc đầu.

[Kia rốt cuộc đã đi đâu....]

Bóng đen lăm bắm, ko muốn nói chuyện với Hồ sinh nữa. Tự mình cuối xuống đất, trực tiếp mở ra vò rượu, từng ngụm từng ngụm mà uống. Hồ sinh lặng yên đứng ở một bên, thỉnh thoảng lại xuất ra 1 vò rượu tế.

Trên mặt đất, vò rượu chất đồng càng lúc càng nhiều. Bóng đen bắt đầu loạng choạng bước đi ko còn vững vàng nữa, gương mặt ngăm đen lộ ra sắc màu rực rỡ như cầu vồng. Hồ sinh liền đuổi theo, bước lên phía trên đỡ lấy thân hình đã mềm nhũn ra của bóng đen, hướng về nơi đã định trước đi tới, lòng mừng thầm, trong chớp mắt mở miệng mời mọc.

“Đại thần, nhà tiểu yêu ngay cạnh đây thôi, ngài có muốn ghé vào nghỉ tạm ko ạh?”

Bóng đen xiêm áo lộn xộn, phả vào mặt Hồ sinh hơi rượu nồng đậm, xem như đã đồng ý rồi. Hồ sinh mừng rỡ như điên, đỡ lấy người say chập choạng hướng nhà của Vĩnh Niên mà đi.

Lúc này, Vĩnh Niên đợi chờ lòng nóng như lửa đốt. Cuối cùng, cũng thấy Hồ sinh đỡ 1 người say lão đảo men theo tường mà vào. Chỉ thấy đối phương đầu đội tử kim quan, một thân nhung trang, tay hờ hững cầm một phương thiên họa kích[1]. Mặt tỏa ra sát khí, rất uy vũ.

Vĩnh Niên thấy thế nhất thời đã quên mất viên tiên đan trong miệng, há mồm định nói gì đó. Này khiến cho Hồ sinh bị dọa toàn thân toát mồ hôi lạnh, liên tục xoa tay, chỉ chỉ miệng, ý bảo đừng quên lời dặn của y.

Thiếu chút nữa đã phá hoại đại sự. Vĩnh Niên cũng ko khỏi toát mồ hôi lạnh, vội vàng ngậm chặt tiên đan trong miệng, thật giống như trai ngậm ngọc ngoài biển. Hồ sinh nháy nháy mắt mấy cái, hai người cùng nhau dìu đại thần lên giường. Vĩnh Niên nằm trong giường, khăn trương nhìn chăm chăm hung thần đang nằm bên ngoài.

Huỳnh đệ, đừng sợ.

Hồ sinh dùng hình khẩu mấp máy môi động viên. Vĩnh Niên cười khổ gật gật đầu. Hồ sinh yên tâm, rón ra rón rén rời khỏi nhà, chuẩn bị cho công việc tiếp theo.

Hồ sinh vừa đi, đại thần tựa hồ biết được. Mây đang nhúu chặt bắt đầu giãn ra, thân thể cũng bắt đầu thả lỏng. Mối hơi hé mở, ko coi ai ra gì mà từ từ khô khô gãy.

Trong ánh đèn dầu tối tăm, Vĩnh Niên nhanh chóng chồm dậy mà nhìn đại thần. Mắt y thật tao nhã, hợp với đôi mi rất dài che dấu duệ khí. Da tay hơi ngăm đen lúc này đang đỏ ửng lên lộ ra thần thái làm say lòng người. Môi thật dày theo phản xạ hơi mấp máy như vừa được quét qua 1 lớp nước trơn bóng. Tất cả kết hợp với nhau tạo thành một chỉnh thể tuần mỹ. Mây kiếm cao ngất hơi hơi nhướng lên làm cho người y có thêm vài phần anh khí.

Vĩnh Niên lòng thầm tán thưởng, tay ko tự chủ được mà vươn ra nhẹ nhàng lướt qua gương mặt hoàn mỹ kia. Lòng bỗng nhiên muốn trêu ghẹo 1 chút. Dục tính kích động, như đang bị câu dẫn, hẩn run rẩy nhẹ nhàng đem môi mình bao phủ lên đôi môi thủy sắc kia.

Cảm xúc mềm mại dịu dàng bỗng nhiên truyền đến. Toàn thân Vĩnh Niên ko ngừng run rẩy mà nhũn ra. Một cỗ nhiệt khí nhanh chóng truyền đến như xông thẳng vào tận chỗ sâu thẳm nhất trong linh hồn của hẩn. Vĩnh Niên ngơ ngác nhìn chăm chú vào gương mặt tuần mỹ trước mắt lộ ra vẻ si mê.

Thiếu chút nữa đã quên chính sự! Ý thức được việc mình đang làm, Vĩnh Niên bỗng cảm thấy xấu hổ. Nhìn gương mặt kia, nhớ đến cách thức mà Hồ sinh nói, lòng cảm thấy bất an và đứng lên. Hắn có chút thương tiếc, ko đành lòng hành động, hai gò má đỏ gay lan rộng đến tận mang tai. Tuy lòng còn do dự, nhưng nguyện vọng có con nối dõi lại lớn hơn tất cả. Nên Vĩnh Niên cố lấy dũng khí, âm thầm khẩn cầu mình sẽ ko gây ra nhiều thương tổn cho đối phương.

Ta chỉ muốn xin 1 chút....

Vĩnh Niên tự an ủi mình, chậm rãi đến gần cổ tay người nọ, tay trái xuất ra ống trúc, tay phải cầm dao thật cẩn thận chuẩn bị cắt lấy.

Giữa lúc đó, bỗng nhiên, hàng mi cong thật dài kia đông đậy, một đôi mắt quất lên như chim ưng, một tiếng sét thật lớn nhanh như chớp giáng xuống. Khi sấm rền vang, Vĩnh Niên nhất thời hoảng hốt, dao trong tay thoảng chóc rơi xuống mặt đất, viên tiên đan đang ngậm trong miệng vì thế đã trôi tuột vào trong bụng.

Lão thiên gia! Hồng mắt rồi!

Vĩnh Niên hoảng sợ vạn phần, thiếu chút nữa đã ngất xỉu rồi.

Lòng run sợ mà nhìn, đại thần kia hơi đông đưa đầu, đôi mày kiếm xinh đẹp nhăn lại.

“Ta biết ngay là tên hồ ly kia chẳng có chút hảo tâm nào mà.” Đại thần hừ lạnh một tiếng, thân hình hơi lão đảo, tựa hồ vẫn còn chút men say. “Tự mình làm ko được.... liền nghĩ cách tìm nhân loại đến giúp. Muốn lấy máu ta àh. Tốt làm sao!”

Bàn tay rộng lớn chộp đến uy hiếp lấy tính mạng của Vĩnh Niên.

Cảm giác lạnh như băng từ từ lan tỏa khắp thân thể. Vĩnh Niên như bị đặt giữa tuyết dày, dự cảm chết chóc đang bủa vây lấy hắn.

Đại thần bỗng nhiên dừng lại, cảm nhận được hơi thở đặc biệt. Y nghi hoặc cúi xuống.

“Người là ai?” Hơi thở phả ra từ mũi y nồng đậm. Vĩnh Niên nghe thấy tiếng nói đang lơ lửng trên thân mình.

Hắn sợ xanh cả mặt, đầu gối như bị rút gân. Muốn chạy trốn ngay, nhưng thân thể như có phản xạ ko thể kháng cự lại sự uy nghi của đại thần được. Thân thể tự nhiên mềm nhũn, lời cảnh báo của Hồ sinh cứ vang vọng trong đầu hắn. Đã sai một bước, ko thể phạm thêm lần nữa. Vĩnh Niên thầm nghĩ trong đầu, quyết tâm ngậm chặt miệng, mặc kệ đối phương có hỏi gì cũng ko chịu mở ra.

Cũng may đối phương cũng không có ý truy vấn. Gương mặt hoàn mỹ kia đang vùi vào trước ngực của Vĩnh Niên, hình thành 1 loại tư thế tối mờ ám.

“Hương vị thơm quá. Ra là vậy àh, người nói hay ko cũng mặc....” Đại thần thì thầm.

Vĩnh Niên cắn chặt môi, cảm thấy cảm thấy cả người đang tỏa ra nhiệt khí. Cơ nóng tưởng chừng có thể bỏng chết người đang chậm rãi từ dạ dày lan rộng ra. Hắn lúc này thật sự kinh sợ.

Chẳng lẽ là tác dụng phụ của tiên đan?

Vĩnh Niên vừa hoảng vừa sợ. Nhưng điều làm cho hắn sợ hãi thật sự còn đang ở sau này àh. Đại thần bỗng nhiên cởi bỏ quần áo của Vĩnh Niên.

“Thật sự rất giống.... Chả trách, tên hồ ly kia dám phạm thượng làm chuyện tốt như thế. Máu ta cho hắn, đêm nay người giúp ta....”

Vĩnh Niên khiếp sợ, hai mắt mở to như chuông đồng, sửng sốt hồi lâu, mới nhớ đến là mình cần phản kháng. Nhưng, bản năng của thân thể hắn lại thuận theo hành động của đại thần. Dục vọng ko phản kháng, ngược lại còn nghênh đón kiêu khích. Trong phòng, ko khí nhất thời tràn ngập ***, như lửa lớn đang cháy lan rộng trên bãi cỏ khô. Không thể vãn hồi.

Vĩnh Niên hé miệng, như cá ngớp nước, mặc kệ đối phương xâm phạm. Bàn tay lướt qua da thịt, môi hôn hắn, chân hai người như rắn quấn lấy nhau, giao tình triển miên, tất cả đều lệch ra khỏi quỹ đạo. Tim Vĩnh Niên đập như sấm, bên tai như có mấy chục cái đồng la cùng oanh oanh gõ nhịp cộng hưởng. Cả người

nóng như thiêu như đốt, nhưng nhiệt độ kia so với thứ nóng rực dưới thân người kia chỉ khiến người ta khó thể mở miệng nói nên lời. Y mạnh mẽ sát nhập vào. Đầu Vĩnh Niên trong nháy mắt trống rỗng, nhất thời ngất đi.

“Hiền đệ, hiền đệ!”

Chẳng biết qua bao lâu, bên tai có 1 giọng thân thiết đầy lo lắng vang lên. Vĩnh Niên lúc này mới từ từ tỉnh lại. Mắt vừa mở ra, đã thấy gương mặt sợ hãi đến tái xanh của Hồ sinh.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi!” Hồ sinh lo lắng tưởng chừng có thể khóc lên. Tay y gấp gáp bấu chặt vào da thịt Vĩnh Niên.

Vĩnh Niên bị hấn nắm lấy thật đau, nhưng ko dám lên tiếng, chỉ biết gật gật đầu rồi hơi động thân mình. Một cơn đau đón từ phía sau truyền đến. Cúi đầu nhìn, lúc này hấn mới phát hiện ra tình huống hiện tại. Hấn hiện ko một mảnh vải che thân, cơ thể mảnh mai lúc này đang phủ kín lấm tấm những vết ửng đỏ, hai chân đang dính đầy dịch thể màu trắng, bên trong nguyệt động truyền đến cảm giác đau âm ỉ. Mùi xạ hương đầy nam tính trong ko khí mãi thật lâu cũng chưa chịu tiêu tan. Hấn và người bên cạnh vừa làm chuyện tốt gì, thật vừa mới nhìn là có thể hiểu ngay.

Mặt Vĩnh Niên bỗng chốc biến thành tờ giấy trắng.

Sắc mặt Hồ sinh cũng tồi tệ ko kém đi. Ánh mắt run rẩy nhìn đến người cạnh bên, gân xanh trên trán đều nổi cả lên. Y thật cẩn thận dìu đại thần đang ngủ đến thiên hôn địa ám trên giường, nhỏ giọng dặn dò Vĩnh Niên.

“Hiền đệ, ta phải đưa đại thần về trước. Nếu ko, chờ hấn tỉnh lại....” Hồ sinh hít sâu mấy hơi. “Ngươi cũng....Ấn....lau rửa 1 chút.... Chỗ kia....”

Hồ sinh không dám nhìn sắc mặt trắng bệch của Vĩnh Niên thêm nữa. Y than thở hai câu Vận ơi là vận, mệnh ơi là mệnh, rồi lẩm bẩm thêm vài lời linh tinh nữa. Thoáng 1 cái như 1 trận gió mát mà nhanh chóng rời đi.

Vĩnh Niên ngồi ngây ngốc 1 lúc lâu. Sau đó dờ dẫm đến chiếc vại sau nhà, gánh 1 thùng nước to, ra sức dội lên những gì tục tũ trên thân. Nước lạnh thấu xương, bao nhiêu đau đón ủy khuất cũng chậm chậm hiện lên mắt. Hấn kêu hai tiếng, nước mắt lạnh lẽ chảy dài xuống.

[1] Là cái này nè ^.^

Ko khí trong chương này làm Hữu nhớ đến bài thơ Lâm An xuân vũ sơ tể của Lục Du quá hà Trong đó thích nhất là hai câu:

(Tiểu lâu nhất dạ thính xuân vũ,

Thâm hạng minh triêu mại hạnh hoa.)

Tặng thêm các bạn một tấm hình nữa nè Còn đây là con hồ ly nè Anh hồ ly trong truyện này dễ xươg quá ^.^ . Có màu vàng nha

Màu trắng nè

Nó ngủ nữa nè ^.^

Còn đây là con hồ ly chín đuôi ^.^ (hình vẽ thôi)

3. Chương 2-1

Lại nói, Hồ sinh đã thần ko biết, quỷ ko hay đem đại thần trả về thần vực gần đó. Sau đó liền cuống quít về lại nhà của Vĩnh Niên. Y chẳng nói gì cả mà bắt đầu thi triển phép thuật, biến đổi toàn bộ ngôi nhà đó. Rào thưa thành tường cao, cửa sổ phía tây vốn bị hỏng từ lâu giờ thoáng cái đã mới tinh. Thậm chí toàn bộ vật dụng bên trong đều thay đổi hoàn toàn. Ngoài sân từng cành cây ngọn cỏ cũng trở mình khác hẳn. Cảm thấy vẫn chưa đủ, hồ còn dùng 4 thứ khác nhau chôn ở bốn góc nhà.

Sau khi sắp xếp xong, Hồ sinh mới thở nhẹ ra. Đả kích lần này cũng ko làm vẻ ngoài của Vĩnh Niên thay đổi cho mấy. Chỉ là người trở nên trầm mặc lặng lẽ hơn rất nhiều.

Hồ sinh gãi gãi đầu, ko biết nên mở miệng thế nào. Việc này xét cho cùng cũng do mình gây nên. Trước nỗi khổ của Vĩnh Niên, y dù có bản lĩnh thông thiên cũng ko biết nên làm sao cho phải cả. Miệng nhiều lần mở ra rồi khép lại. Muốn nói thật nhiều để an ủi hần nhưng ko sao thốt ra thành lời được.

“Hồ huynh, đừng trách mình, lỗi ko phải do huynh.” Ngược lại, Vĩnh Niên lại mở miệng trước: “Là đệ đã ko làm đúng như những gì Hồ huynh dặn dò. Ko cẩn thận nuốt mất tiên đan mới ra có sự này.” Vĩnh Niên cúi đầu mắt như bị sương mờ giăng kín.

“Người, người, nuốt mất rồi!”

Hồ sinh sắc mặt đại biến, trợn mắt há mồm, chỉ vào Vĩnh Niên khiếp sợ, nói chẳng thành lời.

Chả trách ah, chả trách.... Ta đã tính kỹ thế kia, thế nào lại bại lộ.

Hồ sinh chỉ nghĩ thầm trong lòng.

Vĩnh Niên càng thêm khổ sở. Mình đã làm sai, gây phiền đến Hồ sinh còn nuốt mất tiên đan của huynh ấy. Dù hần là người phạm tục, nhưng cũng hiểu được tiên đan trân quý thế nào. Kết quả....

Vĩnh Niên buồn bã cười, hướng Hồ sinh cúi thấp đầu mà vái.

“Tiểu đệ thật sự không còn mặt mũi nào...”

“Hiền đệ, cùng lắm cũng chỉ một viên tiên đan, đừng để ý đến làm gì. Do huynh tính toán ko chu toàn, hại đệ chịu nhục....Huynh đây thật hổ thẹn....” Hồ sinh vội vàng đỡ Vĩnh Niên dậy, lòng đau đớn vô cùng mà nói.

Vĩnh Niên trong lòng đau xót, hai mắt ko khỏi đỏ lên.

“Không, Hồ huynh. Là tiểu đệ cuồng vọng, muốn dùng nhân lực kháng lại thiên mệnh. Đây là báo ứng ah.”

“Không đâu, hiền đệ. Giờ nói như vậy hãy còn quá sớm đi. Tuy rằng xảy ra chuyện ko như ý. Nhưng mục tiêu mà chúng ta muốn cũng chưa chắc là ko được.... Chỉ là....” Hồ sinh nhìn lướt qua bụng hần 1 cách khó hiểu.

Vĩnh Niên kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Có gì xin Hồ huynh cứ nói, đừng ngại gì ah.”

“Bây giờ vẫn chưa thể xác định.... Tránh cho hiền đệ hoảng sợ. Đợi ba tháng nữa hãy nói sau đi.” Hồ sinh ấp úng.

“Hồ huynh, hiện giờ còn gì có thể làm tiểu đệ hoảng sợ hơn nữa.”

Tuy Vĩnh Niên nói vậy, nhưng Hồ sinh vẫn trước sau như 1 ko chịu mở miệng. Vĩnh Niên đành phải đợi 3 tháng sau vậy.

Ba tháng, không, không cần đến ba tháng, Vĩnh Niên đã lơ mơ phát hiện những chuyện Hồ sinh muốn nói đến là gì. Bởi vì trong thân thể hần xảy ra sự kinh động biến hóa. Nôn mửa, hay đau bụng dưới,... Tất cả đều là dấu hiệu mà trước kia hần đã vô cùng hy vọng sẽ xảy ra trên người thê tử mình. Hần từ nghi ngờ đến dần dần tiếp nhận nó. Tự bản thân mình đã thấy ko ít chuyện quái dị thế kia, giờ còn sợ gì thân thể kỳ lạ? Mặc kệ ra sao, đứa bé trong bụng này chính là niềm khát khao có con nối dõi hơn ba mươi năm qua của mình. Bất luận như thế nào cũng ko thể từ bỏ được.

Nhưng quá trình hoài thai hài tử này thật quỷ dị, nghĩ đến nghĩ lui, chỉ nhờ vào 1 viên tiên đan mà thôi.

Đợi ba tháng sau, hỏi rõ hồ sinh thì đúng thật là thế. Đây xem như là số mệnh đi.... Tự mình rơi vào mạng ko thể cùng nữ nhân bạc đầu, nên nếu muốn có con chỉ có thể từ bụng mình chui ra mà thôi. Vĩnh Niên ko khỏi thốn thức. Nhìn vào cái bụng đang nhô cao của mình mà tự giễu. Cũng may mấy năm trước mình đã sớm phân tán bọn thể thiếp rồi. Nếu ko, để bọn họ nhìn thấy bộ dáng như thế này, vừa nghĩ đến thôi đã thấy rùn mình.

Vừa mới đây thôi, Hồ sinh đã thật quan tâm đứng cạnh Vĩnh Niên, giúp hắn làm hết mấy chuyện hằng ngày. Thế là nghiễm nhiên trở thành chủ nhân thứ hai của Vương gia. Điều này khiến lòng dạ đang rối bời của Vĩnh Niên trở nên bình tĩnh rất nhiều. Càng lúc hắn càng cảm thấy cảm kích Hồ sinh.

“Đời này, ta chỉ tính sai duy nhất 1 chuyện....” Những lời này thường nghe Hồ sinh lẩm bẩm bên tai. Tuy Vĩnh Niên cũng thường bảo y đừng để trong lòng nữa, mau về nhà mình đi. Nhưng hắn trước sau vẫn ko ngăn được Hồ sinh tự day dứt về chuyện đó.

“Ta sẽ không phạm sai lầm thêm lần nữa đâu. Chờ đệ sinh nở bình an, lúc đó ta ắt có dự tính.”

Hồ sinh đã nói như thế, Vĩnh Niên cũng ko dây dưa làm gì. Hắn cũng hiểu, nam nhân sống chết có nhau thế này quả là người tốt hiếm gặp. Thế là cứ để Hồ sinh ở lại cạnh mình.

Mười tháng hoài thai, cuối cùng cũng đến lúc.

Một ngày gió thu ngênh ngang quét qua sân, thì cơn đau bắt đầu tập kích Vĩnh Niên. Bụng đau tưởng chừng ko chịu nổi. Đứa bé như đang nắm lấy ruột gan của hắn mà cầu xé, như đang ko muốn chào đón thế giới này mà kháng cự. Vĩnh Niên đau đến sắc mặt trắng bệch, theo lời Hồ sinh cứ liên tục hít vào thở ra thật sâu. Hắn cố dùng sức đẩy con mình ra. Trải qua 1 thời gian, Vĩnh Niên liền hiểu được, đứa con chỉ có thể theo cửa động duy nhất dưới người mình mà chào đời. Hắn cắn răng dùng hết sức, mồ hôi rịn ra ướt đầm khăn trải giường. May mắn, bé con thương cảm cho nỗi khổ của hắn, giằng co mãi 1 canh giờ, cuối cùng cũng ko nỡ hành hạ thêm nữa, mà khóc thét trượt ra ngoài.

Vĩnh Niên nghe thấy tiếng trẻ con khóc trong không khí, thì vui mừng mà cười thật tươi. Toàn thân bắt đầu mềm nhũn, ko chịu nổi mà nằm dài ra giường. Ấy thế, hắn vẫn cố nhoài người dậy để nhìn hình dáng con mình.

Không trọn vẹn, vừa nhìn thấy Vĩnh Niên cả kinh hồn phi phách tán. Đây đâu phải là trẻ con! Rõ ràng chỉ là 1 khối thịt có miệng thôi. Tiếng khóc trong không trung chính là từ cái miệng này phát ra mà.

Vĩnh Niên hai mắt hoang mang, suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh.

“Đây....đây....đây là thứ gì....”

“Đây là đứa con mà đệ mong chờ đó!”

So với sự kinh hoàng của Vĩnh Niên, Hồ sinh tỏ ra trấn định hơn.

“Không đâu! Con của đệ sao lại thế này....” Vĩnh Niên khó có thể tin được. Hắn cứ điên cuồng lắc đầu.

“Hiền đệ, đừng quên phụ thân của đứa bé là ai. Đệ sao lại ko chuẩn bị tâm lý? Con đệ giống cha của nó.” Hồ sinh trấn an tâm tình đang kích động của Vĩnh Niên. Mắt y cũng tràn đầy phức tạp mà nhìn đứa bé. “Nếu đệ ko thích, hãy để huynh mang nó đi, được ko?”

Nghe vậy, Vĩnh Niên liền hốt hoảng, im lặng thật lâu.

Tay Hồ sinh run lên, nhưng y ko hề quấy rầy, cứ yên lặng để hắn có thể hảo hảo xử lý mâu thuẫn trong lòng. Nhẹ nhàng đặt khối thịt vào trong nước ấm, cẩn thận giúp bé rửa đi những huyết hự trên người. Kia tỏ ra vô cùng thích, cứ mỗi lần vẩy nước là trong nhà lại vang lên tiếng trẻ con cười khanh khách đầy ngọt ngào.

Lòng Vĩnh Niên đầy phức tạp nhìn khối thịt đang đùa nghịch trong nước. Mặc kệ là có thân thể hay ko. Hắn cuối cùng cũng hiểu được mẫu tử thâm tình, liền vươn tay tiếp nhận đứa bé từ tay Hồ sinh.

Năm tháng như bay, một năm, hai năm, ba năm, năm năm lướt qua cửa sổ. Vĩnh Niên giờ đã đứng tuổi, nhưng bề ngoài lại giống như một cậu trai mới 20. Khối thịt sinh hạ được trước đây gọi là Mẫn. Hy vọng sau này sẽ thông minh hơn người. Mà Mẫn cũng ko giữ mãi dáng vẻ như vậy. Năm năm theo Hồ sinh luyện biến hình, giờ thoát nhìn thật giống như 1 đứa trẻ 5 tuổi nghịch ngợm. Đôi con ngươi trong veo, mắt ngọc

mày ngài, hình dáng phải nói là cực kỳ giống với trưởng bối của Vương gia là Vĩnh Niên. Mà nó cũng ko phụ kỳ vọng của Vĩnh Niên, thông minh hiểu học, lại thiện lương hiểu thuận. Dù thỉnh thoảng có chút mê chơi nhưng trí nhớ mẫn tiệp, phàm đã đọc qua thì ko quên bao giờ. Điều này khiến Vĩnh Niên cực kỳ vui mừng, vô cùng cảm kích Hồ sinh ngày trước đã giúp mình.

Đáng tiếc, sau khi giúp Mẫn nhi hóa thân, thì kiên quyết giữ nó lại trong thôn. Y chỉ lưu lại lời dặn dò xong biết mất tăm tích.

Đối với lời dặn của Hồ sinh, Vĩnh Niên luôn chấp hành triệt để. Hắn ko chỉ ngày ngày ân cần dạy bảo, còn tự mình tách biệt các nhà khác trong thôn. Nói dối là Mẫn nhi phạm phải thiên sát, trước khi trưởng thành, nếu rời khỏi thôn ắt sẽ khó giữ được mạng nhỏ. Người xung quanh nghe được thì nước mắt lã chã, ai nấy đều cảm thông cho Vĩnh Niên. Nên chỉ cần có hơi chút động tĩnh sẽ ngăn cản ngay. Điều này khiến Vương Mẫn buồn bực ko ít.

Trẻ con 5 tuổi vốn hiếu động ham chơi. Huống chi, Vương Mẫn lại là 1 đứa bé nghịch như quỷ. Nó sao có thể cam lòng chịu quần quanh từ ngày qua tháng nọ trong cái thôn bé tí này được? Mỗi khi, các bạn của nó từng đám từng đám đi lên đến tận núi hái về mấy quả chín mọng đỏ tươi, hay những đóa hoa màu sắc rực rỡ chơi đùa thì nó lại thấy lòng mình ngứa ngáy khó chịu. Nhưng bất kể làm cách nào, cũng đều ko có kết quả. Nhiều khi lại sinh ra gậy gỗ cùng phụ thân. Những lúc như thế, Vĩnh Niên ko giải thích gì, chỉ ôm chặt Vương Mẫn mà rơi nước mắt.

Wương Mẫn sợ nhất khi thấy bộ dáng này của phụ thân, làm cho nó rất khó chịu, thương phụ thân đau lòng. Trải qua vài lần như vậy, cũng ko ngang bướng nữa, mà ngoan ngoãn ở lại trong thôn chơi đùa. Lúc này lòng của Vĩnh Niên mới thật an tâm đi.

Chỉ là Vương Mẫn cam tâm từ bỏ sao? Đương nhiên không, mấy ngày nay nó đi chơi với con chó vàng nhỏ của nhà hàng xóm, liền nhanh chóng phát hiện ra một con đường bí mật có thể ra ngoài thôn. Sắc mặt ko hề thay đổi, dễ gì đùa cơ hội được ra ngoài chơi. Dù sao thì phụ thân cũng sẽ ko đánh nó đâu. Cùng lắm chỉ mắng thêm vài ba câu thôi. Đợi nó hái hoa quả ngon ngọt từ núi về dâng lên người, nói ko chừng phụ thân sẽ hết giận ngay mà.

Wương mẫn khờ dại nghĩ, nhân dịp Vĩnh Niên đang dạy học ở nhà, thì nhanh chóng theo con đường kia chạy ra ngoài thôn.

Vừa ra khỏi thôn, Vương Mẫn cảm thấy rất thích thú, dường như có 1 sức mạnh vô hình nào đó đang dào dạt trôi lên trong nó. Năng lượng từ dưới đất ko ngừng truyền đến. Bất luận thế nào cũng vô cùng thống khoái, dễ chịu. Vừa tới núi, bất kể là trong đầu nghĩ cái gì, thì chớp mắt đã thấy ngay trước mắt. Tất cả động vật điều thấy nó đều hèn mọn cung kính tách ra ko dám động dấy. Vương Mẫn thấy thế liền lệnh cho khi con hái hoa quả, ngay tức thì liền có kết quả. Chẳng bao lâu sau, cái túi nhỏ nó mang theo đã đầy tràn. Vương Mẫn đắc ý phi phàm, thậm chí nó còn cười lên thân lão hồ, đến nơi mà mấy đứa bạn chẳng bao giờ dám tới, đi dạo 1 vòng rồi lại trở về.

Chơi hết buổi chiều, Vương Mẫn thu hoạch cũng ko ít. Nhìn xem sắc trời, ước chừng là phụ thân sắp tan học, liền vội vàng chạy về nhà.

Nó ba chân bốn cẳng men theo con đường vào thôn như đang chạy trốn.

Lúc đi ngang qua ngã tư đường thứ nhất, nó đụng vào một người. Người nọ quái dị nhìn nó 1 cái. Vương mẫn cứ sợ phụ thân trách phạt, nóng lòng muốn chạy nhanh về nhà nên ko để ý đến y.

Đợi đến ngã tư đường thứ hai, lại gặp ngay người đó. Đối phương thần sắc ngờ vực. Chân của Vương Mẫn lại chạy nhanh hơn nữa. Tuy thế nó cũng tò mò liếc qua 1 cái. Chỉ chú ý đến tay y đang cầm 1 cây phương thiên họa kích, tựa như tượng thần bằng đất trong thôn.

Rồi đến ngã tư đường thứ ba, tiếp tục gặp đúng người đó. Vương Mẫn liền cảm thấy chẳng bình thường chút nào. Đường vào thôn chia ra ba hướng với ba ngã tư đường. Trừ khi đối phương chẳng phải là người, nếu ko thì ko thể nào ở ngã tư đường nào cũng gặp được cả.

Wương Mẫn dừng lại, chống nạnh cẩn thận quan sát người trước mặt. Y cũng y như thế mà cùng lúc quan sát ngược lại nó. Ánh mắt người nọ từ ngạc nhiên rồi chuyển sang bình tĩnh đại ngộ. Mặt kích động, như

đang muốn nói gì đó.

Vương Mẫn bỗng nhiên vốc ra 1 nắm muối khô ném ngay vào đối phương, kêu to lên ác linh biến đi, sau đó liền chạy mất. Người nọ dùng tay áo phủ phủ muối đang bám trên tóc mình, nhìn đám bụi mịn mờ phía trước. Toàn bộ chuyện nhận nhầm người trước đây đều nhớ lại.

“Hồ ly tinh chết tiệt.... Người dám đem....dạy thành thể này....Để xem ta có đem người tống vào địa ngục hay ko....”

Đến ngã tư đường thứ 4, Vương Mẫn sợ đến độ mặt ko còn chút máu. Đường vào thôn vốn dĩ ko có ngã tư đường thứ 4. Nó nhắm mắt lại, dùng hết sức mình chạy thật nhanh qua. Nam nhân đợi 1 lúc lâu, liền vươn bàn tay to lớn, phóng ra lực đạo, mỉm cười thật chịu đựng mà ôm nó vào lòng.

“Buông, buông, buông ra!” Vương Mẫn thật sự hối hận. Tại sao mình lại ko ngoan ngoãn nghe lời. Thì ra phụ thân nói là sự thật. Hồ sư phụ nói cũng là sự thật.

Mình là thiên sát thật rồi!

“Nam tử hán chưa gì đã khóc lên như thế?” Nam nhân thấy Vương Mẫn hoảng sợ đến độ chảy đầy nước mắt, thì ko hài lòng nhíu mày, nhưng vẫn rất dịu dàng xoa xoa đầu nó.

Vương Mẫn liền nhân cơ hội liếc trộm người trước mắt.

“Nhớ kỹ, trong bầu trời này, chẳng có gì có thể khiến chúng ta sợ hãi. Trên trời dưới đất, chúng ta đương nhiên là bá vương rồi.”

“Không đâu, ta sợ phụ thân lắm....”

Vương Mẫn bĩu môi lí nhí nói, làm nam nhân ngạc nhiên cười lên ha ha.

“Bé ngoan, mau dẫn ta đi gặp nương của con.”

“Ta không có nương đâu!”

“Nhắm nhí, người mà người đang gọi là phụ thân, chính là nương của người đó. Mau dẫn ta đi!”

“Không đâu. Tên yêu quái kia, ta ko dẫn người về hại phụ thân.” Gương mặt nhỏ nhắn của Vương Mẫn đang lộ ra dáng vẻ thấy chết ko sợ.

Nam nhân xem chút nữa là thở mạnh đến lệch cả mũi.

“Yêu quái! Ta sao có thể là thứ thấp kém như thế ah! Dám xỉ nhục ta. Hồ ly tinh, ta ko tha cho người!”

“Người quen sư phụ hả?” Trong đầu Vương Mẫn thì chỉ có mỗi mình Hồ sinh là hồ ly tinh thôi.

Nam nhân hừ lạnh, trịnh trọng nhìn Vương Mẫn mà nói: “Ngốc àh, ta và người giống nhau chính là chúng thần quản lý niên kỷ[1] trong trời đất —— thái tuế. Ta là Bính Tuất thái tuế. Họ Hạng tên Bàn.”

Vương Mẫn kinh ngạc, mãi một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Hung thần?” Nó vẫn còn nhớ rõ các lão nhân trong thôn thường dạy thế này: Bất kể muốn làm gì cũng đều phải xem lịch, tránh ‘động thủ trên đầu thái tể’.”

Nam nhân, không, là Hạng Bàn nghiêm mặt gật gật đầu.

“Nguyên bản thể của người chắc là 1 khối thịt đỏ thắm như san hô đi.”

Vương mẫn gật gật đầu, miệng nó vẫn còn mở ra chưa kịp khép lại. Nó thật sự khiếp sợ. Bản thể là chuyện bí mật, vẫn chỉ có cha và sư phụ biết. Hiện tại người này từ đâu mà biết được? Chẳng lẽ y có thứ gì đó có thể nhìn thấu vạn vật càng khôn sao? Vương Mẫn hồ nghi đích đánh giá Hạng Bàn thật lâu, cũng không hề phát hiện ra trên người hắn có vật gì linh diệu như thế cả. Đang bực mình, bỗng đầu nó liền uyển chuyển suy nghĩ, liên hệ trước sau liền hiểu ngay ngọn ngành. Đối phương ko có chiếc kính có thể nhìn rõ vạn vật, mà là bản thể của y và mình giống nhau, đều là 1 khối thịt đỏ như san hô.

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, thịt tươi thì sinh thịt tươi thôi. Chả trách sư phụ nói rất ko thích nó ngày càng giống cha. Trước kia còn cảm thấy kỳ quái. Nói là giống cha, nhưng đến 1 chút nho nhả của phụ

thân nó cũng ko có lấy? Thì ra cha này ko phải là cha ah. Cha trước mắt này mới thật là cha nha. Nói thế, thì thân thể của mình quả thật kinh người rồi! Nhưng mà....

“Ông nói phụ thân là nường hả?”

“Đương nhiên, mau dẫn ta đi.”

Vương Mẫn gật gật đầu ngoan ngoãn dẫn cha thật của mình đi vào thôn.

“Phụ thân, không, nường không phải là nam sao?” Vương Mẫn đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

“Hắn đương nhiên là nam rồi, chỉ là bị con hồ ly tinh kia cho ăn quả của tiên giới, cùng ta....Mới có người. Khi đó ta thần khí chưa tỉnh....Mãi đến khi tỉnh lại mới phát hiện đó là nường của người....” Làn da ngăm đen trước giờ ko đổi của Hạng Bàn bỗng có chút hồng lên.

Vương mẫn lúc hiểu lúc ko. Nhưng lòng đã xác định được thân phận của cha mẹ thật sự.

“Ta tìm các người thật lâu...” Hạng Bàn thở dài, khe hôn lên đôi má nhỏ bé mịn màng. “Con chồn kia luôn chơi trò giương đông kích tây với ta. Dem các người giấu ở kết giới thật mạnh. Hại ta giờ mới có thể tìm thấy ah.”

“Kết giới là gì thế?”

“Là bức tường quái quỷ hay thứ gì đó đại loại giống như thế. Nó có thể giấu vật mình sở hữu mà ngay cả thần tiên hay quỷ quái cũng ko tìm được. May mắn là con tự chạy ra, để ta tìm được con, kết giới này đối với ta liền vô dụng ah.” Hạng Bàn nhin không được mà ôm chặt Vương Mẫn vào lòng. Xem chút nữa, một nhà ba người bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội đoàn tụ.

“Thế thì có liên quan gì đến sự phụ dâu?” Vương Mẫn nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu nhìn.

“Ngốc àh, con và nường con đã nhận giặc làm bạn rồi. Tiểu thái tuế chính là thuốc bổ trân quý của bọn yêu quái đó. Có thể tăng cường đến ngàn năm yêu lực. Hồ ly kia chính là vì thế mà tính kế để nường con sinh ra con. Còn dem con giấu ở trong thôn chờ đến lúc sẽ ăn thịt con đó. Hạng Bàn hừ lạnh. “Nếu ko ta...”

Nói thật nhiều, một lúc sau hai người đã đến căn nhà nhỏ của Vĩnh Niên, liền thấy hắn lo lắng nhìn khắp nơi.

“Mẫn nhi, con đi đâu thế!”

Nhìn thấy con cưng của mình trở về, thì lo lắng trong lòng đã giảm đi phân nửa.

“Nường...” Được Hạng Bàn chỉ bảo, Vương Mẫn lần đầu tiên xưng hô như vậy.

“Sao thế, ta là phụ thân ah.” Vĩnh Niên để tâm nhắc nhở.

Vương Mẫn meo máo, lòng thấy ngờ vực, rõ ràng là nường mà. Nó quay lại cha mình đang ở sau lưng mà cầu cứu.

Vĩnh Niên lúc này mới phát hiện ra sau lưng con mình còn có 1 người nữa. Vừa nhìn thấy đã vô cùng sợ hãi. Mặt mũi này, rõ ràng là hung thần năm đó!

“Mẫn, Mẫn nhi...” Vĩnh Niên lắp bắp ko biết là nên bảo con mình chạy trốn hay là tự mình giấu nó đi thì tốt hơn. Hắn cứ ngây ngốc sững sờ nhìn ko chớp mắt. Mãi thật lâu sau đó mới hoàn hồn, ôm thật chặt đứa con bảo bối của mình vào ngực, như gà mẹ giang rộng cánh bảo vệ con mình.

“Người, người....” Vương Mẫn tò mò nhìn nường đang sợ xanh cả mặt, còn cha mình thì đang ở phía trước, mặt cũng ko chút nào kiên nhẫn.

“Vương Vĩnh Niên!” Hạng Bàn rống lên như sấm rền.

“Có!” Vĩnh Niên như phản xạ có điều kiện mà kêu lên 1 tiếng, sau đó hắn lại tiếp tục sợ hãi. Thân thể run rẩy như lá đón gió thu, ôm Vương Mẫn vào lòng mình chặt chẽ hơn nữa.

“Ngày mai ta sẽ đến để chính thức cưới người làm vợ. Thu dọn sạch sẽ một chút!”

Má Hạng bàn như có hai đám mây đỏ. Y ngưỡng ngưỡng, trong nháy mắt đã dậm chân biến mất.

Thật là lợi hại ah! Vương Mẫn bắt đầu sùng bái phụ thân mình nhiều hơn một chút.

Chỉ là nhân vật chính của hôn lễ đang hôn vía lên mây. Cuối cùng cũng hiểu được Hạng Bàn nói thế là có nghĩa gì.

[1] Là một dạng thần quản lý năm tháng gần giống như 12 con giáp của mình vậy. Theo như cách tính như trên, thì có tất cả 60 vị thần lập lại 1 chu kỳ là 60 năm.

4. Chương 2-2

“Mẫn, Mẫn nhi, chúng ta mau chạy đi.” Vĩnh Niên chỉ có thể nghĩ ra cách tạm thời đó thôi. Mạo phạm thái tuế quả thật là khủng khiếp lắm ah. Ko biết thái tuế sẽ xử trí hai cha con bọn họ sao nữa. Hắn ko muốn Mẫn nhi có chuyện, càng ko muốn nó chết.

“Nương, tại sao chúng ta phải chạy trốn?” Vương Mẫn khó hiểu. Cha chẳng phải là muốn cưới nương sao. Nếu như vậy thì gia đình bọn họ đã được đoàn tụ. Còn trốn làm gì?

Sự tình khẩn cấp, Vĩnh Niên cũng ko quan tâm đến cách xưng hô có vấn đề của con mình nữa. Hắn lo lắng thu thập hành lý: “Ngoan, chúng ta phải chạy nhanh đi. Nếu để y tìm được...” Hai hàm răng của Vĩnh Niên lộn cộp đánh vào nhau.

Nương dường như ko thích cha lắm nha. Vương Mẫn nghĩ thầm, một tia chớp nảy ra trong đầu nó. Có thể nào giải thích như vậy đi, cha cưỡng bạo cưới nương làm tiểu thiếp, rồi bị đại phòng ngược đãi. Kết quả là tiểu thiếp chịu ko nổi, nên mới ôm con trốn khỏi ngôi nhà giàu sang. Ừm ừm, nghĩ tới nghĩ lui, rất có thể lắm ah. Vương Mẫn vì cố bỗ xung suy luận hoàn mỹ trong đầu mình, nên tích cực giúp nương thu thập hành lý. Nói gì thì nói, dù phụ thân kia có lợi hại ra sao, thì nó cũng ko muốn bị đưa con của má lớn ức hiếp đâu. Sau đó thì huynh đệ tương tàn chỉ vì gia tài kết xù kia.

Vĩnh Niên tất nhiên là không biết suy nghĩ méo mó trong đầu của Vương Mẫn rồi. Hai người thừa dịp đêm tối trốn ra thôn.

Đêm khuya lạnh lẽo, tới đến độ giơ bàn tay ra cũng ko thấy được 5 ngón. Hai người cứ men theo đường ven núi mà chạy. Vương Mẫn rất ngoan ngoãn theo sát bước chân của Vĩnh Niên. Trốn chạy hết 2 canh giờ vẫn chưa cảm thấy mệt. Nhìn con buồn ngủ ko ngừng dụi mắt, lòng Vĩnh Niên cảm thấy đau xót, thương nó vô cùng. Liền tìm 1 chỗ tránh gió mà nghỉ tạm.

“Mẫn nhi, ngoan. Mệt mỗi thì ngủ 1 chút đi nha.”

“Không phải chúng ta đang chạy trốn sao?” Vương Mẫn ngáp 1 cái. Nhớ lại cái giường êm ái của mình, giờ thật muốn ngủ ngay 1 giấc thật ngon đi ah.

“Cứ ngủ đi, đến hừng đông phụ thân sẽ gọi con dậy nha.” Vĩnh Niên dụi dằm vuốt tóc con mình, lấy từ trong bao hành lý ra 1 cái áo ấm, lột làm nệm lưng, rồi lại dỗ nó ngủ.

Chẳng lâu sau thì Vương Mẫn đã tiến vào mộng đẹp. Vĩnh Niên nhìn sao đang nhạt dần trên bầu trời đến ngây ngốc. Xung quanh thật yên lặng, đến 1 tiếng côn trùng kêu cũng ko có, không gian như một chiếc màn đen bất tận bao phủ xuống. Tới đến độ ko thấy được tia sáng nào cả, ước chừng còn khoảng 1 canh giờ sau là trời bắt đầu sáng. Bóng tối trước bình minh mới là thứ đáng sợ nhất, Vĩnh Niên theo bản năng ôm chặt con vào lòng mình.

Bỗng nhiên, Vương Mẫn đang ở trong lòng mình động đậy, dụi dụi mắt từ trong mơ bắt đầu tỉnh lại.

“Mẫn nhi, sao ko ngủ thêm chút nữa đi con?”

Vĩnh Niên thoáng giật mình, tiểu tử tông của mình thường ngày phải đến mặt trời lên cao mới tỉnh lại mà.

“Ồn quá hà...” Vương Mẫn mở miệng than thở.

Ồn sao? Vĩnh Niên theo phản xạ cũng nghiêng tai nghe, nhưng mọi thứ vẫn lặng yên như cũ mà.

“Có người thổi kèn, có người đánh thanh la, còn có người hát nữa. Ổn gần chết luôn!” Vương Mẫn hồn dỗi: “Nương, hay là gần đây có cô nương xuất giá ah?”

Vĩnh Niên sờ sờ trán của Vương Mẫn. Ko có sốt mà, sao lại nói mê như thế?

“Con muốn nhìn tân nương 1 chút! Trước giờ đều nghe nói chứ chưa thấy qua kiểu hoa đỏ thắm nha!!!” Vương Mẫn lấy lại tinh thần gỡ chân định đi. Vĩnh Niên bắt đắc dĩ phải dẫn nó ra đường lớn, chờ chiếc kiệu hư ảo kia đi qua.

Tiếng chiêng trống, tiếng kèn, tiếng ca lại tiếp tục vang lên, càng lúc càng lại gần. Lúc này Vĩnh Niên cũng loáng thoáng nghe được. Thật ra còn có....

Nhìn sắc trời, hẳn ko khỏi bực mình. Ai lại đón dâu giờ này thế kia?

Sắc hồng bắt đầu lộ ra. Vương Mẫn thật nóng lòng kiểng chân lên nhìn. Lớn quá đi mất, có cả trăm người mặc hồng y chiêng trống vang trời từ từ xuất hiện, Thêm vào là mấy chục cây cột buộc tơ lụa ko ngừng tung bay theo gió. Tiếng thanh la như xé nát cả chân trời. Tiếp theo là kiểu hoa đỏ thắm của tân nương hiện ra trước mắt. Đúng thật là kiệu lớn tám người khiêng. Người đi đưa ít nhất cũng 2 ba trăm. Vĩnh Niên lấp bấp kinh hãi, xem ra là quý nhân cưới dâu rồi. Mà kiệu được dệt bằng tơ thật mềm mại, bên ngoài đính thêm những hạt châu kết lại thành hoa. Hạt nào hạt nấy đều phát sáng ôn nhuận. Viên còn được khảm thêm 1 con phượng hoàng bằng ngọc hoa lệ. Kia thật phát ra khí thế bức người mà. Sau kiệu, còn có 1 chiếc kiệu nhỏ màu vàng đi theo. Tuy ko đẹp đẽ trân quý bằng kiệu hoa, nhưng cũng tự tỏa ra sự uy nghi.

Một loạt người nhằm ngay phụ tử của Vĩnh Niên mà đến. Chân hẳn như mọc rễ dưới đất, ko thể động đậy được. Hẳn biết mình nên tránh đi, nhưng thân thể lại ko nghe theo, cứ đứng mãi ở đó. Hai cỗ kiệu càng lúc càng gần, đến ngay trước mặt Vĩnh Niên thì dừng hẳn lại.

Mọi người đều dừng lại. Kèn, trống, thanh la, như được sắp xếp từ trước cũng đồng loạt dừng lại. Lúc đó trên đường bỗng lặng ngắt như tờ, Vĩnh Niên lòng cảm thấy quái dị nhưng ko thể nào bước đi được. Kiệu hoa đỏ thắm lẳng lặng dừng trước mặt. Mà kiệu đỏ tựa lửa cháy tựa hồ đang thổi miền Vĩnh Niên vậy.

Hai bên vẫn còn đang giằng co. Vương Mẫn bỗng reo vui xong chạy đến kiệu nhỏ phía sau. Vĩnh Niên hoảng hốt, như vừa tỉnh lại, thân hình bắt đầu cử động.

“Mẫn nhi về ngay!”

Vừa mới dứt lời, dường như có gì đó đẩy vào lưng hẳn 1 cái. Vĩnh Niên nhanh chóng té vào trong kiệu.

“Mẫn nhi!”

Sau khi ổn định, Vĩnh Niên lo lắng muốn chạy ra ngoài, nhưng làm thế nào cũng ko thể nhấc màn kiệu lên được.

“Thả ta ra, các người là ai!”

Không có người trả lời nghi vấn của Vĩnh Niên. Xung quanh truyền đến tiếng cười nói hư ảo, lúc như gần cạnh bên, lúc lại xa tích chân trời. Dọa cho hẳn toàn thân đều sờn cả gai ốc.

Vĩnh Niên hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, đầu gối nhùng ra, ko cách gì đứng dậy được.

Đầu óc đang trống rỗng, ko biết làm sao, thì bỗng nhiên gió lạnh thổi đến, mặt đất bắt đầu run chuyển. Vĩnh Niên ngồi trong kiệu cũng chật vật theo, hết ngã qua phải lại sang trái. Cảm giác dưới chân bất ổn, cỗ kiệu ko cánh mà bay lên.

Vĩnh Niên thềm kêu thảm một tiếng, rồi bị rơi ra khỏi kiệu. Gió mạnh ù ù như 1 sợi tơ đen kéo qua tai. [Rầm] 1 cái, chân trong nháy mắt chạm được mặt đất vững vàng. Hẳn rớt ngay vào 1 quan tài màu đen. Đoàn người đón dâu bắt đầu rối loạn, kèn trống cứ thay phiên nhau rơi xuống, hơn trăm người gào thét. Nhưng tai Vĩnh Niên lại ko nghe được tiếng động nào cả.

Vĩnh Niên thần hồn vẫn chưa định, run rẩy đứng lên, nhìn xung quanh, theo bản năng định la lên. Đây ko phải là 1 quan tài màu đen hay sao. Là quan tài bằng liễu thượng đẳng. Bỗng trong ko gian tối đen kia phát ra 1 giọng nói âm lạnh đầy quỷ dị.

“Hiền đệ, đừng kêu. Mau ngồi thật vững!”

Người đã lâu ko gặp, giờ hiện ra ngay trước mắt. Vĩnh Niên nhất thời ko biết làm sao, lúc này hẳn cảm thấy Hồ sinh thật giống như thiên binh giáng trần.

“Hồ huynh...”

“Đừng nói gì cả!” Vài tên mặc hỉ phục vẽ mặt đầy tức giận mà tìm kiếm. Hồ sinh lo lắng ẩn Vĩnh Niên vào quan tài, phẩy áo 1 cái, nắp quan tài cũng đen ko kém lập tức đóng lại.

“Nhưng mà, Hồ huynh... Mẫn nhi.”

Trong quan tài, hai người dán sát vào nhau. Vĩnh Niên lòng nóng như lửa đốt nắm chặt lấy áo của Hồ sinh. Vừa nhìn qua thật đầm ấm đáng yêu, khiến lòng hồ sinh thoáng động 1 chút. Y quay mặt sang chỗ khác, rất trân trọng nằm chần lên thân của hắn.

“Ta biết rồi, đừng nói nữa!”

Vĩnh Niên vội nghe lời ko dám phát ra một tiếng động. Mắt mở to, tròn tròn, toàn tâm toàn ý tin tưởng người trước mặt.

Quan tài màu đen bắn lên bay giữa ko trung ào ào lướt đến, quét ngã bọn tùy tùng, uyển chuyển đảo thành vòng cung rồi dừng lại trước chiếc kiệu nhỏ màu vàng. Nó ko hề chuyển động nữa mà cứ lơ lửng giữa ko trung. Đoàn đón dâu bắt đầu trấn định. Cảnh giác quan sát quan tài. Bọn họ chia là hai nhóm, một nhóm quây chặt lấy kiệu nhỏ, san sát dày đặc. Nhóm còn lại thì từ bao vây lấy quan tài.

Từng bước, từng bước 1...

Chiếc kèn trong tay nhanh chóng biến thành lưỡi dao sắc lẹm. Họ từ từ bước đến quan tài chứa Hồ sinh và Vĩnh Niên.

Hồ sinh thở nhẹ ra, vuốt bầu chặt vào tay của Vĩnh Niên khiến hắn đau đớn nhưng ko dám lên tiếng. Ko khí đặc quánh cản thẳng, sự việc đã đến thời khắc mấu chốt.

Đột nhiên, Hồ sinh trợn hai mắt, miệng dòn dập phun ra chú văn. Âm thanh trầm trầm đơn điệu ko ngừng chạy vào tai Vĩnh Niên, làm hắn sinh ra cảm giác mê muội, đầu óc cũng ko ngừng hỗn loạn theo. Ngay lúc đó toàn bộ chú văn khô khan kia bỗng dừng hẳn. Giọng nói trầm thấp của Hồ sinh tựa hồ như tiếng sấm, kéo Vĩnh Niên về thực tại.

“Hiền đệ, mau gọi tên của Mẫn nhi đi!”

Dứt lời, y điều khiển quan tài màu đen nhắm thẳng cổ kiệu màu vàng mà vọt tới.

Vĩnh Niên liền giật mình, há miệng, âm thanh như run chuyển trời đất từ trong cổ họng vọt ra.

“Mẫn nhi! Mẫn... nhi!”

Một tiếng kinh động thiên địa, quan tài bằng liễu xem kiệu nhỏ là một cái động lớn mà trực tiếp lao vào. Bọn người hầu xung quanh bị đụng phải, té dạt sang 2 bên, tiếng rên rĩ cứ thay nhau nổi lên.

“Mẫn nhi, Mẫn nhi, Mẫn nhi!”

Vĩnh Niên vẫn ko chịu im lặng liên tục hét to. Mãi đến khi môi lưỡi đều khô, cổ họng khàn đặc, thì cuối cùng cũng nghe [xoẹt] 1 tiếng, nắp quan tài mở ra, một cánh tay quen thuộc tiến vào. Nhìn cánh tay tròn tròn đáng yêu kia, nước mắt của Vĩnh Niên nhất thời tuôn trào.

“Mẫn nhi àh...”

Ôm bảo bối thật chặt vào lòng mình, như sợ nếu ko cẩn thận sẽ biến mất.

“Nương, đừng khóc...” Mẫn nhi ngây thơ vỗ về, nó vẫn ko hiểu tại sao Vĩnh Niên lại rơi nước mắt nhiều như thế. Minh rõ ràng là ko có nghịch ngợm, rất ngoan ngoãn ngồi trong kiệu đợi mà.

“Hiền đệ, có gì đợi ra ngoài hãy nói. Giờ lửa đã cháy đến chân mày rồi.”

Hồ sinh bất đắc dĩ cười khổ.

Lúc phụ tử bọn họ mừng vui khóc ròng vì trùng phùng, thì nhóm người hầu quanh đó đã tập hợp lại, hình thành 1 vòng tròn vây chặt lấy quan tài.

“Sư phụ.” Mẫn nhi khẽ kêu lên một tiếng. Nhiều năm rồi ko gặp người sư phụ đã chăm sóc cho nó lúc còn nhỏ này. Tình cảm tưởng niệm tràn đầy trong lòng, nhưng vẫn còn do dự đứng lên. Nó nhớ lời phụ thân đã từng nói.

Sư phụ muốn ăn mình sao?

Vùi đầu vào lòng ngực của Vĩnh Niên, mắt lén nhìn. Chỉ thấy đối phương, mặt mũi tuấn tú, đang rất căng thẳng quan sát tình hình bên ngoài. Căn bản là ko phát hiện lòng đứa bé này đã dao động.

“Sư phụ, bọn họ là phụ thân phái đến đón chúng ta mà.” Mẫn nhi ko chút do dự quyết định mở miệng.

Bọn ở ngoài đã vây đặc quan tài, gương mặt đoan chính lúc này giờ bắt đầu thay đổi, hơi thở cũng theo đó mà tanh hôi vô cùng.

“Thằng ngốc này, dạy con nhiều như thế đều uống công!” Hồ sinh bực mình, quay đầu lại trừng mắt liếc Mẫn nhi 1 cái. Sau đó tiếp tục quan sát bên ngoài mà tính đối sách.

“Bọn bên ngoài ko phải người hầu của thái tử đâu. Mà là tay sai của Thao Thiết đó!” Lúc nói đến hai chữ Thao Thiết, Hồ sinh ko khỏi rung mình 1 cái. “Các người vừa ra khỏi kết giới là nó ngủi được ngay.”

Sắc mặt của Vĩnh Niên thoáng cái trở trắng bạch như giấy, ôm Mẫn nhi chặt đến độ ko thở nổi.

“Thao thiết là gì thế ạ?” Vốn tò mò, bảo bối chẳng phân biệt được giờ là lúc nào mà hỏi ngay.

Hồ sinh hung hăng điểm lên gương mặt non tơ của Mẫn nhi 1 đạo hồng ắn, bực bội trả lời: “Nó là con yêu quái vô cùng khủng khiếp. Nổi tiếng là tham ăn, đang đợi đem tiểu thái tử người về làm thịt đấy.”

Vĩnh Niên nghe xong, xém chút nữa là xỉu ngay tại chỗ rồi. Mẫn nhi chỉ ảh 1 tiếng, sắc mặt vẫn ko thay đổi, nhưng đã giảm bớt nghi ngờ với Hồ sinh. Thân thể nó nhất thời nóng lên.

“Sư phụ là lợi hại nhất nha, nhất định có thể cứu chúng ta mà, phải ko?”

Hồ cười sòng sọc: “Nếu có thêm vài đứa con ko nghe lời thế kia, có cứu cũng như ko thôi. Hay là ta vứt con lại để ác thú kia ăn thịt cho rồi đi. Còn ta thì dẫn hiền đệ cao chạy xa bay, thế có phải hơn ko?”

Mẫn nhi tất nhiên là biết Hồ sinh đang hờn dỗi, nói mát mẽ vài câu thôi. Nèn ngượng ngừng hắc hắc cười vài tiếng. Bất quá, Vĩnh Niên lại rất khẩn trương, sợ Hồ sinh sinh giận Mẫn nhi thật mà bỏ nó lại. Thế là hần quýnh quăn cầu xin: “Hồ huynh...”

Hồ sinh thở dài: “Hiền đệ, ta còn không biết lòng của ngươi sao? Yên tâm đi, chúng ta chỉ cần cầm cự đến hừng đông coi như là qua được ải này.”

Nói xong, thì ko khí bên ngoài liền biến đổi. Mắt Hồ sinh bỗng sáng quất lên.

“Ko xong rồi, nhân vật chính đến rồi ah...”

Lớp ngục trang của bọn người hầu liền tan biến, lộ ra gương mặt thật, trắng bệch nứt nẻ những lần đen, tựa như tường thành đổ nát lâu năm rồi ko được tu sửa lại vậy. Bọn chúng mở miệng phun ra một làn hơi đầy tanh tưởi. Chất lỏng màu xanh đặc quánh theo những kẽ nứt kia mà ứa ra. Tứ chi cháy đen cứ thế vươn dài, tựa như một thân cây lớn. Xương ngón tay cũng dài ra đâm toát ra khỏi da. Giờ đây dưới ánh trắng, nó trở nên sắc nhọn, lạnh lẽi khiến người khác phải sợ hãi.

Vĩnh Niên sợ tới mức nhắm chặt mắt, hy vọng cảnh tượng địa ngục này chỉ là ác mộng.

Bọn quái vật từ từ vây chặt lấy họ, chậm rãi chuẩn bị, chờ chủ nhân hạ lệnh.

Mặt đất hơi chấn động. Vĩnh Niên tưởng chừng mình bị ảo giác. Nhưng ngay sau đó nó lại run chuyển, càng lúc càng ko ngừng run động mà cổ kiệu kia chính là trung tâm, càng lúc càng rung lắc dữ dội. Vĩnh Niên rãng đánh vào nhau. Thân thể dường như ko thuộc về hần nữa. Ko khí vô hình áp bức đến độ ko thể thở nổi nữa. Vĩnh Niên sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhắm chặt mắt lại, ko dám nhìn thêm nữa. Nhưng bất luận thế nào, hần cũng ôm chặt Mẫn nhi vào lòng mình, dùng tấm lưng đơn bạc gầy gò mà bảo vệ con mình.

Tuy họa đã đến nơi, nhưng Mẫn nhi một chút sợ hãi cũng không có. Nó vẫn nép vào lòng Vĩnh Niên, đầu hơi lộ ra nhìn sự phụ. Đôi mắt trong veo như nước mở to, không thêm chớp cứ chăm chú về phía trước. Trong đầu nữa tò mò nữa cảnh giác. Đây là minh chứng rõ ràng cho nghề mới sinh không sợ hổ ăh.

Mặt đất phía trước bỗng nứt ra, càng lúc càng lớn, hình thành 1 bờ vực sâu không thấy đáy. Hướng gió cũng biến đổi, không khí xung quanh như ngưng đọng lại. Từ rãnh nứt bỗng xuất hiện 1 cơn lốc, gió như đao sắt cuộn cuồng thét gào. Vĩnh Niên thật bất lực, lòng không ngừng niệm Phật.

Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi ời, thỉnh người cứu lấy chút huyết mạch của Vương gia đi ăh.

Không biết Quan Thế Âm có nghe được lời cầu nguyện của Vĩnh Niên không. Chỉ biết trong rừng bỗng vang lên tiếng gầm nhẹ thật khàn đục. Cảm giác như diêm gờ đang bao phủ trên đầu. Gió trong cái khe đá ngừng, nhưng có vẻ như là sự yên lặng trước bão tố. Không khí như 1 cơn rắn đen thẳm từ đó thoát ra ngoài. Bọn quái vật quanh đó hưởng được luồng khí này thì sắc nhọn bỗng lên vang trời.

Đột nhiên, bốn phía yên tĩnh hơn 1 chút. Cuối cùng ánh sáng cũng bị bóng tối nuốt chửng. Không khí nóng dần lên, đến hơi thở ra cũng biến thành sương mờ.

Đợi 1 lúc lâu cũng không thấy động tĩnh. Vĩnh Niên nhìn không được liền mở ra 1 bên mắt, hơi nghiêng đầu, lên đánh giá tình huống hiện tại.

Chính vào lúc này, dường như có người cầm hai chiếc đèn màu xanh lục tiến đến. Vĩnh Niên không khỏi mở to hai mắt nhìn trừng trừng. Hắn ngạc nhiên đến nỗi miệng há hốc ra nhất thời quên khép lại.

Đây là bộ dáng của quái thú ăh. Chỉ có 1 cái đầu thật to, da thịt cháy đen nhăn nhúm lại. Toàn thân phát ra một luồng khí màu xám đen. Miệng đỏ như máu với răng nanh rất dài cơ hồ chiếm hết toàn bộ gương mặt, thỉnh thoảng lại chảy ra chất lỏng màu xanh biếc, mỗi khi rơi xuống mặt đất thì cháy xém hình thành lỗ đen như miệng chén. Trong đôi mắt màu xanh kia chứa đầy tham dục, nó cũng không động đậy mà nhìn bọn họ trừng trừng. Như đang quan sát mỗi ngon.

Đây là Thao Thiết?!

Chương này có nhắc đến 1 quái vật là Thao Thiết. Đây là một yêu quái nổi tiếng của TQ. Để Hữu giới thiệu sơ với các bạn nha.

Thật ra hình dạng mà tác giả trong truyện chính là hình dáng nguyên thủy, được nghiên cứu là xuất hiện sớm nhất cả Thao Thiết. Theo truyền thuyết phổ biến nhất (cũng có nghiên cứu là xưa nhất) thì Thao Thiết là 1 trong 9 người con của rồng, đầu to, miệng rộng tham ăn, thấy gì cũng ngấu nghiến không ngừng. Cuối cùng nó thành biểu tượng cho sự tham lam và thường được vẽ vào đồ dùng đựng thức ăn để nhắc nhở mọi người. Theo nghĩa này thì nó được xếp vào nhóm thần thú.

Đây là cái ly được làm theo hình Thao Thiết

Sau đó, theo thời gian và sự phân hóa phức tạp của chế độ phong kiến Trung Hoa, thì Thao Thiết dần dần biến đổi. Bắt đầu từ thời Thương, kéo dài đến sau này, trong nhiều tài liệu ghi chép còn lưu hành đến nay thì nó lại thuộc họ “lang” (sói). Hình dáng bên là tập hợp của hổ, sư tử, dương, hươu, mất to lớn cả ra ngoài, quan trọng nhất là có miệng rộng và sừng. Vẫn là tham ăn vô độ. Nhưng thời này người ta bắt đầu cho đúc hình Thao Thiết vào đỉnh đồng, hay áo giáp hoặc vũ khí chiến đấu để tượng trưng cho sự thôn tính đế vương, tạo nên một nét văn hóa khá lớn trong nền văn minh bên sông Hoàng Hà. Và đặc biệt thì những tài liệu này lại xếp Thao Thiết vào quái thú.

Sau đó khi du nhập qua Nhật Bản rồi tương tác lại thì thỉnh thoảng Thao Thiết được vẽ thành quái thú với hai cái miệng luôn. Đây là đỉnh đồng có hình Thao Thiết

5. Chương 3

“Hiền đệ...” Hồ sinh quay đầu, mắt ánh lên sáng ngời: “Giao Mẫn nhi cho ta.”

Một đôi bàn tay to lớn liền chộp tới. Vĩnh Niên đương nhiên kiên quyết không chịu buông tay, mắt tràn ngập khó hiểu: “Hồ huynh, huynh làm gì thế?!”

“Hiền đệ, mau buông tay! Nếu không chúng ta ai cũng không thể – rời khỏi chỗ này được!” Hồ sinh mắt thấy ác thú đang đến gần thì nóng nảy. Y tức tối dậm mạnh lên mặt đất, rồi lao đến, hung hãn muốn đem phụ tử của Vĩnh Niên mà tách ra. Vĩnh Niên nhìn thấy người huynh đệ luôn nheo nhá của mình từ trước giờ bỗng hiện lên bộ dáng như lang như hổ, thì bắt đầu sửng sốt, sau đó liền theo bản năng mà phản kháng. Tay vẫn cứ không ngừng ôm chặt lấy Mẫn nhi.

Mẫn nhi thật đáng thương cứ bị hai người giằng co kéo qua kéo lại. Nó đã đau đến độ chảy cả nước mắt, khoa tay múa chân như đang muốn đá cả cha mình và sư phụ văng ra xa.

Ba người không ngừng tranh chấp trong quan tài. Thao Thiết bên ngoài đã hành động. Nó phun ra 1 luồng hơi tanh tưởi, khói đen xung quanh dày đặc hơn nữa. Tầng tầng lớp lớp như đang hướng trung tâm mà áp đảo. Hồ sinh như gặp phải đại địch, lập tức không giằng co với phụ tử của Vĩnh Niên nữa. Hai tay y kết thành ấn, môi mấp máy tụng một niệm đại cứu viên chú văn.

Thao Thiết gào rú tru lên, miệng đỏ tươi mở to hết cỡ, tưởng chừng như có thể nuốt được cả dãy nhà cũng nên. Bộ mặt xanh thẫm chợt sáng lên, cái miệng lớn kia đớp xuống, rồi cả thân hình như 1 mũi tên rời cung hướng phụ tử Vĩnh Niên mà lao tới.

Vĩnh Niên đầu đầy mơ hồ, hần chỉ có thể ngơ ngác nhìn cái miệng đầm máu cùng răng nanh đang càng lúc càng gần mình.

[Tách!]

Thanh âm của Hồ sinh vang lên bên tai, tựa như vọng lại từ chỗ xa xăm nào đó.

Một mảng trong suốt trong nháy mắt chắn trước người Vĩnh Niên. Đầu Thao Thiết liền bị đập mạnh vào. Nó bay lên phần nộ gầm rú vang trời. Sau đó lại lao xuống, ranh nanh bén nhọn cào vào kết giới phát ra âm thanh cực kỳ chói tai. Bọn quái vật xung quanh cùng hè với chủ nhân bắt đầu công kích kết giới. Lá chắn yếu ớt càng bị va chạm dữ dội.

Không bao lâu sau, Vĩnh Niên liền lo lắng khi phát hiện ra trên kết giới bắt đầu xuất hiện vết nứt như mạng nhện.

“Hồ...” Hần định gọi Hồ sinh, bỗng phát hiện khóe miệng của y đang chậm chậm chảy ra máu tươi, mặt tái nhợt lộ vẻ rất đau đớn và thống khổ. Vĩnh Niên thở gấp ra vài ngụm. Mẫn nhi lúc này cũng thấy rất thương sư phụ mình. Nó hoàn toàn quên mất vừa rồi y còn định chia cắt phụ tử bọn họ.

“Sư phụ...”

“Đừng nói chuyện với ta.” Hồ đau đớn nhắm mắt lại. Hồ hôi như mưa chảy đầy cả trán.

Vết nứt càng lúc càng lớn, kết giới lung lay sắp đổ. Thao thiết phát ra giọng cười đầy nhao báng. Nó ngẩng cao đầu, vô số hắc khí bay lên lượn lờ giữa không trung. Sau đó, nó cúi xuống phát động đợt công kích cuối cùng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, giữa rừng bỗng lóe sáng. Mây đen nơi chân trời cũng chấn động mà lộ ra chút kẽ hở, phát ra chút ánh sáng màu lam.

Máu đỏ tươi từ miệng Hồ sinh ào ạt phun ra. Kết giới trước mặt Vĩnh Niên tựa như thủy tinh mà vỡ nát ra. Trời!

Vĩnh Niên thẫn kêu trong lòng.

Gương mặt xấu xí cực điểm kia càng lúc càng đến gần, giống như đang dựa sát vào hần vậy. Vĩnh Niên thậm chí có thể cảm thấy cả lông tóc trên đầu ác thú, cái lưỡi đầy máu tươi đang giương dài ra, ranh nanh bén nhọn như đang thềm thưởng thịt tươi. Hần ngửi được mùi tanh hôi trong cái miệng kia. Hơi thở chết chóc đang đến gần.

Thật sự phải chết ở đây?

Mẫn nhi phải làm sao bây giờ? Ai sẽ cứu nó?

Vĩnh Niên theo bản năng dùng toàn thân bảo vệ đứa con độc nhất.

Ngoài trời bỗng xoẹt qua ánh chớp. Mắt Hồ sinh bỗng sáng lên, giãy tiếp theo, sấm chớp diên đảo, trời đất rung chuyển. Một loạt tia chớp như khe núi, tiếng sấm hùng hổ như dờn non lấp bễ càng lúc càng vang vọng. Thao Thiết đảo mắt nhìn xanh, cặp mắt màu lục khó giấu được sự sợ hãi.

Ánh sét màu vàng kim như xé màng sương mờ mịt thành lỗ to. Một thân ảnh cao lớn, rực rỡ xuất hiện giữa ko trung.

“Giỏi cho Thao Thiết nhà ngươi. Dám mạo danh ta đón dâu, còn cả gan đánh cả thê nhi ta!”

Người đến đầu đội kim quan màu tím thẫm, toàn thân nhung trang màu đen, tay cầm phương thiên họa kích. Kia đích thực là Bính Tuất thái tuế Hạng Bàn.

Toàn bộ lực chú ý của Thao Thiết đều bị vị hung thần này dẫn dắt. Nó thật cẩn thận lui ra sau. Nửa sợ hãi, nửa tham lam nhìn chằm chằm vào tư thế oai hùng của đối phương. Thái tuế trưởng thành thần lực quả là ko ai bì được, nhưng thái tuế nhỏ tuổi lại bỏ hơn rất nhiều, chỉ cần cần 1 cái, cần 1 cái thôi, liền có thể tăng thêm đến cả ngàn năm công lực.

Thao Thiết nhìn chằm chằm vào Hạng Bàn, nước miếng háo ăn chảy ròng ròng.

Muốn ăn quá...ăn, ăn, ăn, ăn....

Dục vọng đói khát đã chiếm trọn con quái thú khổng lồ. Nó hướng Hạng Bàn, răng nanh ánh lên màu sáng trắng nhõn. Vô số khói đen hóa thành lốc xoáy cuộn cuộn tấp lên người Hạng Bàn.

Thái tuế hừ lạnh một tiếng, không dám khinh địch, bắt đầu dùng phương thiên họa kích vẽ 1 vòng tròn trước ngực. Mặt đất dưới chân như có sinh mệnh liền nhanh chóng dân lên phía trước, hóa thành tường đồng vách sắt, che chắn toàn bộ khói đen. Trên trời bỗng vang lên tiếng sét, chiếu sáng cả lớp sương mù quanh Thao Thiết. Thân kích bằng gỗ trong tay Hạng Bàn chuyển động, mũi kích bằng kim loại nhắm ngay mặt quái thú. Nó như xé lấy ko gian hướng Thao Thiết mà giáng xuống. Nó liền gào rú kêu thét lên, há miệng, nghe răng gặm lấy mũi kích thật chặt.

Mắt nó vẫn nhìn chằm chằm vào Vĩnh Niên lúc này đang kịch liệt hít thở. Tim hắn co thắt dữ dội đến đau đớn. Mỗi tế bào trên người tựa hồ như đang hoảng hốt lên theo.

Nhất thời không thềm để ý đến chuyện Thao Thiết đang cắn chặt lấy vũ khí của mình. Hạng Bàn thoáng bực mình, gương mặt lạnh lùng bỗng đỏ lên vài phần. Phương thiên họa kích trong miệng Thao Thiết ko hề có chút sức mẻ nào. Y cảm thấy có chút ko kìm lòng được, nhìn thoáng qua vẫn thấy Vĩnh Niên ko hề nhúc nhích nhìn lấy y cái nào cả. Lòng cảm thấy dị thường bề mặt, tiếp theo là thẹn quá hóa giận rồi.

Yn mây kiếm dựng thật thẳng, nổi giận gầm lên một tiếng, đại phát thần uy. Hai tay buông luôn binh khí, 1 quyền đâm ngay vào giữa mặt quái thú xấu xí. Thao Thiết ko đoán được là Hạng Bàn lại có chiêu này, Cái miệng cực đại bị đánh cho lệch hẳn sang 1 bên, phương thiên họa kích lộn tròn trên ko trung mấy vòng, rồi trở lại tay của Hạng Bàn. Y cầm lại binh khí, đắc ý quay đầu muốn trêu Vĩnh Niên cười 1 cái.

Vĩnh Niên bị gương mặt đang tươi cười của y làm cho giật mình thon thót mà lui lại vài bước. Hắn ôm lấy bầu ngực đang hít thở khó khăn của mình, cố dùng hết sức mà dần xuống. Hung thần kia rốt cuộc là muốn làm gì? Muốn cướp Mẫn nhi sao?

Nghĩ vậy Vĩnh Niên lập tức như mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức ôm Mẫn nhi càng chặt hơn. Hắn còn ko quên trừng cho Hạng Bàn 1 cái.

Cảm nhận được địch ý của Vĩnh Niên. Hạng Bàn hơi híp mắt, y đang muốn phát tác. Bọn quái vật sau lưng đang tập trung lại, lần thứ hai gầm gừ vang dội.

Thao Thiết vốn dĩ là chúa tể tham lam, giờ lại đang phản kích tận trời. Hai mắt xanh lục giờ biến thành đỏ đậm như máu. Nó há to miệng, lao đến muốn nuốt chửng cả Hạng Bàn, tốc độ thật nhanh đến bất ngờ. Trước khí thế rào rạt của đối phương, Hạng Bàn không dám đối đầu trực tiếp mà lách mình sang trái. Hai bên bắt đầu đánh nhau trên ko trung.

Vĩnh Niên lặng yên nhìn hung thần kia như thiên binh thiên tướng. Lòng hắn bỗng có cảm giác an tâm lạ lùng. Hắn quá chăm chú đến độ không để ý đến nguy hiểm đang cạnh bên người.

“Cha!”

“Hiền đệ!”

Mẫn nhi trong lòng và Hồ sinh cạnh bên đều lên tiếng cảnh báo. Thì ra, Thao Thiết đánh nhau 1 lúc lâu thì lại nghỉ theo 1 hướng khác, cá lớn không ăn được thì tép riêu cũng tạm giắt kẻ rằng đi. Thế là vừa đấu với Thái Tuế trên trời vừa ngầm dùng tinh thần chỉ đạo bọn quái vật đột phá vòng vây của Hồ sinh đang bị thương kia, để bắt lấy phụ tử của Vĩnh Niên.

Tiếng hét vang vọng bên tai, Vĩnh Niên lúc này hãy còn ngơ ngác ôm lấy Mẫn nhi nên không kịp phản ứng. Hồ sinh đã nhanh chóng tiến lên túm lấy áo của hắn. Ba người té lăn vài vòng trên đất rồi mới dừng lại.

Cát bụi trên đất nhanh chóng tràn vào miệng. Vĩnh Niên ho khan vài tiếng xong phun ra một bãi nước bọt hòa lẫn cát đất. Bọn quái vật gần đó lại kêu vang, gương nanh múa vuốt lại 1 lần nữa tiến lên. Chúng hoàn toàn không để cho bọn họ có cơ hội thở lấy hơi nào cả.

Hồ sinh bực mình, độc ác hừ 1 tiếng, sau đó đá văng quái vật đi đầu. Nó bị sức mạnh của Hồ sinh tác động không tự chủ được mà bay thẳng ra té lên bọn quái vật ở sau lưng. Vừa động khí, Hồ sinh lần thứ hai bị trọng thương. Miệng y lại học ra 1 ngụm máu tươi. Phải cố gắng thật nhiều mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng thân mình được. Thấy vậy, Vĩnh Niên liền lo lắng chạy đến đỡ lấy thân hình đang ngã nghiêng như sắp đổ sụp xuống của y.

Đôi mắt xinh đẹp của Hồ sinh hơi khép lại, run rẩy vài cái, bỗng nhiên mở ra thật tinh tường.

“Vĩnh Niên! Mau giao Mẫn nhi cho ta.”

“Không được, huynh rốt cuộc là muốn làm gì!” Không ngờ đối phương vẫn chưa bỏ ý định. Vĩnh Niên giật mình cả kinh, trực giác của hắn cảm thấy nguy hiểm.

Lúc này, Hồ sinh rõ ràng không màng đến Vĩnh Niên nữa. Y nhìn thẳng vào Mẫn nhi nói: “Mẫn nhi, đến đây. Nếu không thì cha ngươi phải chết chắc!”

Mẫn nhi do dự liếc Vĩnh Niên 1 cái, lại nhìn đến bọn quái vật đang dần tụ tập quanh mình. Miệng hơi mím lại, thừa dịp Vĩnh Niên không chú ý, thì dùng hai tay đẩy ra, rời khỏi vòng tay bảo hộ của hắn.

“Mẫn nhi!”

Vĩnh Niên vội giơ tay kéo lại, nhưng không bắt được. Mẫn nhi chỉ vài bước đã chạy đến cạnh bên sư phụ của nó. Nó cảm nhận được mình sắp trưởng thành rồi. Nam tử hán không thể chỉ ngoan ngoãn trốn trong lòng cha mẹ. Ngẩng đầu thấy ác thú đang hùng hực khí thế chiến đấu với cha mình, Mẫn nhi lòng trào dâng hào khí muôn trùng. Kia không phải là gương sáng trước mắt sao. Nó muốn giống cha bảo hộ cho phụ thân, không phải là mẫu thân mới đúng.

“Sư phụ, giờ phải làm thế nào?” Mẫn nhi hưng phấn vỗ vỗ ngực, mắt long lanh tròn to, nắm tay nhỏ bé xiết chặt lại như đã hạ quyết tâm rất lớn.

Hồ sinh mỉm cười, bàn tay đang nắm thành quyền mở ra một cách kỳ quái: “Bé ngoan.” Y cong lưng ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé xinh xắn của Mẫn nhi. Răng nanh trắng như tuyết nhìn thoáng qua có hơi chói mắt, Vĩnh Niên vội vàng chạy lên, muốn cướp lại Mẫn nhi. Hồ sinh bỗng nhanh chóng né tránh Vĩnh Niên, đồng thời giơ tay đánh ngã được hai ba con quái vật vừa xông đến.

“Nương, con lớn rồi, người cho con 1 cơ hội bảo vệ người đi!” Mẫn nhi trong lòng Hồ sinh đã sợ đến độ răng va vào nhau, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn không ngừng cứng rắn. Vĩnh Niên suýt nữa bị chọc cho tức chết, giờ là tình huống nào còn chưa sửa được cái tật mạnh miệng! Thằng bé này thật làm cho người lớn khổ tâm mà.

“Hồ huynh...” Mẫn nhi không hiểu chuyện coi như không tính đi, huynh là người lớn sao lại thích làm náo động lên như thế? Vĩnh Niên vốn định nói như vậy, nhưng giây tiếp theo, hắn không thể tin được mà mở to mắt ra nhìn, miệng hét lên đầy sợ hãi.

“Không ——! Người làm gì thế!”

Vĩnh Niên ôm lấy đầu, tiếng hét tựa như dao nhọn chọc thẳng lên trời.

Phương thiên họa kích đang giữa ko trung bỗng ngưng lại hẳn. Hạng Bàn vội vàng phân thần xuống xem. Vừa nhìn thấy, cơn giận đã bốc lên tận trời.

Trước mắt là 1 mảnh hỗn loạn. Bọn quái vật ko ngừng sinh sôi đều bị Hồ sinh đánh bay ra thật xa. Mẫn nhi lúc này đang mềm oặt trong lòng y, ko ngừng nức nở. gương mặt hồng hào nhanh chóng trở nên xanh mét. Chẳng gì cả, chỉ đơn giản là người đang ôm hẳn vào lòng đã nhằm động mạch ngay cổ mà cắn, điên cuồng hút lấy máu nó.

“Mau thả Mẫn nhi của ta ra! Buông nó ra!” Vĩnh Niên lo lắng phần nộ chạy lại đánh tới tấp vào thân thể Hồ sinh nhưng chẳng mấy may tác dụng gì. Y vẫn chuyên chú hút lấy từng ngụm máu của Mẫn nhi. Hai mắt y như tràn đầy khí lực, xiêm y ko gió mà bay. Hai lỗ tay với chỏm lông xù cùng cái đuôi thật dài đều lộ cả ra ngoài. Toàn thân y đều bắt đầu biến hóa, đường nét trên mặt càng thay đổi sâu sắc nhưng vẫn còn lại một đôi mắt hoa đào dụ hoặc bấp sinh. Cái đuôi lơ lửng giữa ko trung run rẩy rồi từ từ tách ra thành 8 rồi 9 cái.

Chớp mắt 1 cái, Hồ sinh biến thành cữu vĩ hồ ly (cáo chín đuôi.)

Tiếng khóc của Mẫn nhi ngày càng nhỏ lại khiến Vĩnh Niên hoảng loạn. Hắn khóc rống lên, liều mạng cào vào mặt Hồ sinh, thậm chí còn nhặt hòn đá trên đất đập vào đầu y nữa. Tất cả nhằm cản lại ý đồ hung ác kia. Thấy gương mặt nhỏ nhắn của Mẫn nhi càng lúc càng tái nhợt. Hắn thấy mình sắp điên rồi, tim như bị xé ra làm hai nữa.

Hạng Bàn cuồng nộ!

[Ầm ầm!]

Một đạo sét đánh xuống, nhất thời tách ra sự dấy dưa ko rõ của ba người bên dưới.

Vĩnh Niên lập tức nhân cơ hội này mà đoạt lại Mẫn nhi đang máu chảy đầm đìa. Hắn xoay người chạy như bay vào rừng cây.

“Hồ ly tinh, người dám...”

Hạng Bàn mắt đỏ đậm, răng nghiến chặt, muốn lao xuống đem Hồ sinh thiên đao vạn quả. Ác thú ở cạnh bên liền chớp lấy thời cơ nhằm người Hạng bàn mà tấp tới. Y khó khăn lắm mới tránh được đợt công kích thứ hai của nó.

“Ha ha, thái tuế đại thần. Giờ tự thân người cũng khó bảo toàn ah.”

Hồ sinh trong mắt lóe lên tia ngoan độc, cất giọng cười to, xoay người đuổi theo phương hướng chạy trốn của Vĩnh Niên.

“Khốn kiếp, người trở lại cho ta. Hồ ly tinh kia, ta sẽ ko bỏ qua cho người!!!”

Vĩnh Niên ôm chặt Mẫn nhi trong lòng, cả người loạng choạng ko rõ phương hướng cứ cắm đầu cắm cổ mà chạy. Tim hắn nảy lên dữ dội, mặt cũng ko còn chút máu nào. Một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy hắn. Sợ có thứ gì đó đuổi theo, sợ Mẫn nhi trong lòng mình ko thể sống được nữa.

Vĩnh Niên sống qua nửa đời cũng chưa từng chật vật đến thế. Hắn tóc tai tán loạn, quần áo xốc xếch. Tiểu hài nhi đang ôm trong lòng máu chảy đầm đìa. Hắn giờ thật giống 1 người điên, hít thở gấp gáp, chốc chốc lại nhìn đến miệng vết thương của Mẫn nhi, còn không quên nhìn lại phía sau xem có gì đuổi theo ko.

Chạy trốn được 1 thời gian dài, chân bắt đầu đau nhức, cuối cùng thành tê dại. Giầy cũng ko biết từ khi nào đã vượt mất 1 chiếc. Đất đá chôn núi rừng khiến lòng bàn chân của Vĩnh Niên chảy máu và nhầy nhụa. Mũi nóng như thấu, cổ họng khô khốc tưởng chừng có thể chết đi được. Hắn chỉ hít vào 1 hơi, xong lại tiếp tục đi tiếp. Cuộc chạy trốn này rất nhanh đã hóa thành đá tảng đè nặng ngực hắn, khiến cho hô hấp càng thêm khó khăn vô cùng.

Bất kể là bị ai tìm được thì đối với hắn cũng là tận cùng tai ương. Hồ sinh kia đã kết giao nhiều năm như thế lại có thể làm ra chuyện này. Hắn còn có thể tin vào sự cứu vớt của ai nữa đây? Hắn chịu đủ rồi, hắn chỉ là nhân loại bình thường, thần tiên ma quái gì đó vốn dĩ ko nên nhiễu loạn cuộc sống của hắn. Hắn chỉ cần mỗi Mẫn nhi mà thôi, cần đứa con ngoan ngoãn lại thích đùa dai của hắn.

Vĩnh Niên đau lòng ôm chặt lấy Mẫn nhi đang tái nhợt đi. Bỗng nhiên, hắn phát hiện có chỗ ko đúng lắm. Mẫn nhi toàn thân bắt đầu chuyển màu, da thịt trắng noãn, dần trở nên sạm đi, giống như đóa hoa đang tươi sắc bỗng nhiên khô quắt lại. Ko có sinh khí.

“Mẫn nhi!”

Vĩnh Niên nôn nóng kêu lên, quên mất luôn cả đường dưới chân mình, liền bị vấp phải 1 tảng đá đang nhô ra. Hắn vội vàng bảo vệ đứa con trong lòng mình, vì thế lưng hắn bị đập mạnh vào mặt đất. Chân trái hắn bị trật thành hình vòng cung thật quỷ dị, mặt, tay đều bị cát đá cắt cho ứa ra ít máu tươi.

Vĩnh Niên ko màng đến đau đớn của mình, vội vàng xem xét trạng thái của Mẫn nhi. Nó đã sớm ko còn ý thức, tứ chi co rút lại, chậm rãi biến lại nguyên hình, khôi phục lại hình thể khi vừa mới sinh là 1 khối thịt đỏ thẫm.

Vĩnh Niên cảm thấy lạnh run. Hắn hãy còn nhớ rõ nguyên hình của Mẫn nhi là 1 khối thịt đỏ thẫm như san hô. Giờ màu đỏ kia nhìn thật ảm đạm chói mắt, nó chỉ yếu ớt phập phồng như minh chứng là mình còn sống. Hắn giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn sự biến đổi huyền hoặc này. Ngoại trừ ôm chặt lấy Mẫn nhi, hắn thật ko hề có cách nào cả. Hắn cứ ngây ngẩn nhìn khối thịt của con mình, đau lòng đến độ hít thở ko được.

Vĩnh Niên bỗng rùng mình một cái, vừa rồi chạy trốn ko nhận ra, giờ lại phát hiện núi rừng trong đêm đen như đang ẩn chứa gì đó. Ko biết là động vật gì đang thay phiên nhau kêu to lên, làm toàn thân hắn run sợ đến quỷ dị. Tóc gáy của Vĩnh Niên đều dựng ngược cả lên, nhưng hắn vẫn ôm lấy Mẫn nhi tiếp tục tiến về phía trước.

Đứng lên, vừa định bước đi, thì chân trái lại đau thấu tận tâm can, làm Vĩnh Niên lần thứ hai ngã nhào trên mặt đất. Mặt của hắn lại bị đập vào đất, khó khăn lắm mới khởi động được thân mình, lắc lắc đầu rồi chớp chớp mắt. Hắn rõ ràng phát hiện cách đó ko xa, có 1 đôi hài ko phải của mình. Bên ngoài hài thêu màu lam, được làm theo kiểu cổ, dính đầy tro bụi. Căng theo hướng đi thì đối phương đang quay lưng lại với mình, gót giày như hướng về phía Vĩnh Niên, cạnh bên còn có 1 chấm đỏ đỏ đầy nghi hoặc.

Tim Vĩnh Niên đập dữ dội, không rét mà run. Lòng sợ hãi đứng lên, cả người run lấy bầy, cổ cứng đờ, máy móc quay đầu lại.

Trong bóng đêm, có 1 bóng dáng đang lảng lảng âm trầm quay lưng về phía Vĩnh Niên. Áo đỏ nhàu nhĩ, đôi hài xanh cũ nát, một đầu tóc đen như có sinh mệnh ko gió mà bay, tựa hồ 1 con rắn đen đang động đậy.

Mớ tóc quỷ dị lơ lửng kia như tát vào má Vĩnh Niên. Mặt hắn ngay lập tức trở nên lạnh lẽo. Vĩnh Niên lòng sợ vô cùng, liền kêu lên thảm thiết.

Áh!!!

Vĩnh Niên ôm chặt Mẫn nhi giờ đã hóa thành khối thịt, mặc kệ chân có đau đớn khó coi thế nào mà hoảng hốt chạy về hướng ngược lại.

Gió âm trầm thổi qua làm tán lá ru lên xào xạc. Trong rừng như có vô số ánh mắt, đang cười nhạo Vĩnh Niên chạy chậm ko kém rùa là bao nhiêu. Nhưng hắn vẫn cố khập khiễng tiến về phía trước, vẫn ôm chặt Mẫn nhi trước ngực mình, ko chịu buông tay.

Chạy lâu thật lâu, Vĩnh Niên rốt cục chịu ko nổi mà quay đầu lại nhìn xem. Sau lưng là 1 mảnh trống ko. Có 1 chiếc lá ngẫu nhiên rời khỏi cành, chao lượn. Chuyện vừa rồi thật giống như 1 giấc mộng mà thôi.

Không đuổi theo? Hay là hắn vừa rồi bị hoa mắt?

Vĩnh Niên đang còn rất lo lắng nên ko nhìn phía trước. Kết quả là bị chạm vào 1 bức tường trước mặt. Hắn kinh ngạc quay đầu lại thì phát hiện phía trước đang ngồi xồm khoảng 5 hay 6 đứa trẻ gì đó.

“Đau quá, đau quá đi! Đại ca ca, người đừng vào ta nha.” Thanh âm nũng nịu như đang bị uất ức. Chắc là đừng phải đầu rồi. Nên đứa bé đáng thương kia mới vỗ vỗ trán thật tội nghiệp thế kia. Đến nỗi hai khối cầu rất lớn đang cầm trong tay cũng rơi luôn xuống đất.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý đâu.” Vĩnh Niên theo phản xạ mà giải thích, cũng ko suy nghĩ thử xem nơi núi non hiểm trở này sao lại có nhiều trẻ con như thế. Hắn vừa ôm lấy Mẫn nhi vừa xoay người nhấc lên hai khối cầu đưa cho đứa bé kia. Cầu vừa cầm trong tay, liền truyền đến 1 cảm giác kỳ quái, nên Vĩnh Niên không khỏi nhìn kỹ lại lần nữa.

Hai khối cầu mà đứa bé làm rơi ra rất mềm mại, trơn nhẵn, lại hơi ướt ướt 1 chút. Hầu hết đều là màu trắng, ở giữa chỉ có 1 chấm màu nâu đen, sáng lóe lên như sắc ngọc lưu ly.

Càng xem càng giống....

Vĩnh Niên lòng thầm run 1 cái.

Khối cầu trong tay bỗng mạnh mẽ chuyển động 1 vòng. Chỗ màu đen kia dù thế nào cũng nhìn thẳng vào Vĩnh Niên. Ngay sau đó, tay của đứa bé như gọng sắt kẹp chặt lấy Vĩnh Niên, khiến hắn ko thể động đậy được nữa.

“Ha ha, đại ca ca, ta bắt được người rồi....”

Đứa bé ngẩng đầu, cười thật âm hiểm, khoe miệng hai bên kéo đến tận mang tai, hốc mắt to tròn nhưng ko hề có con ngươi.

Sợ hãi vỡ òa trong lòng, cặp đồng tử trong tay Vĩnh Niên bắt đầu tan ra. Một luồng khí nhẹ nhàng tỏa ra, chỉ cảm thấy thân mình rất thoải mái. Cảm giác gì cũng ko có, đầu óc như bị sương mờ làm thành một đồng hồ độn....Một quá....Muốn nghĩ ngợi quá.

“Các người làm quỷ quái gì thế....Buông ra....”

“Ồ ily... Không thể... chiếm hết toàn bộ....”

“Các người muốn chết rồi..... Hồn phi phách tán....”

“Ồ ily đáng chết....Buông tay!”

Âm thanh lao xao ko ngừng truyền đến bên tai. Tiếng ồn ào cứ ong ong nhồi vào trong não. Giống như 1 lớp vải mỏng manh, hư hư ảo ảo, huyền huyền hư ko, khiến người nghe thật buồn ngủ. Bao nhiêu lo lắng trong người đều biến mất, âm áp khiến người run động. Vĩnh Niên an tâm nhắm mắt lại.

Nhưng mà, Mẫn nhi, Mẫn nhi thì sao bây giờ. Ko thể ngủ ah....

Con của ta, mạng sống đang như chỉ mảnh treo chuông....

6. Chương 4-1

Lúc Vĩnh Niên tỉnh lại, thì phát hiện ra mình đang ở 1 chỗ lạ lẫm, tối đến độ giờ bàn tay ra cũng ko thấy được ngón. Vết thương trên người hắn đã thuyên giảm. Cái chân bị trật cũng đã đi đứng được tự nhiên. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện ra nơi này cái gì cũng ko có. Ko có cây, ko có đường, ko có Thái Tuế, ko có Hồ sinh, ko có yêu quái dọa người. Thử kêu to vài tiếng cũng ko có ai đáp lại cả.

Đây là nơi nào?

Mẫn nhi đâu?

Vĩnh Niên cúi đầu nhìn hai tay trống ko của mình, sự lo lắng nhất thời tràn ngập thân thể hắn. Lòng nóng như lửa đốt tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng theo trực giác đi đại theo 1 hướng, Mẫn nhi đang ở phía trước, hắn cảm nhận được 1 cách mãnh liệt là Mẫn nhi đang cầu cứu mình, liền dùng hết sức lực mà chạy đến.

Người dường như đừng phải thứ gì đó, là cửa. Nhưng Vĩnh Niên nhìn ko được, cũng ko quan tâm gì đến điều đó. Hắn cứ quay lại, cầm đầu cầm cổ mà chạy. Mặt ko đỏ, hơi ko gấp, chân cũng ko đau. Thân thể giống như chẳng có phản ứng gì cả, ngược lại còn thấy vô cùng thoải mái, như muốn bay lên được vậy.

Vĩnh Niên lơ mơ phát hiện ra chỗ này ko được bình thường. Hắn hình như đã quên gì đó rồi. Một cái gì đó rất quan trọng.

Là cái gì?

Hắn vỗ vỗ đầu, tất cả đều quy vào nguyên nhân là Mẫn nhi ko có bên cạnh. Tìm được Mẫn nhi thì tốt rồi, Vĩnh Niên mạnh mẽ trấn an mình.

Tiếp tục tiến về phía trước, lại đụng phải 1 vật gì đó giống như là cánh cửa. Lần này, Vĩnh Niên thấy một cái ***g sắt cực lớn, bốn phía đều dán bùa đặc cả. Mẫn nhi của mình đang nằm im lặng trong ***g. Nó cũng đã hóa thành hình người, mắt nhắm nghiền, mặt tái nhợt.

Lòng Vĩnh Niên nhói lên.

“Mẫn nhi...” Hắn méu máo mở miệng, rất sợ hãi mình sẽ nhìn thấy 1 thi thể ko chút phản ứng.

“Nương...” Mẫn nhi run run đôi môi khô nứt nẻ, mắt miễm cưỡng hé ra 1 chút.

Thở ra 1 hơi nhẹ nhõm, Vĩnh Niên nghẹn ngào suýt khóc lên.

“Con ngoan, cố tỉnh lại, phụ thân sẽ cứu con ra.” Nói xong liền chạy đến gỡ ra mấy lá bùa ngoài ***g sắt. Chỉ lát sau, mấy phù chú kỳ quái kia đều biến thành giấy vụn dưới tay của Vĩnh Niên. Hắn xoay người bước vào ***g sắt, cẩn thận bế Mẫn nhi ra.

Trở lại vòng tay ôm ấp của mẹ mình, thật cảm thấy an toàn vô cùng. Mẫn nhi ôm lấy cổ của Vĩnh Niên mà cọ cọ vài cái. Hắn cũng sờ sờ lên mặt con, phát hiện cơ thể lạnh lẽo trước kia đang dần ấm lên, lòng nhát thời nhẹ nhõm ngay.

Chắc là do đặc thù của thái tử, nên Mẫn nhi mới như thế. Trước đây, hễ nó mắc bệnh gì dù nặng hay nhẹ cũng rất mau liền bình phục. Chính là ko ngờ mất máu nhiều như vậy cũng có khả năng tự thân hồi phục. Thật ko khỏi ko cảm tạ thể năng kỳ lạ của thái tử kia mà.

Vĩnh Niên ôm chặt Mẫn nhi 1 lúc lâu, mãi đến khi tim đập bình ổn trở lại, mới chịu cất bước hướng về phía trước mà rời đi.

Nhưng phải đi đâu đây?

Mẫn nhi đã trở lại cạnh mình rồi, nhưng Vĩnh Niên vẫn cảm thấy hình như mình vẫn còn thiếu thứ gì đó. Hắn đã quên mất cái gì vậy. Vật đó thật rất quan trọng, rất quan trọng đi....

Một nơi khác.

Trong cung điện lạnh lẽo có hai người đang kịch liệt tranh luận.

“Tộc trưởng, việc này ngàn vạn lần ko thể được! Ngài nên biết tiểu thái tử chính là tiêu điểm tranh đoạt của bọn yêu quái. Giữ lại một ngày là tộc của chúng ta có 1 ngày nguy hiểm. Còn nữa, tội tình này sao có thể ko xem trọng được.” Lên tiếng chính là một lão già râu tóc bạc phơ, trên đầu còn có cặp tai dựng thẳng với nhúm lông xù, sau lưng lộ ra 1 cái đuôi dài thật dài. Ko cần nói cũng quá rõ ràng thân phận của lão rồi.

“Ta đã luyện thành Cửu Vĩ Yêu Hồ (~ cáo chín đuôi). Hơn phân nữa tộc đều là chỗ của ta. Vân Miểu cóc tương đối bí mật. Đến cả thái tử kia còn ko biết, nói gì đến bọn yêu quái chứ!”

“Lỡ như bại lộ thì sao đây? Tộc trưởng ko thể như trước kia giảng một đại kết giới giấu bọn họ giữa thôn trang của nhân loại được....” Lão hồ ly gương mặt đầy u sầu quan tâm. Giữ thái tử lại trong tộc là chuyện quá sức nguy hiểm. Lỡ như bọn yêu quái liên kết tấn công, hậu quả chỉ có thể là diệt vong toàn tộc.

“Không được, cùng một chiều thức, đừng nói đến thái tử, ngay cả Cửu Vĩ Yêu quái bình thường cũng chưa chắc mắc mưu.” Hồ sinh lắc lắc đầu, phủ định ý kiến này. Bọn yêu quái đã biết đến sự tồn tại của phụ tử Vĩnh Niên. Thả bọn họ ra chỉ sợ có đi ko về.

Hay là, đưa bọn họ đến bên cạnh thái tử đi?

Hồ sinh lại cảm thấy nhói lên trong lòng, một loại cảm xúc căm hận bỗng nhiên sinh ra.

Có máu của tiểu thái tuế rồi vẫn còn sợ pháp lực không đủ, ko đối phó được thái tuế hay sao. Ta vĩnh viễn đều ko thắng được y sao.

Nặng nề hừ lạnh 1 tiếng, vỗ bàn, sẵn giọng mà nói: “Đừng nói nữa, thái tuế dù gì cũng là thượng thần. Chỉ cần biết kiềm chế, ko càn tâu ráo máng, giữ lại mạng sống của tiểu thái tuế, thì tộc ta cũng có thể vĩnh cửu trường tồn!”

“Nhưng....Người kia thì xử lý thế nào?”

“Hắn có ân với ta, ta muốn giữ hắn bên cạnh” Hồ sinh hề che giấu suy nghĩ của mình, mắt y hiện lên chút do dự. Ngày tháng vui vẻ ở thôn trang lúc trước đã ko thể nào trở lại được nữa rồi. Chuyện đã đến nước này, ngoại trừ buông tay, ngoài ra thật ko còn cách nào khác.

Tự mình cũng đã âm thầm chịu đựng lâu đến như thế. Thời điểm thử thách cuối cùng cũng đã đến rồi....

“Tộc trưởng ngàn vạn lần đều ko thể! Hắn bắt quá cũng chỉ là....”

Hồ sinh ngăn ko cho lão nói tiếp: “Hắn đã ăn kỳ lân đơn. Hơn nữa còn có công lớn là hạ sinh thái tuế. Còn chưa đủ để ở cạnh ta sao?”

“Chính là ko phải cùng tộc, tâm tình đương nhiên ko tương xứng....”

Mắt Hồ sinh càng lúc càng mất kiên nhẫn. Ngay lúc này, một gã thị vệ bỗng hốt hải chạy từ bên ngoài vào.

“Báo! ... Chạy trốn! Bọn họ chạy trốn rồi!”

Vĩnh Niên ôm Mẫn nhi chạy trốn trong bóng tối. Tại sau đi mãi cũng ko thấy điểm dừng. Mẫn nhi còn ngẩng cái đầu nho nhỏ lên nói vài câu với hắn, chẳng bao lâu vì thân thể mệt nhọc đã lảng ra ngủ. Không gian bao la yên lặng đến đáng sợ, bên tai chỉ nghe tiếng bước chân của mình. Bốn bề tối đen, Vĩnh Niên ôm chặt Mẫn nhi trong tay, sự bất an càng lúc càng trở dậy mạnh mẽ. Tại sao nơi này lại tối đến thế? Rốt cuộc đây là chỗ nào?

Chân càng chạy nhanh hơn nữa, mong chờ có thể nhìn thấy 1 tia sáng phía trước. Chạy mãi, chạy mãi, thời gian chậm chạp trôi qua, hy vọng từ từ biến thành thất vọng, thất vọng dần hóa thành giận dữ, giận dữ cuối cùng chuyển thành sợ hãi.

Chẳng lẽ cả đời đều bị vây bởi chỗ này?

Cả người Vĩnh Niên run lên, hoảng sợ ôm lấy thứ duy nhất mà mình có trong bóng đêm bao la này. Đang lúc hắn sắp sửa mất hết hy vọng, thì trong không khí bỗng phản phát truyền đến hương thơm đến gay cả mũi. Hình như có 1 đóa hoa rực rỡ đang nở trước mặt mình. Các dây thần kinh của Vĩnh Niên run lên hướng theo mùi hương đó mà đi đến.

Cuối cùng cũng thấy được gì đó ngoài bóng tối. Lòng Vĩnh Niên vô cùng vui mừng, tựa như mắt mình đã thấy được cảnh đẹp nhất trần đời cũng ko bằng. Một biển hoa mênh mông vô bờ bến. Các loại hoa tranh nhau khoe sắc, gió nhẹ thoảng qua, văng thái dương trên đầu thật rực rỡ....

Vĩnh Niên bước nhanh hơn.

[Đừng....]

Bỗng nhiên có tiếng nói chui vào đầu Vĩnh Niên

[Đừng....Bước đến....]

Tiếng nói đứt quãng ngập ngừng, tràn đầy lo lắng bất an.

[... Nguy hiểm....]

Vĩnh Niên nhìn quanh, chẳng thấy gì cả, trên đầu bỗng nhiên tí tách đổ mưa. Hắn dùng tay che đầu, mới phát hiện trong tay cơ mang nào là cát.

[Đừng....]

“Ta nên chạy đi đâu đây?” Vĩnh Niên cất tiếng hỏi, giọng nói đầy nỉ non sâu lắng.

[Hương....] Lời nói tiếp theo, rốt cuộc lại nghe ko được.

Vĩnh Niên cảm thấy như mình bị bỏ rơi. Bóng tối bất tận thật quá đáng sợ. Hắn cuối cùng cũng chịu ko được mà bước chân hướng về phía trước.

[Dừng....] Âm thanh hỗn hển thoát ra như ngăn cản. Vĩnh Niên làm như chẳng thèm nghe nữa, cứ liều mạng bước tiếp lên. Trong bóng đêm bỗng xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ, cuốn lấy toàn bộ mọi sự vật vào trong nó.

Vĩnh Niên hét lên thật chói tai, cổ liệu chết gãy dựa. Muốn chạy thật nhanh tránh xa lốc xoáy. Nhưng nó cứ như một cái mạng nhện. Biết rõ mình bị nguy hiểm, nhưng ko thể động đậy, chỉ có thể bất lực nhìn đối phương từ từ ăn mình.

Mẫn nhi, phụ thân thật xin lỗi con!

Vĩnh Niên ôm chặt Mẫn nhi, hối hận trào dâng.

Rào rạt rào rạt....

Không trung lần thứ hai lại rơi xuống mưa cát. Chỉ chốc lát sau bỗng có 1 chiếc roi dài ngoằn trắng xoa bắt đầu rơi xuống. Vĩnh Niên thấy thể bất chấp tất cả tay trái ôm chặt Mẫn nhi, tay phải nắm lấy đầu roi kia.

Chiếc roi như có linh tính, quấn chặt lấy tay của Vĩnh Niên, kéo hai cha con bọn họ thoát ra khỏi cơn lốc xoáy từ từ rút lên trời.

Trong nháy mắt, mắt tiếp xúc với ánh sáng chói lọi. Vĩnh Niên không thích ứng kịp nên nhắm chặt lại. Bên tai bỗng nghe được tiếng gào lên đầy giận dữ: “Sao người ngốc thế? Đã bảo người đừng đi hướng đó rồi mà, còn ngu đến độ chạy vào đó chịu chết!” Lúc nhìn thấy gương mặt thân quen cũng là lúc đưa đầu đón nhận một trận mắng chửi ào ào đổ xuống.

Vĩnh Niên như bị quây lấy bởi ảo giác, tỉnh tỉnh mơ mơ mà mở miệng: “Thái tuế!”

Khóe môi Hạng Bàn run rẩy. Đối với cách xưng hô như vậy, y thật chẳng hài lòng chút nào.

“Là Hạng Bàn!”

Một đôi mắt sắc bén đảo qua lòng của Vĩnh Niên. Hắn đang thật cẩn thận mà ôm chặt Mẫn nhi. Vĩnh Niên cũng cảm nhận được ánh mắt của y. Tinh thần hắn trong nháy mắt liền căng thẳng, cảnh giác mà lui ra sau, bày ra vẻ mặt có thể liều mạng bất cứ lúc nào.

Hạng Bàn thật dễ khóc dễ cười.

“Vĩnh Niên, đó là con của ta.” Ta sẽ không hại nó đâu áh. Hạng Bàn lòng đầy ủy khuất, nhưng lại thấy Vĩnh Niên vừa rồi đã trải qua không ít chuyện đáng sợ, nên nhìn đâu cũng sợ là chuyện đương nhiên. Thế là, y tự nhiên lại muốn nhích lại gần hắn thêm chút nữa (=.=ll)

Vĩnh Niên cũng hơi thả lỏng người, nhưng tay vẫn ôm lấy Mẫn nhi ko chịu buông.

“Này, Mẫn nhi bị thương rất nặng, để ta truyền chút linh khí cho nó....” Hạng Bàn thật cẩn thận bước đến, Vĩnh Niên vẫn đề phòng nhìn y trừng trừng mà lui về sau thêm nữa bước.

Mây Hạng Bàn nhăn chặt lại, ko dám bước thêm nữa, chỉ là vẫy tay 1 cái, phát ra 1 vầng sáng trắng dịu dàng. Vĩnh Niên lại khấn nguyện. Hạng Bàn chỉ cười trấn an, tay nhẹ nhàng đẩy 1 cái, ánh sáng bỗng hóa thành làn khói nhẹ từ phía dưới nâng lấy Mẫn nhi lên, áp ôm lấy lấy bọn họ vào trong, rồi rất nhanh biến mất.

Vĩnh Niên lo lắng sờ sờ trán nó, thấy thân nhiệt nóng hơn bên ngoài một chút, giây tiếp theo thì mặt mày hắn đều đỏ cả lên.

Ừm....

Mẫn nhi miễn cưỡng phát ra tiếng làm nũng, hơi vặn vẹo thân hình, thay đổi vị trí 1 chút, rồi lại tiếp tục ngủ thiếp đi trong lòng Vĩnh Niên.

Tuy nó ko mở mắt, nhưng cũng đủ để Vĩnh Niên yên tâm, lòng nhất thời nhẹ đi rất nhiều. Hắn nhẹ nhàng thở hắt ra, ánh mắt nhìn Hạng Bàn đã mất đi sự căm thù.

“Người mệt rồi, để ta bế nó cho.” Hạng Bàn cố gắng phá vỡ bức tường phòng thủ của Vĩnh Niên. Ko ngờ vừa nghe đến đây, hắn lại như bị giẫm phải đuôi, mà ôm Mẫn nhi chặt hơn nữa. Thật giống như gà mẹ đang bảo vệ con mình, sợ có người nào đó bỗng nhiên bay đến cướp mất nó đi.

Thấy thế, Hạng Bàn cười khỏ, cũng không bắt buộc mà nói: “Muốn bế thì cứ bế đi. Nhìn người nhếch nhách như vậy, chúng ta về nhà nghỉ tạm thôi.”

Nhếch nhác?! Vĩnh Niên khó hiểu, cúi đầu nhìn lại mình 1 lượt. Quần áo sạch sẽ chỉnh tề, đến 1 hạt bụi cũng ko bám vào nữa mà.

“Nếu người cứ đi tới như vậy là ko xong đâu.” Hạng Bàn hơi cười cười nói: “Người phải nhớ...”

“Nhớ cái gì?” Vĩnh Niên có chút bức mình, thật ko hiểu được Hạng Bàn đang nói gì.

Hạng Bàn nhìn hắn 1 cái ý vị thật cao sâu.

“Ta thì chẳng sao cả. Nhưng vật đã đánh mất đối với người mà nói là vô cùng quan trọng đi. Mau mau nhớ lại 1 chút. Đây, ai cũng chẳng thể giúp người được.”

Vĩnh Niên đầu đầy hỗn loạn. Hạng Bàn nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

“Đừng nóng vội, chúng ta về nhà rồi từ từ nghỉ. Người thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

Vĩnh Niên cẩn thận đánh giá sơ qua Hạng Bàn. Hung thần này có thể tin được ko? Hắn bất an nghĩ thầm. Do dự 1 lúc lâu, cuối cùng cũng quyết định ký thác thân mình vào vòng tay rộng lớn kia.

7. Chương 4-2

Vàng thái dương ấm áp khiến Vĩnh Niên tỉnh lại. Hắn cảm thấy dường như đã trải qua mấy kiếp rồi. Tinh thần vận chưa khôi phục được, phải ngủ ngơ 1 lúc lâu mới có thể phát hiện nơi này ko phải là địa phương của mình. Hắn đang ở chỗ của hung thần, theo người tu đạo gọi là tiên cảnh.

Hơi thở thanh nhã phát ra từ chiếc giường bằng gỗ lim thật lớn. Trên nóc giường có 1 bông tua màu vàng rũ xuống thật dài, màn trướng màu xanh biếc hơi hơi phiêu du theo gió. Nhà cao cửa rộng, vừa quay đầu nhìn lại thì thấy Mẫn nhi đang ngủ ở chiếc giường cách đó ko xa, Vĩnh Niên cuối cùng cũng đã hoàn toàn yên tâm rồi. Có chút tâm sự, hắn ngừng đầu dậy, lần thứ hai thật cẩn thận quan sát nam nhân đang ngủ cạnh mình kia —— Là phụ thân của con hắn.

Hàng lông mi kia thật dài và gợi cảm, đôi môi đỏ thắm chín mọng như muốn dụ dỗ người ta phạm tội. Cơ thể ẩn chứa những đường cong duyên dáng, đang vòng tay ôm lấy hắn. Lực ôm vừa phải ko mạnh cũng ko nhẹ. Nam tử này so với mình thật khí khái hơn nhiều lắm nha.

Vĩnh Niên thở dài.

“Mới sáng sớm đã thở ra như thế, là giận cái gì?”

“Ta, ta, ta...” Lén nhìn trộm người khác bị bắt được, Vĩnh Niên nhất thời cảm thấy túng quẫn, tai hắn bắt giắc đỏ gay cả lên.

Người khi đã cảm nhận được an toàn liền khôi phục lại bộ dáng nguyên thủy.

“Ta ta ta người người người...” Hạng Bàn cố ý trêu đùa, bắt chước Vĩnh Niên đang nói lắp, khiến mặt hắn càng lúc càng đỏ hơn nữa.

“Ta, ta là muốn, muốn đến nhìn Mẫn nhi 1 chút, xem thương thế của nó thế nào rồi.” Vĩnh Niên thật vất vả mới tìm được 1 lý do đường hoàng để đưa mình thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này.

“Ồ” Hạng Bàn yêu thương hôn lên mặt Mẫn nhi 1 cái. “Đừng cuốn lên như thế. Thái tuế chẳng yếu ớt đến vậy đâu.” Hừ hừ hai tiếng: “Ta đây, lúc trước còn bị bọn yêu quái ăn mất cả nửa thân mình, sau thì vẫn sống lại đó thôi.”

Ăn mất nửa thân mình! Vĩnh Niên thở rút 1 cái

Hạng Bàn lơ đãng cười cười.

“Ta trước đây nghịch ngợm lắm, ko thích nghe lời dạy của người lớn, cả ngày cứ muốn chạy ra ngoài rong chơi. Đỉnh này Mẫn nhi giống ta.” Hạng Bàn cười ha ha, nói tiếp: “Kết quả, có 1 lúc bị bọn yêu quái vây lấy ăn hết nửa thân mình, ha ha người chẳng biết đám đó buồn cười cỡ nào đâu, cứ nhào đến ko ngừng, còn cắn cả vào móng ta nữa, ha ha!”

Vĩnh Niên chẳng thấy buồn cười chút nào, mặt đã sớm bị dọa cho trắng bệch, liền khẩn trương hỏi chuyện tiếp theo như thế nào.

“Sau đó hả?”

“Sau đó ta thừa dịp bọn nó tranh giành nhau thì chạy thoát ah. Trong đầu bọn đó toàn là rơm rạ ko hà, sao thông minh được như ta chứ.”

Hạng Bàn ko giấu được bộ dáng đắc ý.

Vậy sao ngươi còn bị ăn thế ah? Vĩnh Niên thâm thắc mắc trong lòng.

“Nhưng mà may là có 1 gốc hạnh hoa tình thương tình, cho ta trú trong động cây dưới thân hắn, nếu ko ta muốn cũng ko trốn được bọn yêu quái đang vây hãm đó đâu.” Nhớ đến đây thì ánh mắt kiên nghị của Hạng Bàn lại lóe lên sự dịu dàng. Vĩnh Niên không tự chủ được mà bị y lôi cuốn, tim hắn bỗng lạc nhịp nảy lên 1 cái. Mắt Hạng Bàn bỗng rưng rưng dừng lại trên người Vĩnh Niên, giờ tay vén lên mớ tóc rối cho hắn.

Vĩnh Niên thấy mặt mình nhanh chóng nóng lên, những chỗ được Hạng Bàn chạm qua càng nóng tưởng chừng như cháy ra được.

“Hạnh hoa tình sau này thế nào?” Vĩnh Niên chuyển đề tài, cố đem sự hấp dẫn kia dời đi hướng khác nhằm làm dịu bớt đi hơi nóng trên mặt mình.

Hạng Bàn lặng yên nhìn Vĩnh Niên thật lâu.

“Hắn bị thiên lôi đánh chết!”

“Tại sao?”

Vĩnh Niên ngạc nhiên, ko phải thường nói hảo tâm tất có hồi báo sao? Hạnh hoa tình vì sao lại gặp phải vận hạn này?

“Chuyện còn dài lắm.” Hạng Bàn trầm mặc một lúc, rồi lại nắm chặt tay của Vĩnh Niên. Hắn cũng để yên như vậy, chỉ có thể cảm nhận tình cảm cứ ko ngừng trào dâng trong lòng mình.

“Khi đó ta không phải đã trốn trong hốc cây hạnh hay sao?”

Vĩnh Niên gật gật đầu.

“Thật ra, trong động còn một tên giống bóm nữa. Là một tiểu hồ ly mà hạnh hoa tình hảo tâm thu dưỡng.” Hạng Bàn nghiêng răng, giận dữ bất bình. “Hồ ly kia do nhân duyên đưa đẩy mà may mắn có được máu của ta, thoát khỏi kiếp thú thành yêu.” Ngọn lửa phẫn nộ bùng hực thiêu đốt. “Nếu nó cố gắng tu luyện đàng hoàng, chắc cũng sẽ thành chánh quả đi. Đáng tiếc, lại đi làm mấy chuyện bổ sung ko chính đáng kia. Dẫn đến thiên lôi liền nhanh chóng biết được, nên phải chịu cảnh ngũ lôi oanh đỉnh (~ sét đánh trúng đầu). Khi ấy nó vẫn còn trốn dưới tàng cây, khiến cho lôi thần bổ nhào vào hạnh hoa tình!!! Hắn là thay y đón sét mà chết!!! Thứ vong ơn bội nghĩa như thế dù bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục cũng ko giải đi được nỗi hận của ta.”

“Chắc là, hạnh hoa tình kia đã tự nguyện đó...” Vĩnh Niên thì thầm, nhìn Mẫn nhi trong lòng ngực mình: “Tiểu hồ ly đối với hạnh hoa tình kia mà nói, thì tựa như là con của hắn vậy. Con hư hỏng là lỗi ở cha, hạnh hoa tình kia ắt là cảm thấy mình có lỗi...”

“Cái gì mà có lỗi hay ko, đều do con hồ ly tinh đáng hận kia!” Hạng Bàn nhất thời nổi trận lôi đình, lớn tiếng hét lên.

Vĩnh Niên sợ đến mức rụt cả cả lại, cúi đầu lí nhí than thở: “Người đâu hề sinh dưỡng con trẻ, nên nào biết đến nỗi khổ của cha mẹ....”

“Người nói cái gì!” Hạng Bàn cất giọng cao ngất.

“Không....” Đối phương khí thế bức người, Vĩnh Niên lại là người chỉ biết cúi đầu vâng dạ mà thôi.

Hạng Bàn theo mũi hừ mạnh 1 cái.

“Ta nói cho người biết, con hồ ly vong ơn phụ nghĩa kia chỉ biết tính kế ăn thịt Mẫn nhi của chúng ta mà thôi. Nó cùng hảo huynh đệ của người, sư phụ tốt của Mẫn nhi đều cùng là 1 con đó!”

Nghe được chuyện ko muốn nghe này, Vĩnh Niên liền mở thật to mắt ra. Hạng Bàn thấy thế thì cũng hạ giọng ít nhiều.

“Giờ người cũng đã biết rõ bộ mặt thật của hồ ly kia đi. Sau này nếu có thấy nó thì phải mau báo cho ta biết. Nó tốt nhất là chạy cho mau, trốn cho xa, nếu ko ta sẽ đến bắt nó, rút gân lột da....”

Hạng Bàn nghiêng rằng nói 1 hơi 1 tràn, tựa như Hồ sinh đang ở trước mặt y. Vĩnh Niên chỉ trầm mặc, hẳn rất muốn ko tin. Khi nhàn hạ nâng ly tán chuyện, lúc nguy nan lại ko tiếc cả mạng sống mà giúp bạn bè. Sự giúp đỡ thế kia, sự dục dăng thế kia đều là giả cả sao.

Hồ sinh... lòng của Vĩnh Niên bỗng chìm xuống tận cùng.

“Thật ko muốn nghĩ về Hồ sinh như thế!”

Gương mặt phóng đại của Hạng Bàn bỗng sáp đến gần sát bên mặt, dọa cho Vĩnh Niên bị 1 phen giật mình.

“Người, người...”

“Người đã bước lên giường của ta thì lập tức là người của ta đi. Ko cho phép người nhớ hay yêu ai khác nữa cả. Dù sao thì đầu óc của người cũng chẳng ra sao cả, chỉ cần nghĩ đến 1 mình ta là đủ rồi.”

Thân hình trắng kiện, tuyệt mỹ của Hạng Bàn áp lên trên, hung tợn ôm lấy hẳn tránh xa chỗ ngủ của Mẫn nhi, rồi mới bắt đầu động đậy tay chân.

Vĩnh Niên cả người đều cứng lại, hẳn nên muốn hay là ko muốn đây....

“Ta là nam nhân mà!”

Vĩnh Niên mặt mày đỏ gay dùng mấy lời này ngăn lại. Tay của hẳn cũng luống cuống ra sức bảo vệ y phục của mình.

Hạng Bàn khinh thường cười nhạo.

“Ta cũng đâu phải là người màn chi đến cái nhìn của thế tục?” Y vùi đầu vào tiếp tục cởi ra xiêm y của Vĩnh Niên, liền phát hiện đối phương phòng bị quá lợi hại, liền lên tiếng vang cầu: “Dù sao hai chúng ta cũng đã có con rồi, chuyện quá khứ hãy cho qua đi.”

Bỏ qua....Vĩnh Niên ko hiểu sao lòng mình lại tê dại ra, sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt.

“Người ngừng lại xem, trải qua chuyện lần này, người còn ko cần một phụ thân mạnh mẽ để bảo vệ con mình sao?” Hạng Bàn nghĩ đến Vĩnh Niên còn đang chống cự y thì sinh ra phiền não, tiếp tục dẫn dắt. Quả nhiên, vừa nhắc đến Mẫn nhi, Vĩnh Niên liền quan tâm ngay. Lòng hẳn bắt đầu dao động, nhưng lý trí vẫn còn kiên nhẫn chế ngự, để tâm suy nghĩ về mấy câu nói của Hạng Bàn.

Hắn biết Hạng Bàn nói thật, bọn yêu quái đối với tiểu thái tử thèm khát thế nào, hẳn cũng đã được thấy quá. Sau này nếu ko có 1 hậu thuẫn mạnh mẽ, Mẫn nhi thật khó tránh khỏi mệnh bị xé ra làm thức ăn cho kẻ khác.

Nghĩ vậy, hẳn liền lạnh cả người.

Hạng Bàn hơi híp mắt, y biết hẳn đã nhận biết rõ sự việc, liền gáp gáp cởi áo trong, lộ ra bộ ngực rắn chắc màu mật. Mặt Vĩnh Niên đỏ gay, hẳn khấp mắt lại ko dám nhìn thêm nữa.

Hạng Bàn thấy thế liền vừa trêu đùa một bên mắt vừa tiếp tục cởi.

“Hôm nay vốn là đêm động phòng của chúng ta mà. Đêm đầu tiên cũng đã làm qua rồi còn gì?”

“Người nói gì thế!”

“Ta lần trước ko phải bảo người thu dọn tử tế chờ ta đến cưới về hay sao?” Nhắc đến chuyện này, mặt Hạng Bàn tối sầm lại, lòng đầy bất mãn: “Người thế mà dám đào hôn, thật to gan quá mà!”

Làm gì có gan mà ở lại đợi người. Vĩnh Niên oán thầm.

Xiêm y của Hạng Bàn càng lúc càng ít, cuối cùng đến quần cũng đã cởi ra nốt. Y áp lên người Vĩnh Niên, bấp dùi thon dài trần trụi trong không khí kẹp chặt lấy thắt lưng của Vĩnh Niên, xinh đẹp mê người. Vật giữa hai chân hần ko chút thẹn thùng mà cọ cọ lên hạ thân của Vĩnh Niên.

Lớn quá...Vĩnh Niên nuốt nước miếng 1 cái.

Hần cũng biết rõ, nếu muốn chung sống lâu dài, thì mấy chuyện này hẳn sẽ ko thể tránh được. Nhưng mình đường hoàng là nam nhân mà, dù như thế nào ko ít thì nhiều cũng có chút ko tự nhiên. Chẳng lẽ phải vì Mẫn nhi mà hy sinh đến non nước này hay sao?

Vĩnh Niên lòng thật mâu thuẫn nghĩ, vừa quay đầu, liền phát hiện mái tóc đen nhánh của Hạng Bàn, y đang gặm nhấm chiếc cổ của hắn.

Khoái cảm như một cơn sóng đánh ập vào não, mặt mũi của Vĩnh Niên tựa hồ như sắp nứt toát ra.

“Người, người Sao người lại có thể hạ lưu đến thế! Mẫn nhi còn đang ở cạnh đây! Mau mặc quần áo lại!” Vĩnh Niên ko chịu nổi sự vui sướng này, liền quơ chân múa tay mà kêu to.

“Ha hã, người có biết tại sao chúng ta ở gần bên nói nhiều như vậy mà Mẫn nhi vẫn ko thức giấc sao?” Hạng Bàn mỉm cười cắn nhẹ vào đôi má đang đỏ lên như miếng táo căng mọng. “Khi thái tử bị thương sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông, đối với thế giới bên ngoài sẽ chẳng hay biết gì cả. Nhưng mà, nếu người kêu lớn quá, nói ko chừng nó vẫn nghe được nha.” Hạng Bàn thật lưu manh thật giống như 1 tên thái hoa tặc, ko chút thương tình mà xé ra mấy mảnh vải đang che chắn thân thể đối phương.

Mình ko phải là đang bị cưỡng gian chứ? Vĩnh Niên miên man suy nghĩ, mảnh vải cuối cùng dính trên người cũng bị ma chưởng giặt phẳng ra, quăng ở đầu giường.

Hai người hoàn toàn trần trụi, Vĩnh Niên cả người ngượng ngùng, muốn cự tuyệt. Nhưng đối phương quá mạnh mẽ áp chặt lấy hắn. Thân thể hắn lại như người say rượu mà mềm nhũn vô lực. Ánh mắt ko tự chủ được mà liếc trộm thân thể hoàn mỹ của y, thật trần đầy hấp dẫn mà.

Hạng Bàn cười trộm, cúi đầu hôn lên cái miệng nói ko đúng với lòng kia. Lưỡi cường bạo khiêu chiến hai hàm răng run rẩy, tách nó ra rồi tiến vào. Một viên thuốc màu đỏ cũng theo đó mà trôi xuống bụng của Vĩnh Niên.

“Người cho ta uống gì vậy?” Đầu Vĩnh Niên có dự cảm ko may.

Môi Hạng Bàn rời khỏi Vĩnh Niên, kéo theo đó là 1 sợi chỉ bạc thật dài. Y hãy còn luyến tiếc mà chặc lưỡi, đầy dục tính mà liếm khô đi sợi tơ nước kia, lại nhìn Vĩnh Niên đang mặt mày đỏ gay, tim đập dồn dập như đánh trống.

“Ha hã, Vĩnh Niên, ta đây là thông cảm cho thân thể của người sẽ ko chịu nổi sự dưng mãnh của ta, nên cho người uống 1 viên ngưng thần đan trước. Đợi chút nữa mới có thể tận lực làm cho hương hưng phấn được chứ.”

Vĩnh Niên phi thường khẳng định khi nói đến gần hết câu thì y cũng khí thế bừng bừng mà mỉm cười, bao nhiêu sự *** đang đều lộ ra mặt hết trơn rồi.

Là tận lực để người hưng phấn thì có! Lòng Vĩnh Niên thâm rỗng giận. Nhưng dưới sự khống chế của thể lực tàn ác thể kia, hắn chẳng có mấy cái gan mà nói ra miệng, chỉ có thể mặc kệ cho bàn tay của đối phương tùy ý di chuyển ở bụng dưới của mình mà thôi.

Thôi hỏng bét rồi, thật rất muốn....

Yếu huyết đang ở trong tay người ta, lòng cũng chẳng có mấy can đảm. Thân thể đành mềm nhũn mà nương theo sự bài bố của y thôi. Vĩnh Niên đỏ gay cả mặt nhìn Hạng Bàn đang tận lực khai phá dưới thân mình. Tình cảnh trước mắt làm hấn lần thứ hai nhớ lại cái đêm mờ lung hôm đó mà động lòng.

Tại sao lúc trước hấn lại thấy hung thần này rất đáng sợ chứ? Tuy hiện tại cũng có khác gì đâu, nhưng tim hấn lại đập nhanh quá. Hấn lại có rất nhiều cảm giác nữa.

Giữa bọn họ đã có Mẫn nhi. Y chắc là sẽ ko hại hấn đi? Chắc cũng sẽ ko đem Mẫn nhi tách ra khỏi hấn chứ? Vĩnh Niên cứ ko ngừng nghĩ ngợi.

Như nghe được nghi vấn của hấn. Hạng Bàn ngẩng đầu, ánh mắt nhu tình như nước.

“Sinh thêm cho ta tiểu thái tử nữa đi. Ko phải ngươi luôn hy vọng mình sẽ có rất nhiều con cái sao?”

Thanh âm khàn đầy mê hoặc. Vĩnh Niên tâm hồn chấn động, đành bó tay thất thủ.

“Ah....” Vĩnh Niên thở gấp một tiếng, theo phản xạ mà xiết chặt lấy ngón tay vừa tiến vào của Hạng Bàn, ko để y vào sâu thêm nữa. Hạng Bàn toàn thân bao phủ 1 lớp dục tình mà đỏ ửng cả lên. Ánh mắt dịu dàng tưởng chừng có thể nổi được trên mặt nước, khí huyết trong người tăng vọt. Ngón tay y bị vách tường thịt nóng hổi vây lấy, nghĩ đến tính phúc lâu dài của mình, Hạng Bàn quyết định ngay lúc này nhất quyết phải làm Vĩnh Niên thể nghiệm cái gì là dục tiên dục tử.

Y vùi đầu, phát hiện khối trụ màu phấn hồng dưới chân đang run rẩy, liền cười thật gian trá. Đầu lưỡi linh hoạt chuyển động, nghịch ngợm mà đánh vòng. Hạng Bàn như đang ăn mỹ vị trân quý mà ra sức liếm láp, phát ra tiếng [chắc chắc] làm đỏ cả mặt người. Vĩnh Niên bị khiêu khích khiến cho cả người run rẩy vô cùng, dục vọng như nước lũ vỡ đê, trước mắt là cảnh tượng *** dục, thật muốn nhìn nhưng lại ko dám. Hấn nhắm mắt, bịt chặt cả lỗ tai, làm như chẳng màng đến chuyện đang xảy ra trên thân thể mình nhưng lại chẳng giấu vào đâu được vẻ mặt đang đỏ tận mang tai.

Hạng Bàn nhìn bộ dạng lúc này của Vĩnh Niên thật buồn cười. Bỏ ra tay hấn, thật bất ngờ khi thấy gương mặt đỏ gay.

“Uy, trước kia đã làm qua hết rồi, còn thẹn cái gì ko biết!”

Trước kia cùng thê thiếp động phòng, bất quá cũng nhắm chặt mắt, tùy tiện cắm vào động vài cái là xong. Đâu có giống như bây giờ. Tự nhiên lại....liếm nơi đó....hơn nữa còn....tự nhiên sinh ra nhiều biến hóa kỳ quái như vậy.

Mặt Vĩnh Niên đã nhanh chóng nóng như lửa đốt. Bộ dáng đáng yêu khiến người khác nhìn ko được mà muốn 1 hơi ăn sạch hấn.

“Vĩnh Niên...” Giọng nói của Hạng Bàn khàn cả đi, rất khiêu gợi. Y có chút ko gìn giữ được.

Ngón tay xâm nhập vào trong cơ thể đụng phải một nơi nào đó. Thân thể của Vĩnh Niên đột nhiên run lên, nhẹ kêu 1 tiếng, phân thân bắn ra một ít chất màu trắng đục. Hạng Bàn nướng mày bình tĩnh đại ngộ, thì ra là ở chỗ này ah. Y gật đầu, thật hưng phấn muốn nhìn tiểu tử kia chảy nước thêm lần nữa.

Vĩnh Niên khó khăn lều lều thêm tiếng nữa, rồi lập tức che lấy hạ thể, tránh cho mình lần thứ hai bị xấu hổ.

Hạng Bàn cười ha ha, ngón tay ác ý quét qua tràng bích mẫn cảm. Toàn thân Vĩnh Niên đều run lên, sắc mặt tràn đầy xuân tình, khoe mắt long lanh, thật động lòng người.

Hạng Bàn nhìn không được lần thứ hai hôn hấn thật sâu. Miệng lưỡi giao hòa, mạnh mẽ như muốn cướp đi hơi thở của hấn. Bao tổ như thổi qua mọi ngõ ngách trong cổ họng của Vĩnh Niên. Hấn bị hôn đến độ trời đất chao đảo, trái tim trong lồng ngực tưởng chừng sắp sửa nhảy ra phất ra ngoài.

Ý thức trong mê loạn, trong lúc mơ màng, hạ thể liên cảm thấy ngón tay đang tàn sát thành vách bên trong của mình đã rút ra ngoài, thay vào đó là 1 thứ thô to nóng hổi hổi, đâm thật sâu vào trong hấn, khiến linh hồn hấn cảm thấy thật tràn đầy, dường như thứ kia là bộ phận còn thiếu trong cơ thể của hấn. Vĩnh Niên thở dài thỏa mãn, hai chân bắt giắc mà quăn lấy lưng của Hạng Bàn. Thấy hấn chủ động mời gọi như thế, Hạng Bàn cũng ko khách khí mà ôm chặt lấy eo của đối phương, ra sức trừu sát tiến sâu vào.

“Ân... Người nhẹ chút....”

Hạng Bân mạnh mẽ đỉnh vào bên trong khiến Vĩnh Niên có chút khó chịu. Hắn nhẹ nhàng rên rỉ, thật không biết mình đang phát ra âm thanh kiểu mỹ âm muội đến chừng nào.

Có thể làm cho người yêu phát ra loại âm thanh này thật sung sướng đến mất hồn mất phách mà. Hạng Bân thân là nam nhân cũng tự hào như thế, liền càng dụng sức đẩy mạnh hơn nữa, chủ động khai thác thêm lãnh thổ mê hoặc kia.

Tay tranh thủ thưởng thức hạ thể của Vĩnh Niên, khiến hắn phải phát ra âm thanh ah ah đầy kích thích. Miệng cũng không nhàn hạ, như đói khát mà cắn lấy hai đóa anh đào trước phần ngực trắng nõn. Tay miệng của Hạng Bân cứ chia ra tiếng công khiến cho thứ kia không thể nào không dựng thẳng lên được.

“Đừng, đừng...” Toàn thân va chạm toát ra khoái cảm không ngừng, Vĩnh Niên chỉ có thể bất lực nằm dưới thân Hạng Bân mà thở dốc.

“Không muốn hử?” Hạng Bân đầu nẩy ra ý xấu, bỗng nhiên rút ra khỏi thân thể của Vĩnh Niên. Dù y đã gấp gần chết vẫn làm ra vẻ: “Cuối cùng là muốn hay không?”

“Muốn, muốn!”

Đầu óc của Vĩnh Niên đã sớm hóa thành 1 đồng tượng xay rồi, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào bản năng mà thôi. Bên trong trống rỗng không ngừng dày vò hắn, miệng hắn mấp máy nửa tỉnh nửa mê, vốn dĩ đã chẳng biết mình đang nói gì nữa rồi.

Hạng Bân cười gian trá, thật hài lòng lần thứ hai tiếng vào Vĩnh Niên. Lửa nóng nhanh chóng động dậy.

“Đó, chỗ kia....Mạnh thêm chút nữa....”

8. Chương 5-1

“Cha, nương, hai người đang làm gì thế?”

Một đôi mắt to trong suốt đang ngập tràn tò mò. Mẫn Nhi ngủ ở bên cạnh không biết đã thức từ khi nào.

Khoái cảm của Vĩnh Niên đang trên tận trời cao bỗng rơi thẳng xuống. Ý thức trong phút chốc liền trở về.

Không phải nói thái tử bị thương sẽ rơi vào thời kỳ ngủ đông sao! Tại sao lại mau tỉnh như thế!

Hắn cảm thấy mình đã bị lừa. Thân thể cứng đờ, thậm chí thẫn một tiếng. Mặt xấu hổ vùi vào giữa chăn, dù chết cũng không muốn ra. Đáng thương cho Hạng Bân, một giây trước còn trong dục đạo trêu sáo, giây tiếp theo thì bị kẹp mạnh 1 cái, bao nhiêu tinh lực đều không tự chủ được mà tiết ra.

Sắc mặt hắn giờ đây thật cực kỳ khó coi.

“Mẫn Nhi, tỉnh rồi à?”

Bảo bối ngoan ngoãn gật đầu.

“Tự đứng lên được không?”

Gật đầu.

“Đói bụng chưa?”

Gật đầu.

“Vậy đi ra ngoài, bảo nha hoàn làm cho con ít đồ ăn đi.”

Đáng tiếc, Mẫn Nhi vốn rất hiếu động lại thêm nhút nhai, nên hành động khi này của cha mẹ mình đã được bé khắc sâu vào đầu mất rồi.

“Cha nương, hai người đang làm gì thế?” Bé vẫn cố hỏi cho được.

Hạng Bàn thở dài, nếu đây là bảo bối của kẻ khác, đã bị y đánh cho rằng rụng đầy đất. Nhưng kia là con mình mà, dù gì cũng phải nhẫn nại từ từ dạy bảo.

“Chúng ta đang tạo ra đệ đệ, con muốn có đệ đệ không?”

“Muốn ạch!” Đôi mắt trong suốt của Mẫn Nhi lấp lánh.

Vĩnh Niên quả thực vô cùng xấu hổ, ước gì trên mặt đất có một cái lỗ để hẩn chui vào luôn đi.

Hạng Bàn cười đầy dục tình.

“Này, Mẫn nhi, con ngoan ngoãn ra ngoài tìm thứ gì ăn đi, không cần ở lại trong này. Lỡ như dọa đệ đệ con hoảng sợ, nó sẽ ở mãi trong bụng nương của con không chịu ra đâu.”

Nghe xong, Mẫn Nhi không dám ngồi đó nữa, bé chầm chậm gật đầu, nhón chân, nhẹ nhàng bò xuống giường, đi ra cửa.

“Người, người không biết xấu hổ.” Nghe tiếng bước chân khê khàng của Mẫn Nhi từ từ biến mất. Vĩnh Niên lúc này mặt mũi đỏ gay, tay run run chỉ Hạng Bàn, mãi thật lâu sau mới phun ra những lời này.

Hạng Bàn cười to, niết niết chớp mũi của Vĩnh Niên, trêu chọc: “Phu nhân then ạch?” Phân thân cực đại từ từ rời khỏi huyết động, mang theo chút dịch trắng. Một trận hư không bỗng tràn vào trong lòng. Thân thể của Vĩnh Niên theo bản năng liền nảy lên, nín kéo lại.

“Đừng động đây...” giọng nói của Hạng Bàn khàn khàn, mắt lóe lên dục vọng quen thuộc nhìn chằm chằm vào Vĩnh Niên: “Nếu cử động, ta sẽ không thể nhịn được.”

Mặt của Vĩnh Niên đã không thể đỏ hơn. Lặng lẽ cầm lấy xiêm y mà Hạng Bàn đưa cho. Mặc đến nửa ngày mới phát hiện có đều không đúng. Y phục này đỏ thắm như lửa. Người từng có tam thể tứ thiếp như Vĩnh Niên đối với thứ này tuyệt không xa lạ.

Đây là hỷ phục báỉ đường.

Vĩnh Niên ngu ngơ nhìn Hạng Bàn, không hiểu y có ý gì.

“Mặc vào đi, chúng ta còn phải ra ngoài báỉ đường. Giờ giấc cũng không sai biệt cho lắm.”

Gương mặt dày của Hạng Bàn hơi ửng đỏ. Nhìn thoáng qua có chút đáng yêu. Vĩnh Niên nhếch mép, nhìn y như thể thật không kiềm được mà quay đi cười đến ngẹt ngào.

“Này cho người.” Hạng Bàn càn ngượng ngùng, đưa cho Vĩnh Niên thứ gì đó lấp lánh. Hẩn cầm lấy, thì ra là một chiếc nhẫn rất đẹp. Không biết làm gì, nên đưa lên ngắm thử, thấy nó đang ánh lên loang loáng như ánh trăng, ở giữa còn có viên ngọc trên được khắc hình hoa hạnh. Xung quanh ẩn kỹ phù chú gì đó.

Vĩnh Niên vừa nhìn đã thấy hân hoan, cứ im lặng cầm nó trong tay. Hạng Bàn ngược lại rất nóng nảy, liền nắm lấy tay trái của Vĩnh Niên đeo ngay vào ngón giữa.

“Dù xảy ra chuyện gì cũng không cho rút nó đi.” Hạng Bàn nói thật dứt khoát. Y đeo nhẫn cho hẩn xong còn xoay xoay, thưởng thức thêm lần nữa. Sau đó liền bế thốc Vĩnh Niên lên, không để cho hẩn phản kháng, nhấc chân bước nhanh ra ngoài.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, không sẽ trễ giờ lành đấy.”

Vừa ra được một bước, Vĩnh Niên liền choáng váng, bị động tương chiếc miệng đỏ tươi để Hạng Bàn hôn trộm thêm vài cái nữa.

Vĩnh Niên trước giờ chưa từng thấy qua cảnh tượng huyền ảo giống như vậy. Chỗ bọn họ ở là một cung điện, bốn bên đều phủ bởi một tầng khói nhẹ phiêu lãng, sắc màu rực rỡ. Trước mặt có một con sông quanh co, uốn lượn triền miên không biết đầu cuối. Vài chục chiếc thuyền bằng gỗ lim kim sắc đang trôi nhẹ theo dòng nước từ từ bờ. Thuyền dừng hẩn lại, cửa của khoang trong lập tức mở ra. Một nhóm thần linh tung bay theo gió nhẹ nhàng hạ xuống bậc thềm của cung điện. Người nào người nấy đều bồng bồng khí thế, mặt như đang ẩn chứa sát khí uy hiếp vạn vật.

Thừa dịp Vĩnh Niên còn tò mò nhìn khắp xung quanh, một vị có làn da ngăm đen. Là nam tử mặt có một chòm râu chân không chạm đến lướt đến, kéo thái tuế sang một bên, ghé vào tai thì thầm: “Có hồ yêu muốn gặp người.”

“Không gặp.” Hạng Bàn từ chối rất rõ ràng, còn hừ lạnh một tiếng: “Nói cho hần biết, hôm nay là ngày lành của bốn thần, không màng đến hần.”

Nam nhân có chòm râu kia dường như hơi lo lắng nhìn Hạng Bàn.

“Nhưng hần nói, trong tay của hần có thứ gì đó của người nào đó bỏ quên.”

Hạng Bàn do dự một chút, song vẫn cần nhẹ môi từ chối.

“Hừ, ta không có hứng thú cùng hồ ly giao dịch.”

Thấy vậy nam nhân kia cũng không nói gì. Đúng lúc thấy Vĩnh Niên nhìn về phía này, Hạng Bàn đẩy gãi một cái, liền bay đến bên cạnh Vĩnh Niên.

“Chúc mừng chúc mừng.” Nam nhân có chòm râu kia nhìn nhìn Vĩnh Niên, đánh giá sơ qua. Xong liền quay đầu nhìn Hạng Bàn thật vui vẻ nói:

“Tiểu tử ngươi cũng có hôm nay, con của các người đâu? Mau bảo đến đây cho nhìn chút xem nào...”

Vĩnh Niên lại đỏ mặt, thân thể cứng ngắt ngưng ngưng, lặng im nghe người khác trêu đùa. Hần không biết những người này vì sao nhìn mình vui vẻ như thế. Rõ ràng bọn họ là nam nhân kết hôn, lại không cho là nhảm. Hay do là thần tiên nên có suy nghĩ không giống người thường.

Nhân lúc không để ý, hần phân vân lặng lẽ nhìn nam tử có chòm râu kia. Thấy đối phương không hề lộ ra vẻ khinh khi. Mới biết bọn họ thật không có kỳ chuyện đó, nên dần an tâm lại.

Hạng Bàn cười đến đắc ý, nắm lấy tay của Vĩnh Niên. Vĩnh Niên đương nhiên không chịu, thật xấu hổ muốn giãy ra, nhưng chẳng có cách nào, đành phải để y kéo đi.

“Vĩnh Niên, đến, ta giới thiệu một chút. Đây là đại ca ta Địa Ty thái tuế Ân Giác. Là người đứng đầu 60 thái tuế của chúng ta.”

Vĩnh Niên đỏ mặt gật gật đầu, nói vài câu kính trọng gì đó, xong lại vội vàng vàng ngưng ngưng nhìn sang hướng khác. Ân Giác cũng không để ý, cười ha ha vài tiếng, vỗ vỗ vai Hạng Bàn, cảm khái: “Hảo tiểu tử, cuối cùng cũng đợi được ngày này rồi.”

Hạng Bàn gật gật đầu, chăm chăm nhìn vào gương mặt đang đỏ lựng lên của Vĩnh Niên, miệng ừm một tiếng thật nhỏ, xong nắm chặt lấy tay hần. Vĩnh Niên lại liếc trộm Hạng Bàn, mặt đỏ lan đến cổ, lúng ta lúng túng.

“Ngươi...” Nắm đau ta, định nói nhưng lại thôi, người ta đang chăm chú nhìn mình, nói mấy lời đó thật phá không khí.

Ân Giác nhìn bọn họ thì vui tận đáy lòng. Sau đó liền nhanh chóng phát hiện ra chuyện trọng yếu. Mây vì thế mà cong lên, miệng bắt đầu bật ra.

“Tiểu đệ, ngươi chăm sóc người ta thế nào, tại sao lại thành như thế?”

Vĩnh Niên kinh ngạc nhìn hần một cái, Hạng Bàn hơi giật mình nhưng vẫn thản nhiên trả lời: “Ta đã cho hần ăn Ngưng Thần đan.”

“Đã quên thứ đó rồi à?” Ân Giác chỉ vào Vĩnh Niên lo lắng hỏi, đồng thời cũng thở hắt ra. Hạng Bàn gật đầu, Ân Giác nhún nhún vai, hạ giọng thì thầm, nói loáng thoáng cái gì mà: Thì ra là thế, còn tưởng chuyện gì tệ hại lắm, khiến hần lo lắng linh tinh. Khiến Vĩnh Niên không biết thế nào cả.

Ân Giác ngẩn đầu nhìn thoáng qua hần như đang suy nghĩ gì đó.

“Nhưng mà đánh rơi thì cũng phải tìm về chứ. Thế có hơn không?”

“Cái gì?”

Vĩnh Niên càng lúc càng không rõ, hẳn cuối cùng đã quên thứ gì? Tại sao bọn họ lại nói chuyện kỳ quái như thế?

“Người chắc vẫn không biết được đi, vẫn y như xưa ah!” Ân Giác chắc chắn cảm cảnh.

“Như xưa?” Vĩnh Niên như rơi vào giữa vòng sương mù. Chuyện càng lúc càng mờ mịt như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Ân Giác không trả lời hẳn, chỉ quay đầu a lên một tiếng.

“Cho ta nhìn con của các người xem. Nhìn chút nào.”

Nha hoàn dẫn Mẫn Nhi vào đại sảnh như một nhân vật trung tâm. Từ đó kéo theo một trận xôn xao. Ân Giác hai mắt sáng ngời cũng chạy đến giúp vui. Các thái tử khác thấy lão đại đến liền vội vàng tránh ra. Mẫn Nhi được vây quanh bởi rất nhiều đồng loại cũng không sợ hãi hay câu nệ gì cả. Đôi mắt thông minh cứ mở to đảo quanh, miệng ngọt ngào trả lời đủ thứ chuyện từ các thái tử khác. Bé khiến cho mọi người thật hưng phấn, miệng không ngừng suýt xoa muốn có một đứa con thông minh lanh lợi như thế.

“Chúng ta cũng đến đó đi.”

Hạng Bàn nhẹ nhàng lắc lắc tay của Vĩnh Niên. Hẳn đang lo Mẫn Nhi khó có thể chống đỡ được, liền dẫn mọi nghi vấn trong lòng xuống, gật đầu nghe theo lời Hạng Bàn mà đi.

Mọi người nhìn thấy Mẫn Nhi thì vô cùng hưng phấn cùng thích thú. Đại tiệc này cơ hồ chỉ mình bé là trung tâm. Lão đại Hạng Bàn đương nhiên mất hứng, cứ dày mặt ra ho khan vài tiếng. Chúng thái tử sau khi nghe được cũng đã vô tình phát hiện ra tân lang và tân nương lúc này còn chưa bái đường. Mẫn Nhi liền vui cười trở về chỗ của mình. Ân Giác đương nhiên ngồi ở vị trí cao đường là chủ tọa cho hôn lễ này rồi.

Người dẫn chương trình lúc này mới nhớ đến bổn phận của mình, vội vàng lấy giọng hét toáng lên:

“Nhất bái thiên địa!”

Hạng Bàn túm lấy Vĩnh Niên, hồ đồ đẩy hẳn đập đầu xuống đất.

“Nhị bái cao đường!”

Ân Giác mặt mày rạng rỡ nhìn hai người bọn họ cúi đầu. Vĩnh Niên bỗng nhiên tỉnh hẳn ra, hẳn, hẳn, hẳn đang cùng một nam nhân bái đường!!! Thân là nam tử thế mà phải gả đi làm vợ cho người cùng giới! Đây, thật là sai lầm hoang đường nhất thiên hạ mà.”

Một cơn giận dữ bỗng trỗi dậy trong lòng. Đang muốn phát tay bỏ đi thì mắt chợt nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Mẫn Nhi, đầu lại nhớ đến những lời sáng nay của Hạng Bàn. Lòng Vĩnh Niên liền chùng hẳn xuống.

Ngẩng đầu nhìn Hạng Bàn cười thật dịu dàng, khí giận lại giảm đi vài phần.

Bỏ đi, là ta vô dụng. Không thể dựa vào sức mình để bảo vệ con thơ. Lòng Vĩnh Niên thâm thở dài, nghĩ lại cũng dễ chịu một chút.

Người dẫn chương trình cất giọng cao vút:

“Phu thê giao bái!”

Như vậy, mình đã thật sự gả cho nam tử. Vĩnh Niên lòng đầy phức tạp cùng gút mắc cúi người thực hiện nghi thức cuối cùng.

Hạng Bàn cười lớn, bỗng nhiên ôm chặt lấy Vĩnh Niên. Mọi người lại hưng phấn xôn xao, nói cười vui vẻ đến tận trời.

“Lễ thành!”

Thanh âm lạnh lạnh như đặt dấu chấm tròn trình kết thúc bức tranh hôn lễ hoàn mỹ. Vĩnh Niên bị ôm chặt trong lòng, nhắm hai mắt lại. Tương lai sau này của mình là sẽ gắn kết cùng hung thần này. Vĩnh viễn....

Sau khi nghi thức kết thúc, khách và chủ nâng cốc cười nói hân hoan. Một đôi nến đỏ sáng bừng cũng hưng phấn mà cháy thật đậm nồng. Khách khứa mời rượu trêu đùa âm ỉ vây lấy đôi vợ chồng mới cưới. Đến Mẫn Nhi cũng bị vây bởi những lão thái tử râu tóc bạc phơ.

Ngay lúc này, trong phòng âm thanh thật giòn giã, nói cười rộn rã, thật giống như nước sôi trên bếp. Bọn nha hoàn cũng làm việc liên tay một đến ba giờ. Các nàng không ngừng rót rượu, chuyện vui của thái tử sao có thể thiếu được rượu. Đây là mệnh lệnh của chủ nhân. Chuốc say hết cả, tránh cho có người nào còn tỉnh chạy đến tận phòng làm phiền đôi vợ chồng son. Còn phải vội vàng vàng giục hạ nhân giúp bọn hán tử say không biết trời nam đất bắc ra phòng ngoài. Công việc bận rộn vô cùng, gấp đến độ phải ba đầu sáu tay mới xong được.

Bỗng bên ngoài có một thiếu nữ khoảng 13 tuổi vén rèm bước vào phòng. Nàng ta phục sức theo kiểu nha hoàn, dung mạo thanh tú, thần sắc thật đoan trang, vội vàng chào nha hoàn hoàn đứng đầu vài câu, xong lại nhanh tay đón lấy bầu rượu, lanh lẹ làm việc, còn xoay người giúp nhóm khác đưa các thái tử uống say ra ngoài.

Thiếu nữ thoáng ngập ngừng, sau lại rót rượu thêm vài lần nữa. Truyen trò sôi nổi, người cứ thay nhau chuốc say các thái tử khác, tới tới lui lui.

Vĩnh Niên cứ bị mời rượu hết ly này đến ly khác. Hắn không uống thật không được. Tửu lượng của hắn không phải không cao, nhưng rượu ào ạt như thác đổ thế kia thì lần đầu tiên hắn mới được thấy qua. Cũng may hầu hết rượu đều rơi vào bụng của thái tử, Vĩnh Niên tuy rất cảm kích, nhưng thấy mất ý càng lúc càng cháy bỏng lên thì vô cùng xấu hổ. Nhóm thái tử rượu vào lời ra, liên hướng đôi tân nhân mà trêu đùa. Mặt Vĩnh Niên không ngừng đỏ lên. Cuối cùng chịu không nổi sự nồng nhiệt kia mà thừa cơ chạy mất.

“Ha ha, lão bà của người chạy rồi...”

“Tân nương thẹn thùng...”

Tiếng nói như gió cứ đuổi theo sau lưng. Vĩnh Niên xấu hổ cúi đầu càng chạy nhanh hơn nữa. Được vài bước bỗng đụng phải nha hoàn rót rượu.

[Rốp!] Tiếng rơi rớt giòn tan của đồ sứ vang lên, nhưng nó nhanh chóng bị sự lao xao phía đại sảnh bao phủ.

“Ayda!” Thiếu nữ giật mình nhảy dựng lên, đôi mắt xinh đẹp nhanh chóng ngân ngấn nước.

“Thực xin lỗi.” Vĩnh Niên như trẻ nhỏ làm sai, nhất thời cảm thấy xấu hổ, vội vàng xoay người bắt đầu thu dọn mảnh vỡ. Đối phương trầm mặc hồi lâu, cũng ngồi xổm xuống, lấy ra khăn tay để những mảnh vỡ vào trong. Ánh nến sáng soi, bóng của thiếu nữ đen ngòm đè nặng lên đôi tay đang đóng đưa như nghịch ngợm vài thứ linh tinh. Thoáng chốc, Vĩnh Niên mơ mơ màng màng loáng thoáng nhớ được gì đó, nhưng lại không rõ ràng lắm. Hắn lắc lắc đầu, loại cảm giác kỳ quái này như bóng với hình.

Thiếu nữ mỉm cười, cầm lấy mảnh vỡ từ tay Vĩnh Niên.

“Đại nhân thật rất tốt bụng. Ngài thuộc thần tộc nào thế? Khí tức thuần chân (~ thuần khiết, chân thật) như vậy, con là lần đầu tiên gặp qua.”

“Ta là người phạm, không phải thần gì đó.” Vĩnh Niên trả lời, nhìn thiếu nữ này bỗng nổi lên dự cảm khó hiểu. Hình như có liên quan đến hắn, liên quan vô cùng trọng yếu....

Nghe được câu trả lời của Vĩnh Niên, thiếu nữ liền giật mình, nâng ống tay áo che đi gương mặt đang mỉm cười.

“Đừng nói đùa mà phu nhân.”

“Ta không nói đùa, ta là người phạm thật mà.” Vĩnh Niên cười khổ.

Miệng sau ống tay áo của thiếu nữ càng mở rộng.

“Nhưng, nếu phu nhân là người phạm, thì bóng của người đâu?”

Vĩnh Niên nghe thế, cả người liền chấn động, vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Dưới chân đối phương có một chiếc bóng yếu ớt thướt tha, còn mình.... Cái gì cũng không có.

Hắn run rẩy, lòng đầy hoang mang, sờ sờ nền đá cảm thạch lạnh lẽo. Đầu ông ông lên đầy tạp âm, như sóng gầm mãnh liệt lại như cuồng phong than khóc.

Tay, Vĩnh Niên nhìn vào tay mình, màu vàng của da từ từ nhạt đi rất nhiều, cuối cùng là trở nên trong suốt. Cảnh vật xung quanh bắt đầu vụn vỡ biến hình. Tiếng ồn ào bỗng chốc biến thành những thanh âm hoang đường không rõ. Hắn như đang ở một thế giới khác.

Giọng ma nữ nũng nịu kề tai nói với hắn: “Phàm là người đều có bóng...”

Ta chết rồi?

“Vĩnh Niên ——!”

Không biết ai đang gọi, đau thấu tâm can. Ngón giữa tay trái đau đớn kịch liệt như bị bỏng.

Tiệc cưới tại đại sảnh, đã không còn thấy được thân ảnh của Vĩnh Niên. Thì ra nơi này giờ có thêm một cái động lớn đen thẫm thẫm, đang mở rộng cửa nuốt lấy Vĩnh Niên rồi xoay tròn không ngừng thu nhỏ lại. Mấy đạo hàn quan hiện lên, Hạng Bàn cùng thiếu nữ kia đã qua hơn 10 chiêu.

Song phương giao đấu trước hắc động, mắt ai nấy đều trợn trừng hung dữ, răng lộn cộp nghiêng chặt lại.

Gương mặt tuần tú của thái tử vì phần nộ mà vụn vỡ. Phương thiên họa kích trong tay vì hưng phấn bừng bừng phát ra âm thanh. Toàn thân tỏa ra sát khí ngút trời khiến người khác phải kiêng dè. Giờ đây, bộ dáng này hoàn toàn phù hợp với hình ảnh hung thần trong truyền thuyết dân gian.

“Bính Tuất thái tử, không ngờ phải không.” Cổ họng thiếu nữ phát ra giọng trầm trầm của nam nhân.

“Đường xuống Minh Giới đã mở, ngươi còn dự tính nào khác không?” Mặt mũi thiếu nữ bắt đầu chảy ra như bùn nhão rồi dần hợp lại thành dung mạo của Hồ Sinh: “Àh, ta quên mất, đại tiên các người muốn đến đó phải có giấy thông hành ah. Chắc chắn, đợi phê duyệt giấy thông hành mất bao lâu đây?”

Đôi mắt hoa đào của Hồ Sinh hướng về chiếc cầu phía trước, cố ý than vãn sợ hãi. Miệng lại cong lên biểu thị tâm tình y thật tốt.

Hạng Bàn cuối cùng cũng nhịn không được, nổi giận gầm lên một tiếng. Phương thiên họa kích liền lao thẳng tới. Hồ sinh chẳng thèm tránh né, cứ ngang nhiên đón nhận.

“Thật là cảm ơn người nha, thái tử.” Hồ Sinh cười vang, thân thể hóa thành một làn khói nhạt, trong đó lại có một tia sáng màu lục lao ra, nhanh chóng chui tọt vào cửa động đang khép kín.

“Chúng ta tranh đoạt lâu như vậy cuối cùng cũng có đáp án. Ngươi thua rồi. Tự dứt lòng đi!”

Sương khói tan đi, một hình nhân bằng giấy màu trắng giữa không trung chậm rãi bay xuống, giống như lời đùa cợt của nhóm thái tử khi này.

Thế thân!

Chúng thái tử xung quanh bắt đầu xôn xao. Chuyện này thật khinh người, bọn họ đương nhiên bị chọc giận.

Một yêu quái nho nhỏ, dám ngang nhiên không coi ai ra gì.

“Bàn, chúng ta lập tức đi nhờ minh thiên để xử trí...” Ân Giác vỗ vỗ bờ vai đã cứng ngắt của Hạng Bàn, mắt hiện lên tia hung ác.

Đã lâu thật lâu rồi, chưa từng có qua yêu quái dám khiêu chiến quyền uy của thái tử.

“Không.” Thái độ của Hạng Bàn thật khác thường, miệng nhếch lên cười lạnh: “Huynh cho rằng ta cái gì cũng không chuẩn bị sao?”

Hồ ly kia, đến chốn còn không biết tại sao.

Vĩnh Niên là của ta!

9. Chương 5-2

Thân thể không ngừng rơi xuống, càng lúc càng rời xa ánh sáng, rời xa đám đông. Xung quanh tối đen không một tiếng động, sâu không thấy đáy. Gió ù ù rít gào bên tai, quần áo bị cuốn mạnh vang lên tiếng phần phật. Vĩnh Niên biết hắn vẫn không ngừng rơi. Hắn nhắm mắt, bịt tai, cuộn người lại, cái gì cũng không dám nhìn, không dám nghe. Thân thể dần đông cứng chết lặng. Đã không còn khái niệm thời gian, chỉ biết mình vẫn không ngừng rơi, chẳng biết sẽ đến khi nào và nơi nào.

“Vĩnh Niên, Vĩnh Niên! Mau trấn định lại!” Âm thanh quen thuộc bỗng vắng vắng bên tai. Vĩnh Niên vốn chẳng có tâm để ý, hắn chỉ biết mình không ngừng rơi xuống. Phía trước có gì đang chờ đón mình, hắn chẳng dám nghĩ đến nữa.

“Trấn định, ngươi muốn ta phải trấn định thế nào ah...” Gió quất vào mặt đau rát. Hắn cố ngẩng đầu trong cuồng phong đang gào thét, mắt vẫn như trước không dám mở ra.

“Hít sâu, bình ổn, hít sâu!” Thanh âm cũng nóng nảy theo.

“Ta đã chết rồi nên không còn thở nữa.”

“xxx, ngươi câm miệng cho ta! Bảo ngươi trấn định thì trấn định còn dài dòng lắm nhằm làm gì!”

Sự ngoan cố của Vĩnh Niên cuối cùng đã chọc giận chủ nhân của giọng nói. Y lớn tiếng rống lên khiến Vĩnh Niên cảm thấy chấn động, nhất thời quên mất sợ hãi. Kỳ lạ, hắn không rơi xuống nữa mà chậm chậm bay lượn vòng quanh con hẻm hẹp.

“Thật là, nếu biết hét lên có hiệu lực như thế, thì làm sớm một chút vẫn hơn không.” Giọng nói lần nữa nén giận.

Chân đặt trên đất, lòng cũng bình tĩnh hơn nhiều. Vĩnh Niên định thần lại, mới phát hiện giọng nói kia được phát ra từ chiếc nhẫn đang đeo trên tay.

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng không cho vứt nó đi!

Lời dặn dò của thái tuế tái hiện lại bên tai.

Vĩnh Niên theo bản năng sờ sờ ngón giữa. Cuối cùng hắn cũng biết giọng nói kia là của ai rồi.

“Thái tuế...?” Đối phương hừ vang 1 tiếng làm Vĩnh Niên sợ hãi sửa lại ngay: “Là Hạng Bàn....”

“Phải gọi là tướng công.” Đối phương vẫn không hài lòng. Vĩnh Niên đáng thương bị hai chữ này làm ghen ngay cổ họng, chẳng cách nào mở miệng được.

“Bỏ đi.” Hạng Bàn thấy thế nhưng lại rất mau quên, dù sao vẫn còn nhiều thời gian mà.

Viên ngọc trên chiếc nhẫn lại lóe lên thu hút ánh mắt của Vĩnh Niên. Hào quang tản bớt liền thấy một thái tuế nhỏ xíu xuất hiện trước mắt.

Thân mình nho nhỏ, xiêm y nho nhỏ. Đến phương thiên họa kích không ai bì kịp kia cũng biến thành 1 cây kim thiêu. Tất cả đều nho nhỏ.

Đáng yêu quá....

Vĩnh Niên kiềm không được bật lên tiếng cười vang. Mặt Hạng Bàn nhất thời đen hết một nửa.

“Ngươi nghĩ ta vì người ngu ngốc nào mà biến thành cái dạng này. Đây là phân thân, phân thân!”

Tiểu thái tuế thân hình tuy nhỏ nhưng giọng nói lại thập phần hữu lực. Y găm lên giận dữ khiến lỗ tai của Vĩnh Niên cũng ong ong cộng hưởng theo.”

“Này..... Thật xin lỗi...” Vĩnh Niên thật không biết tìm được câu nào để thể hiện thành ý. Miệng vẫn run rẩy như cũ hướng về phía trước mấp máy. Thái tuế quen ngang ngược kia giờ chỉ còn có 5 tắc thôi, nhìn vào thật sự rất đáng yêu.

Tiểu thái tuế trừng mắt, liếc Vĩnh Niên một cái, bấu môi nhảy ào vào vạt áo của hắn.

“Đi thôi, trên đường có ta cùng người.” Y chỉ con đường hẹp quanh co, xa xăm phía trước.

Cuối đường tối đen như mực, lác đác vài tia sáng. Vĩnh Niên khập khiễng, đưa tay ngang mắt nhìn ra xa hồi lâu. Vẫn như cũ chẳng thấy gì cả. Gió lạnh bỗng nổi lên, hắt rùn mình một cái nhìn về nơi mờ mịt phía trước, lòng đầy bất an.

“Rất... Hạng Bàn...”

Hắn nhin không được muốn hỏi.

“Hử?” Hạng Bàn thật nhàn nhã thư thái chuẩn bị ngủ trong lòng hắn. Y lười biếng mở miệng đáp lại.

“Ta thật đã chết rồi sao?”

“Chết?” Hạng Bàn chớp mắt, cười giả tạo không thua gì Mẫn Nhi.

“Người, người làm cái gì, mau dừng tay! A...”

Vĩnh Niên cả kinh nhảy dựng lên, tiểu thái tử như chuột con không an phận trong vạt áo cứ chạy lung tung. Tay y cũng không khách khí, thừa dịp sơ sảng, sờ chỗ này chạm chỗ nọ.

“Nếu người chết, nơi này, nơi đó còn có cảm giác sao?” Hạng Bàn tiến vào áo trong, mắt nhìn điểm nhỏ nhỏ màu đỏ sẫm đầy xấu xa, nhớ lại cảnh mây mưa lúc nãy thì nuốt nước miếng. Y há miệng đem quả anh đào hút vào.

“Người...”

Bầu ngực truyền đến cảm giác khác thường. Đại não nhanh chóng sinh ra một nguồn điện chạy sâu vào xương tủy. Mặt Vĩnh Niên gần như xuất huyết, không nói thêm gì nữa, tay chân luôn cuốn kéo Hạng Bàn nhỏ kia ra.

“Ừ, dừng bắt ta như chuột vậy!” Hạng Bàn cũng không vừa bắt mãi.

Không biết là giận hay thẹn mà mặt của Vĩnh Niên đỏ ửng cả lên, bắt đầu từ tai rồi lan dần xuống cổ. Hắn dùng hai ngón tay kéo Hạng Bàn ra khỏi vạt áo, tay kia chỉ chỉ y, đến nửa ngày cũng chưa nói thành một câu.

Hạng Bàn bất mãn vì mình cứ phải lơ lửng giữa không trung trông thật buồn cười. Liền biến một cái, trượt ra khỏi hai ngón tay của Vĩnh Niên, bay lên vai hắn chơi đùa mái tóc đen mượt như gấm.

“Nhớ trong rừng đêm đó không?”

Vĩnh Niên đang định giở tay để bắt thứ đang làm loạn kia xuống, nghe vậy thì sửng sốt, ngạc nhiên đến quên cả hành động. Kia thật ác mộng mà, yêu ma quỷ quái nhiều lắm, hiện tại trí nhớ của hắn cũng chỉ mơ mơ màng màng dường tượng thể mà thôi. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, mặt hắn bỗng chốc xanh mét.

Là khi đó hắn đã quên thứ gì quan trọng lắm rồi.

Đó là...

Hạng Bàn thở dài, xoa xoa đầu hắn vỗ về.

“Lúc ta đuổi đến nơi thì người đã bị dọa cho hồn phách ly tán. Chuyện tiếp theo thì người cũng đã biết.”

“Ý người là ta đã vứt bỏ thân thể? Tại sao người không nhắc nhở ta.”

Lòng Vĩnh Niên có hơi khó chịu, thì ra bọn họ vẫn hay nói về chuyện này. Tại sao không trực tiếp nói cho hắn biết, cứ úp úp mở mở thật kỳ lạ.

“Hồn phách vốn vô cùng yếu ớt, nếu nói thẳng với người. E rằng sẽ sợ đến hồn phi phách tán.” Hạng Bàn chẳng màng đến có hơi giễu cợt nhìn Vĩnh Niên. Miệng hắn hơi rúm rỏ, có chút không cam lòng. Nhưng biết chuyện thì tâm tình cũng tốt lên nhiều.

“Bất quá...” Hạng Bàn tạm dừng một chút, tiếp tục nói: “Khi người phát hiện, thì không thể ở được cõi tiên hay nhân nữa. Linh khí của địa phủ sẽ tự động tác động đến người ngay, hút người đến nơi này.” Nói đến

đây, Hạng Bàn lại nhớ đến tên hồ ly đáng ghê kia. Y dám ngang nhiên dùng thủ đoạn hạ lưu vô sỉ khiến Vĩnh Niên phát hiện được, hồn phách đều bị rút đi hết.

Mặt Hạng Bàn lạnh hẳn, cũng may mình đã sớm chuẩn bị, để lại đầu mối dẫn đường. Nếu không thật sợ như lời hồ ly kia nói, e rằng y đang nấp ở chỗ nào đó của Minh phủ chờ Vĩnh Niên đến....

Hơi hít mắt lại, trong lòng Hạng Bàn đã có kế hoạch.

“Vị nha hoàn kia có phải...”

Vĩnh Niên còn muốn hỏi cho rõ. Nhưng mặt của Hạng Bàn đã đen hẳn lại, giận dữ nói chuyện thật kỳ quái cắt ngang lời Vĩnh Niên.

“Sao hả, còn nhớ ả lăm à, coi trọng ả! Kia giống hồ ly nên cũng đẹp lắm nha.”

Mùi dấm chua bay xa đến vạn dặm, Vĩnh Niên dù có ngu độn thì nghe cũng hiểu được, vội liếc người nhỏ xíu trên vai mình một cái. Vừa mở miệng định giải thích thì thái tuế đã hừ một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác. Vĩnh Niên đành phải im lặng, tránh cho càng nói càng sai.

Thật quái lạ, ta giờ dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết y, sao còn sợ y hờn dỗi? Toàn đầu của Vĩnh Niên đều là dấu chấm hỏi.

“Ta dùng Ngưng Thần đan để tăng thêm sức mạnh cho hồn phách của ngươi, khiến nó có thể liên hệ với thân thể. Giờ đây hồn chắc đã cảm nhận được xác rồi. Nói cách khác linh hồn giờ đây chẳng khác nào thực thể.”

Trừ chuyện đó ra, thì Ngưng Thần đan cũng có tác dụng khác. Hạng Bàn cười thật dễ tiện.

“Thân thể kia của ta giờ ở nơi nào?”

“Ở nơi nào đó mà ta không biết.” Hạng Bàn thực không cam lòng hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói thâm: “Hồ ly chết tiệt kia đã dấu đi.” Ngày đó, lúc y đuổi đến nơi, chỉ thấy tử hồ ly đang đoạt lấy máu tử của Vĩnh Niên từ tay yêu quái. Kia vừa thấy y liền bỏ chạy ngay. Hạng Bàn nhìn Vĩnh Niên đầy phức tạp. Ai cũng không ngờ rằng hắn ta bình thường yếu đuối thể kia lại có thể vì con mình mà bùng phát năng lực lớn lao như vậy. Hồn dấm tách khỏi xác theo bản năng tìm hài tử, từ âm dương mà trốn thoát được....

Linh hồn trước sau đều không đổi....

Mình ấy thế mà lại kém xa con?

“Ta cứ đi mãi như vậy, Mẫn Nhi biết làm sao đây? Đi trong lo sợ.”

Một nhát chùy to tướng đập mạnh vào lòng Hạng Bàn. Y mày kiếm dựng ngược, hừ một tiếng thật to. Vĩnh Niên hãy còn chưa biết mình đắc tội gì với hắn, nghi nghi hoặc hoặc.

“Nhiều anh em chú bác như vậy, có ai đối tệ với nó nào.” Hạng Bàn cất giọng thật ác liệt, trừng Vĩnh Niên một cái: “Vẫn là, ngươi sao cứ khư khư ôm chặt lấy con mình thế. Về vang lăm à?”

“Ta không có ý này, ta chỉ lo lắng...”

“Ngươi còn nhớ rõ ai là trưởng phu của ngươi không!” Hạng Bàn cuối cùng cũng nhin không được mà gào lên!

Vĩnh Niên giờ đang căng thẳng, hồn giận trong lòng càng lúc càng nhiều, cuối cùng thì bộc phát.

“Ngươi, ngươi cho rằng ta đồng ý gả cho nam nhân giống nữ nhân sao. Ta...” Nói được một nửa thì Vĩnh Niên ngưng lại hẳn. Hắn lo lắng nhìn thái tuế đang ở trên vai mình.

Mái tóc thật dài đã che đi thái độ của Hạng Bàn, nhưng ngực vẫn đang kịch liệt phập phồng tiết lộ tâm tình của đối phương.

Lòng Vĩnh Niên buồn bực đến tột đỉnh, bỗng tự nhiên sinh ra cảm giác tội lỗi.

“Thì ra ngươi nghĩ như vậy.” Hạng Bàn cười lạnh, nhảy từ vai Vĩnh Niên xuống.

“Hạng...” Vĩnh Niên muốn nói lại thôi, lòng nặng trĩu. Hắn cảm thấy mình không sai, nhưng khi thốt lên những lời kia, lòng không hiểu sao lại như có tội, đến độ hít thở không thông?

“Đi thôi.” Hạng Bàn không quay đầu lại, dương dương tự đắc chỉ tay: “Địa phủ này có một cái giếng hoàn dương, chỉ cần soi 1 cái, liền có thể xác định vị trí của thân thể. Ta và quan viên dưới này rất thân thiết, sẽ không gặp khó khăn gì đâu.”

Y không tức giận?

Vĩnh Niên hoảng sợ theo sát phía sau tiểu thái tử. Tuy đối phương đã thu nhỏ lại còn không quá năm tấc nhưng chân cứ lướt đi như bay, tựa gió lốc cuốn phong vậy. Vĩnh Niên phải chạy gấp theo mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp. Dù như thế, thì khoảng cách của cả hai càng lúc càng lớn. Vĩnh Niên phải vài lần mở miệng gọi, y mới chậm lại đôi chút.

Lại đi được một lúc, Vĩnh Niên bỗng...không...chú ý vấp ngay tảng đá dưới chân, thế là mất đi ít thời gian, khi ngẩng đầu nhìn lên đã không thấy bóng dáng thái tử đâu cả. Vĩnh Niên sửng sò, trước mắt mờ mịt không rõ phương hướng. Hắn chỉ đơn giản ngồi xuống, không bước tiếp nữa.

Thì ra y vẫn giận thôi....

Có gì không thể nói sao?

Nhưng giờ phải tính gì đây....

Uất ức khiến khóe mắt hắn cay cay. Lau mặt đi, cố bức nước mắt chảy ngược vào trong, Vĩnh Niên khắc khoải nhìn về phía trước.

Để thử xem đến khi nào người mới phát hiện ra ta không còn ở sau?

Hắn vừa thở vừa nghĩ.

Trong bóng đêm không có khái niệm thời gian. Dưới mông truyền đến khí lạnh nhẹ nhẹ. Đường của Minh giới bắt đầu xoay chuyển vòng quanh, trong mắt của Vĩnh Niên bỗng biến đổi ngoằn ngoèo như một đai lưng mơ mơ hồ hồ. Chờ một chút, chờ chút, Vĩnh Niên trước giờ chưa bao giờ tưởng tượng được cảnh tượng như vậy, cảm giác bị vút bỏ dần dần bao phủ.

Đường dài thế kia, chỉ mình Vĩnh Niên ngồi ở giữa, tựa như một chấm nhỏ trên một dải thắt lưng dài miên man.

Thật sự không người....

Tuyệt vọng cô liêu ngấm hóa thành lệ ứa ra nơi hốc mắt.

Đáng giận...

Vĩnh Niên bắt đầu không ngừng nghĩ đến....

Lòng đầy bất mãn đối với việc hôn nhân hoang đường.... Có lẽ không chỉ mình hắn bất mãn. Nếu không có hài tử, thần linh cao cao tại thượng kia, cùng một phạm nhân chân chất bình thường tuyệt không liên quan. Huống chi cả hai là đồng giới.

Nhưng tất cả mọi việc, đều do mình khởi xướng....

Thật hối hận....

Một nỗi nghẹn ngào chặn ngay cổ họng. Chán nản vô cùng khiến Vĩnh Niên không thở nổi. Hắn thút thút vài tiếng, cuối cùng cũng không nén được mà rơi lệ.

Buông tha cho ta đi, buông tha cho ta đi....

Ta còn sống để làm gì?

Dù sao Mẫn nhi cũng sẽ có nhiều người chăm lo. Mình không tồn tại hắn là tốt cho nó đi.

Người không nghĩ đến ta, ta còn lo cho người làm gì! Thần linh tôn quý như vậy tốt nhất vẫn không nên trèo cao.

Nghĩ hoài nghĩ mãi, Vĩnh Niên cắn răng đứng lên, xoay người tiến về hướng ngược lại. Mới đi được vài bước, hần bỗng choáng ngợp, con đường bỗng sáng choang lên rồi biến mất không còn gì cả. Âm khí đột nhiên phủ vào mặt hần, giá buốt đến xương, cả tóc đều kết dính đầy băng sương.

Vĩnh Niên rùng mình một cái. Do dự không biết nên gỡ ra hay bước tiếp. Chân tay cứ lúng túng đứng mãi một chỗ. Lòng run sợ một lúc lâu, ngoại trừ lạnh, ngoại trừ không có đường, tất cả đều không có biến hóa. Vĩnh Niên cân nhắc hồi lâu, mắt nhìn thẳng dưới chân, cuối cùng quyết định nhấc lên, cẩn thận hạ xuống một bước.

Trong nháy mắt, tượng băng bỗng sụp đổ ào ạt như ngói. Lấy Vĩnh Niên làm trung tâm, thì xung quanh xuất hiện không biết cơ man nào là hài với rất nhiều kiểu dáng bất đồng.

Vô số u hồn vây quanh Vĩnh Niên. Bọn họ đều đầu bù tóc rối, mặt không chút thay đổi, người dính đầy máu, kẻ móng tay bê bết bùn đất. Rất nhiều đôi mắt âm đạm không chút ánh sáng nhìn trừng trừng vào hần.

Daa....

Bọn u hồn không hề hò hét, miệng mở ra rộng hết hai phần ba mặt. Hơi thối khủng khiếp từ thực quản bị tàn phá từ đó mà phả ra.

“Người, các người.... Có chuyện gì không...” Mặt Vĩnh Niên ngêch ra, cơ thể cứng đờ, cằm đánh vào nhau, toàn thân run rẩy như lá trước gió thu.

Giòi bọ từ trong nội tạng hư thối lúc nhúc chui ra. Vài con trắng hếu còn chạm đến cả giày của Vĩnh Niên, lác đác như những chấm bẩn. Da gà liền nhanh chóng tranh nhau nổi lên trên toàn thân của hần.

Cứu mạng a, đừng đến gần đây a....

Bọn u hồn chẳng thèm nghe lời khẩn cầu của Vĩnh Niên, cứ chậm chậm lắc lư thân thể, từng bước từng bước đến gần. Vĩnh Niên chỉ có thể lắc đầu liên tục, kêu lên thảm thiết. Hần ngồi bó gối thu lu trên mặt đất, tựa như đang cố tránh né sự tiến công của bọn u hồn.

Bỗng nhiên, phía sau bọn u hồn vang lên một trận xôn xao. Thanh âm chấn động không biết từ đâu truyền đến. Chúng liền chậm chậm nhường đường cho nơi phát ra tiếng nói đó.

“Uy! Hần không giống các người đâu, mau tránh ra!”

Hạng Bàn cao năm tấc kia không hề sợ hãi bọn u hồn đang sắp hàng hai bên. Ngược lại chúng đều hoảng hốt lui ra, có vài tên do tránh chậm phải chịu một kích, liền nhanh chóng hóa thành tro bụi.

Lần thứ hai nghe lại âm thanh kêu ngạo kia, Vĩnh Niên tưởng chừng đã trải qua mấy đời rồi.

“Người đi đâu vậy?!”

Còn trơ mặt ra hỏi, Vĩnh Niên quả thật muốn bóp chết cái người tí hon đáng giận này.

“Làm gì có người ngu như vậy chứ, đường dưới Minh phủ là không thể quay đầu lại.

Hạng Bàn giận tím tái mặt, nắm lấy quần của Vĩnh Niên, đi qua đám u hồn dày đặc. Đường dưới chân trong nháy mắt sáng ngời, trải dài thẳng tắp xa xăm.

“Đến giờ người mới nói, làm sao ta biết.”

“Vậy sao người đến được đây, hay giỡn chơi quá đấy!”

“Là người hay giỡn chơi ah! Bỏ lại ta một mình.”

Ồn ào, ồn ào, nước mắt của Vĩnh Niên lần thứ hai ánh lên loang loáng. Mặt Hạng Bàn cũng đỏ bừng từ tai lan dần xuống cổ.

Vĩnh Niên càng nghĩ càng giận, càng giận càng ghen ngào, hất mạnh tay Hạng Bàn ra.

“... Cùng là nam nhân nên thẳng thắn đối mặt đi. Nếu không phải có Mẫn nhi, chúng ta vốn dĩ sẽ không ở cùng một chỗ.” Vĩnh Niên ghen ngào nức nở, môi cắn chặt lại trắng dã. Có lẽ lúc này bị hoảng sợ, có lẽ

uất ghen đã được tích lũy nhiều năm, hần đột nhiên đem toàn bộ cảm xúc trong lòng nói ra, không hề để ý đến hậu quả, mặt kệ kết cục, miệng cứ không ngừng mở rộng lại hợp, toàn bộ suy nghĩ đều theo đó vọt ra ngoài.

“Thật ủy khuất mà, bỗng nhiên bị một phàm nhân trói buộc.... chính là, chính là ta cũng không muốn a.... Ta thừa nhận đó là lỗi của ta....”

“Người thấy Mẫn nhi là một sai lầm?” Giọng nói của Hạng Bàn cũng cố nén giận dữ.

“Không!” Vĩnh Niên sợ hãi kêu lên, như đối phương đang nói những lời không thể tha thứ được: “Mẫn nhi là bảo bối của ta.... Nhưng thật ra người, người vẫn cảm thấy Mẫn Nhi phiền phức đi.”

Bị Vĩnh Niên chỉ trích, Hạng Bàn mặt đầy kinh ngạc, sau chuyển sang đỏ khóc đỏ cười.

“Người dựa vào đâu mà kết luận như thế?!”

“Ta nhắc đến Mẫn Nhi người liền giận dữ, chẳng lẽ không đúng sao....” Vĩnh Niên cảm thấy thân thể ngày càng mệt mỏi, tim cũng đau thắt lại. Hần nhắm mắt cố buộc nước mắt đang tràn ra vành mắt phải chảy vào.

“Người ngốc quá đi!” Hạng Bàn thoáng cái xem thường, mắng 1 câu. “Ta chỉ là.... Chỉ là....” Hần quanh co nửa ngày, cuối cùng bức ra một câu: “Cảm thấy người không quan tâm ta....” Thanh âm nhỏ tựa tiếng muỗi kêu. Nếu Vĩnh Niên không vênh tai tập trung, e rằng chẳng thể nghe thấy.

Vĩnh Niên tưởng mình đang tự huỷ hoại, mở to hai mắt nhìn. Mọi đối phương hãy còn mấp máy, thông tin nho nhỏ truyền đến khiến người ta khiếp sợ.

“Ta.....rất lâu trước kia đã....”

Ba chữ cuối khuất lấp sau môi, lưỡi chuyển động mãi cũng không nghe được gì.

“Người.... nói gì....”

Không hiểu sao trực giác của Vĩnh Niên luôn muốn biết rõ ba chữ cuối cùng kia. Nhưng lời vừa nói ra đã hối hận, hần cảm thấy bất an lo sợ sẽ làm vỡ nát thứ gì đó. Mặt cũng không ngừng đỏ lên vì xấu hổ.

Cũng may đối phương không có hứng thú lặp lại lần nữa. Hạng Bàn ngậm chặt miệng, quyết nghiêng đầu sang hướng khác, không nói thêm gì nữa.

Vĩnh Niên thở nhẹ ra, đồng thời lòng cũng dâng lên mất mát.

10. Chương 6

Trên đường minh phủ, hai bóng người cùng thành một đôi. Lúc này Hạng Bàn bước chậm lại, không đi song song với Vĩnh Niên nữa.

Vĩnh Niên vừa đi vừa nhìn lên nhìn Hạng Bàn, chẳng có chung chuyện gì để nói.

“Đúng rồi, người quen quan viên dưới địa phủ? Vậy có biết quỷ nữ chưởng cung hay không?”

Hạng Bàn không chịu nổi, thở dài: “Là, hồ ly kia chỉ toàn nói lời gạt người đấy.”

“Không đâu mà, lúc ta còn rất nhỏ có một vị cao tăng cũng nói như vậy.”

“Hừ hừ, cao tăng? Nếu ta nói kia cũng do hồ ly biến thành người tin không?”

“Y....”

Vĩnh Niên mở to mắt, mấy chuyện này thật kinh người. Nếu là sự thật, vậy chuyện hần không có con nói dối, thê mất thiếp vong. Kia thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Đúng rồi, còn có một đứa con khó sinh....

Hạng Bàn không màng đến nghi vấn vừa dấy lên trong lòng Vĩnh Niên. Sự chú ý của y đều đặt vào một cửa thành vừa trời lên mặt đất.

“A, cửa thành đến rồi.”

Câu nói làm Vĩnh Niên chú ý, không biết từ khi nào thì đường chân trời bỗng xuất hiện một tòa thành. Gò đất xám xịt kia thoảng chốc hóa nên thành trì, hình ảnh vẫn còn phản phát lúc có lúc không. Nếu không phải cửa thành đã rõ ràng rành, thì không ai nghĩ đây lại là thành lũy. Nhưng.... Rộng chỉ khoảng một tấc? Sao có thể gọi là thành?

Tường thành cao và dày, hướng thẳng tận trời. Bên trong có gì tuyệt không thể thấy được, Vĩnh Niên đành phải giữ lại nghi vấn trong lòng.

Thành trì nhìn vuông vức, bốn phía đều có cửa, mỗi cửa lại mở ra đường đi. Cửa thành đóng ầm rõ ràng xác thật đây chính là một đô thị phồn hoa. Trên đó còn khảm thêm hoa văn trang trí hình mặt người. Mặt kia thật hung tợn. Mắt xanh biếc mở to khinh khinh. Khóe miệng màu đỏ chảy xệ xuống, uy phong凛冽. Mày râu dựng ngược, trông rất sống động.

Vĩnh Niên tò mò nhìn khắp tòa thành, trước giờ chưa thấy gì kỳ ảo như thế.

Đột nhiên hoa văn mặt người trên cửa chuyển động, mắt hồ mở to, nói thành tiếng: “Trước báo tên họ!”

Vĩnh Niên giật mình kinh sợ, sau một lúc lâu mới ý thức lại trả lời: “Ta, ta là Vương Hạnh, tự Vĩnh Niên.”

Đôi mắt to trên gương mặt xoay tròn nhìn xung quanh rồi trở lại như cũ.

“Vương Hạnh, sinh giờ Thân, năm Nhâm, ngụ tại Phong Dương thôn. Dương thọ chưa hết!” Mặt người rống lên, nước miếng li ti văng khắp người Vĩnh Niên: “Muốn vào thành sao? Sinh hồn (~ hồn người còn sống) muốn vào thành thỉnh nộp hai lượng bạc trắng.”

Mặt người không kiên nhẫn ngáp một cái. Cửa tự động bay ra một tủ đựng tiền trước mặt Vĩnh Niên.

“Hai lượng bạc trắng!” Hai người đồng thanh, mắt muốn rớt ra. Vĩnh Niên liếc nhìn Hạng Bàn, kia cũng có bộ dáng không hiểu chuyện gì. Chẳng lẽ có quy định với sinh hồn hay sao?

“Con mẹ nó, địa phủ từ khi nào có quy định này! Thượng ti (~ cấp trên) của người là ai, muốn tham ô à, hừ!”

Hạng Bàn lúc này nhảy dựng lên giương nanh múa vuốt. Mặt người lúc này mới phát hiện sự hiện hữu của y, lạnh lùng liếc một cái.

“Thì ra còn một người nhỏ nữa, thu hai phần.”

“Người!”

Vĩnh Niên nhanh chóng che miệng Hạng Bàn lại, tránh càng nói càng sai, chộc cho phải nộp tiền nhiều hơn. Nhưng bọn họ phải kiếm tiền ở đâu đây?

Phí tổn chỉ vài ba lượng, phải làm sao bây giờ?

Hắn sờ túi tiền trống rỗng, một đồng cũng không có. Không có tiền thì không vào được thành. Không vào được thành thì không soi được cái giếng hoàn dương. Không soi được giếng hoàn dương thì không tìm được thân thể. Làm sao bây giờ?

Thêm vào đó, Hạng Bàn đang đứng cạnh đó không thể kiềm chế được. Khí thế mạnh bạo chuẩn bị gây chiến. Vĩnh Niên vội ôm chặt lấy y, sợ gặp chuyện không may. Đầu liên tục suy nghĩ cách giải quyết.

Thật vất vả mới đến được nơi này. Sao lại chịu thất bại trong gang tấc!

Đang lúc Vĩnh Niên mặt mày cau có, thì trên đường vang lên tiếng chuông lanh lảnh, nhạc ngựa leng keng rộn ràng. Thanh âm xa xăm trong chớp mắt xuất hiện trước mắt, bốn con tuấn mã màu trắng phi như cỡi mây đạp gió mang theo một thùng xe màu nâu hướng cửa thành mà chạy đến. Chuông trên cổ ngựa lay động tươi vui, báo cho mọi người mau mau nhường đường. Xe tới cửa thành thì ngừng lại, mặt người trên cửa thành bĩu môi, chủ động cho qua. Cửa thành nặng nề từ từ mở ra, lúc này, bức màn trên xe trước sau đều không giở lên, thùng xe gắn kết chắc chắn, khó có thể nhìn nhìn thấy bóng người ở trong, chỉ có thể ngửi được hương phấn thoang thoảng từ khe hở.

Hương thơm này.... Xe ngựa này.

Vĩnh Niên có chút quen thuộc.

Còn nhớ thanh minh năm nay có đốt một chiếc xe hàng mã như vậy. Vì các lão nhân trong thôn có nói nếu không viết tên sợ bị cô hồn dã quỷ cướp đi mất, nên hắn đã đặc biệt viết riêng ở sau xe một chữ Vương....

Một suy nghĩ kỳ quái nảy ra trong lòng, đầu hiện lên một bóng dáng mơ hồ.

Vĩnh Niên nhìn về phía đuôi xe, tìm kiếm.

Bỗng nhiên hắn cả người chấn động. Thốt lên một cái tên.

“Đào Nhi!”

Thân ảnh mơ hồ trong đầu dần rõ lên. Trên xà ngang dưới đuôi xe còn khắc một chữ Vương rất rõ.

“Tướng công?” Người trong xe kinh ngạc gọi, ngừng xe vén màn, thốt tha đi xuống. Vĩnh Niên vui mừng ngạc nhiên ngêng đón. Mặt của Hạng Bàn lập tức biến sắc.

“Đào Nhi...”

Vĩnh Niên được nhìn lại gương mặt dường như đã quên kia thì xúc động vạn phần. Nàng vẫn phấn hương như khi còn sống, vẫn là màu son này, nếu không phải hương thơm này, xe ngựa này, có lẽ bọn họ đã bỏ lỡ nhau. Thì ra thanh minh hàng năm đốt hàng mã họ đều nhận được.... Vĩnh Niên xúc động cơ hồ rơi lệ, không khỏi thành tâm cảm tạ trời xanh.

“Tướng công, thật là chàng!” Đào Nhi mừng rỡ gọi, ôm lấy cổ của Vĩnh Niên, đầu nhu thuận tựa vào ngực, tha thiết khóc lên.

Đào thị chính là người thiếp thứ nhất cưới vào sau khi Vĩnh Niên thú thê. Nàng rất có tri thức lễ nghĩa, hiền thực dịu dàng, khiến Vĩnh Niên vô cùng yêu mến. Sang năm thứ hai liền có mang, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, sinh nở khó khăn, hai mẹ con cùng nhau qua đời, một xác hai mạng.

Vĩnh Niên vẫn mãi đau lòng. Có lẽ vì thế mà thanh minh năm nào hắn cũng đặc biệt chăm chút cho Đào Nhi. Khi sống nàng thích gì, đều đốt không thiếu một thứ. Dưới ánh lửa, đồ mã quý giá cháy đi không phải là ít. Chỉ hy vọng nàng dưới suối vàng sống tốt một chút.

Chợt thấy Đào Nhi, dáng dấp vẫn không đổi. Nàng đang đứng trước mặt hắn, so với thi thể lạnh như băng nằm trong quan tài, thì thi thể thần thái thật sinh động hơn nhiều lắm. Tóc búi cẩn thận, một đôi trâm long phong bằng trân châu thật lớn cài nghiêng nghiêng càng tăng thêm vài phần xinh đẹp. Toàn thân mặc tơ lụa thượng hạng, cổ tay đeo thêm hai ba cái vòng ngọc làm nổi bật làn da trắng như tuyết, chân mang hài thêu bằng nhung, điểm tô cho đôi gót tam thốn kim liên.

Xem ra nàng sống cũng không tồi.... Vĩnh Niên cảm thấy vui mừng, ngập tràn trong niềm vui gấp lại cổ nhân nên nhất thời xem nhẹ thái tuế. Thái tuế lúc này mặt đã muốn mọc nanh như có thể ăn thịt người, mắt như hai bó đuốc, hừng hực thiêu đốt.

“Đào Nhi...”

“Tướng công, thiếp rất nhớ chàng.”

“Mọi người sống ở đây có tốt không?”

“Tướng công, yên tâm. Mọi người năm nào cũng đều nhận được nguyên bảo chàng đốt xuống. Cái gì cũng không thiếu, cũng chẳng có uất ức gì. Đào Nhi còn mở một tiệm may trong thành, ngày qua ngày đều sống được.”

“Như vậy là tốt rồi...”

Tình cảm ngọt ngào mãi như thế làm người nào đó đang nổi trận lôi đình. Hạng Bàn nhìn đôi gian phu *** phụ đang quần quít say mê thật chịu không nổi mà. Một tiếng hừ thật mạnh, thật lớn từ mũi kéo dài ra, xong lại vọt đến gần cách hai người họ đang chuẩn bị tiếp xúc da thịt, bắn cho Vĩnh Niên một ánh mắt cảnh cáo, lại quay đầu nhìn Đào Nhi hung tợn, giống như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Đào Nhi tò mò nhìn lướt qua Hạng Bàn, rồi chẳng màng đến ý. Lau đi nước mắt, lại ngẩng cao đầu nhìn Vĩnh Niên tươi cười nói: “À, cứ nhìn mãi, nói mãi. Tướng công mau cùng ta về nhà đi.”

Vốn việc cấp bách là tìm thân thể mình, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong kia làm Vĩnh Niên do dự. Hạng Bàn toàn bộ đều nhìn thấu lòng hắn, dài mặt ra nghiêm khắc ra lệnh.

“Không cho đi!”

“Hạng Bàn...” Vĩnh Niên có chút xấu hổ, khẽ đẩy Hạng Bàn một chút, ý bảo ý có hơi quá đáng.

“Mặc kệ các người trước kia là liên hệ thế nào, giờ không tính toán chi hết, hẳn là của ta!” Hạng Bàn cao ngạo hất cằm, tuyên bố quyền sở hữu.

“Người thật là, một sinh hồn cùng tử linh thì có quan hệ quái gì nào!” Hạng Bàn quay đầu dạy dỗ Vĩnh Niên, càng nói càng làm cho mặt của Vĩnh Niên lúc xanh lúc trắng.

Đào Nhi cười lạnh, thật trái ngược hoàn toàn với phong thái dịu dàng hiền thực trước đây, lạnh lùng giành giật cùng Hạng Bàn.

“Người là nhỏ phải phân rõ phải trái. Ta chính là thê tử danh chính ngôn thuận của tướng công, còn người là ai?!”

“Ta và Vĩnh Niên đã báai đường rồi. Người là người chết, mau về phần mộ của mình đi!”

Đào Nhi không giận, chỉ quay đầu nhìn Vĩnh Niên nói: “Tướng công, chàng còn nhớ là thiếp vì sinh khó mà chết không?” Đối mặt với Vĩnh Niên, Đào Nhi mềm yếu như nước, một đôi mắt hạnh như sóng hồ thu đưa tình. Vĩnh Niên rơi vào mê đắm, như được hưởng lại khoảnh khắc tuổi trẻ ngọt ngào năm nào.

“Lúc thiếp chết, thai nhi đã có hồn. Xuống địa phủ này liền sinh ra, vẫn chưa đặt tên đâu. Tướng công không muốn gặp nó sao?”

“Con của ta...” Vĩnh Niên há miệng, choáng ngợp, mình sao có thể không nhìn đến đứa con vô duyên kia?

“Đúng vậy, vì là anh linh, nên khó nuôi lớn một chút. Giờ cũng có dáng vẻ của đứa bé ba tuổi rồi, cũng rất ngoan ạ.... Các tỷ muội ngoài đi đầu thai ra, đều ở trong tiệm trò chuyện dạy dỗ nó. Đứa bé kia thật đáng thương mà.”

Đào Nhi vừa nói vừa lau nước mắt, nhìn Vĩnh Niên đau lòng vô cùng.

“Ta đi với nàng.” Vĩnh Niên bất chấp Hạng Bàn giở chân định đi.

“Khoan đã! Vương Vĩnh Niên ta cảnh cáo người!”

Hạng Bàn hầm hầm chỉ Vĩnh Niên mắng to. Vĩnh Niên xin lỗi nhìn ý một cái, đỡ Đào Nhi ngồi vào trong xe. Đào Nhi cảm thấy mỹ mãn, lên dùng ánh mắt thắng lợi liếc Hạng Bàn. Ý giận dữ, thầm nghĩ muốn làm thịt nữ nhân này, nhưng lại sợ nổi điên trước mặt Vĩnh Niên thật không tốt, đành phải nhịn xuống, bước hai ba bước liền nhảy lên xe ngựa, ngồi ở giữa hai người.

Hình nhân thấy bọn họ đã lên xe thì cũng mắt nhắm mắt mở không nhắc thêm gì về chuyện phí vào thành, mở rộng cửa cho xe phóng vào.

Xe ngựa dọc theo đường chạy như bay. Vĩnh Niên giờ mới phát hiện ra là mình đã vào tận nội thành. Nhìn bên ngoài, tòa thành này chỉ một tất vuông, nhưng bên trong lại rộng lớn đến diệu kỳ. Tường thành cao ngất, ngã tư đường rộng lớn, nhà cửa dày đặc, người qua kẻ lại rộn ràng nhốn nháo, thật làm người khác không thể nào tin được.

Vĩnh Niên kinh ngạc há to mồm, hết nhìn đông lại nhìn tây, trông như nhà quê ra tỉnh.

Đào Nhi che miệng cười: “Tướng công, nơi này là Minh thành không giống với nhân gian. Từ ngoài nhìn vào, chỉ có một tất vuông, nhưng bên trong lại rộng lớn thú vị vô cùng!”

Vĩnh Niên gạt đầu, ánh mắt vẫn không tìm được mà trông ra bên ngoài. Chỉ thấy thương nhân trên phố rao hàng, người qua đường nói chuyện phiếm râm ran, nhưng so với nhân gian thì khác biệt hơn rất nhiều.

Đó chính là tất cả các thương phẩm mà họ mua bán đều là giấy tiền hàng mã, còn có vài động vật cổ quái nữa.

Đào Nhi thấy hấn thích thú nhìn ngắm thì lên lướt qua Hạng Bàn, khẽ tựa đầu vào vai Vĩnh Niên. Lòng Vĩnh Niên bỗng khó chịu, thân thể cứng đờ. Cùng lúc Hạng Bàn cũng nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Đào Nhi mà mắng: “Đã chết rồi còn không biết xấu hổ, dám câu dẫn thê tử trước mặt trượng phu của người ta! Nếu không phải ta không đánh nữ nhân thì..... hừ hừ!”

“Người mới dày mặt ra. Dám dụ dỗ cưới phu quân của người khác! Ông trời sao lại không trừng trị kẻ bại hoại như người cho rồi đi.” Đào Nhi phát tay áo, không chút chịu thiệt mà đáp lại.

Vĩnh Niên si ngốc một lúc lâu. Tự hấn cũng biết rõ, nếu lúc này Hạng Bàn không nhảy dựng lên thì e rằng hấn cũng đã đẩy Đào Nhi ra.

Tại sao? Đào Nhi là thiếp của mình kia mà....

Sao mình vừa chạm vào nàng đã sinh ra chán ghét. Đây là tại sao?

Chẳng lẽ lòng mình giờ chỉ có mỗi Hạng Bàn?

Vĩnh Niên ngơ ngác nhìn Hạng Bàn đang tranh cãi đến đỏ mặt tía tai. Đợi cho hai người ồn ào đến mức ân cần thăm hỏi phụ mẫu của nhau thì Vĩnh Niên mới vực tỉnh, kéo họ ra, để cả hai cùng bình tĩnh lại.

Hạng Bàn nhào vào lòng Vĩnh Niên ngồi xuống, ngực còn phập phồng tức giận, đang lăm bắm gì đó. Đào Nhi cạnh bên đã trở lại bình thường, nàng chẳng màng đến sự tồn tại kia, cứ nhìn Vĩnh Niên mở miệng cười.

“Tướng công, về nhà sẽ có một ngạc nhiên rất vui chờ chàng.”

À? Vĩnh Niên có chút tò mò. Khiến hấn vui hơn chuyện có con sao? Lòng Vĩnh Niên có chút chờ mong.

Hạng Bàn thấy Vĩnh Niên lơ là liền bắt mẫn, liền há to miệng cắn vào ngực hấn.

Vĩnh Niên xoa xoa huyết thái dương cho đỡ đau đầu. Mắt vờ như nhìn cảnh vật ngoài xe, chẳng màng đến hai bên đang sấm vang chớp giạt.

Còn nhớ Đào Nhi trước kia hiền lành dịu dàng biết bao, chẳng bao giờ giành giật với ai cả. Chết đi sao lại khác xưa nhiều như thế?

Vĩnh Niên vẫn chưa kịp hiểu rõ vấn đề, thì xe ngựa chạy vào một hẻm nhỏ lút đáy, dừng lại trước một cánh cửa lớn sơn son.

Trời cao ***g lộng, lửa khói cũng tạm dừng, Vĩnh Niên thở phào bước xuống xe ngựa như vừa chạy nạn về. Chân mới chạm xuống đất, hấn lại run lên, hai người sau lưng nhìn hấn như hổ rình mồi. Ai cũng ngồi lì trên xe, bàn tay nhỏ nhắn cứ گیر mãi giữa không trung, đôi mắt hạnh ngập tràn chờ mong. Hai bên lại khai chiến, mắt như bốc hỏa, vẻ mặt đang dọa người dám đỡ nàng xuống xe thử xem, đồng thời đôi tay ngăn ngừa cũng mở rộng ra chờ đợi Vĩnh Niên.

Giây thần kinh của hấn bắt đầu co giật. Vĩnh Niên nhìn nhìn, hết bên này đến bên kia, cuối cùng thở dài, quay đầu chẳng giúp ai cả, chậm rãi bước lên bậc thềm.

Trên xe ngựa thấy thế liền liếc nhau sắt lẹm rồi cũng đi xuống.

Bước qua cánh cửa sơn son là một khoảng sân rộng lớn, hoa lá rực rỡ, cỏ cây khoe sắc. Giữa nhà chính đặt một bàn thờ đầy trang trọng, mái nhà hơi cong. Xà nhà ngang dọc đang xen vào nhau, trải dài ra sau. Cửa gỗ khắc hoa sinh động, trông rất thanh lịch.

“Tướng công, chàng thích nhà này không?”

Đào Nhi bất an quan sát thái độ Vĩnh Niên. Hạng Bàn ở bên cạnh không chần chừ liền đội cho một gáo nước lạnh.

“Cái gì là nhà ở. Cung điện của ta đẹp hơn nhiều...”

“Xấu hổ rồi, đây chính là ngôi nhà ta đã sống từ nhỏ đến lớn ah.”

Một tảng đá đập ngay vào đầu, Hạng Bàn nhất thời ngượng ngịu, lúng túng: “Ta không có ý này....” Y hạ giọng thì thầm. Đào Nhi đứng cạnh bên đắc ý cười như hoa nở.

“Thật là giống nhau như đúc....” Vĩnh Niên xúc động, bước nhanh về phía trước, lòng rộn ràng khó tả.

Đào Nhi mỉm cười, bỗng hướng vào nhà gọi: “Cha ơi, tướng công đã đến rồi ăh!”

Lòng Vĩnh Niên giật thót một cái. Không đủ tự tin để nhìn lão nhân từ nhà bước ra.

“Cha!”

Tình cảm trong lòng nhất thời ba đào biến động. Mắt Vĩnh Niên đỏ hoe kêu lên một tiếng, rồi quỳ sụp xuống ngay.

“Con ngoan, con vất vả rồi....” Vương phụ run run nâng Vĩnh Niên dậy, mắt cũng ướt nước, đương nhiên là cảm động vô cùng.

Lão lau đi hạt lệ già, nắm chặt cánh tay Vĩnh Niên, môi cắn chặt không ngừng gật đầu, lòng có ngàn vạn lời để nói.

“Đào Nhi.... Nàng vất vả rồi.” Vĩnh Niên đỡ lấy cha mình, an ủi, mắt đầy cảm kích nhìn Đào Nhi.

Đào Nhi khẽ cười, mắt đầy ẩn tình trước sau đều không rời Vĩnh Niên.

Thân thể của Vương phụ bỗng nhiên cứng lại, Vĩnh Niên cảm thấy kỳ quái. Thì ra là Hạng Bàn đang tiến lên trước, đẩy Đào Nhi ra, cắt ngang ánh nhìn của hai người. Sau đó cũng giơ tay đánh giá sơ qua nhạc phụ này một phen.

Đào Nhi lão đảo, lui về sau vài bước, cả người đứng không vững, ánh mắt phẫn hận liếc qua Hạng Bàn, khi nhìn đến Vĩnh Niên thì biến thành râm rức khóc.

Chân của cha già cứ không nghe lời mà run mãi, chỉ chăm chăm nắm lấy cánh tay của Vĩnh Niên.

Hạng Bàn không kiêng nể gì nhìn lão, mắt ánh lên chút nghi hoặc.

“Hạng Bàn!” Thấy y nhìn cha vợ mình vô lễ như thế, Vĩnh Niên giận dữ, kiềm không được mà trách.

“Cha, người đừng sợ. Kia không phải người xấu đâu ăh.” Vĩnh Niên nắm lấy tay cha mình trấn an, nghĩ thầm chắc cha bị bộ dáng quái dị của Hạng Bàn dọa cho hoảng sợ rồi.

“Người nói ta là thứ này thứ nọ!” Hạng Bàn bất mãn cất cao giọng.

Vĩnh Niên nhất thời dùng ánh mắt van cầu nhìn y. Hạng Bàn cũng không ăn thua nữa, hai tay chấp sau lưng, đảo mắt nhìn Vương phụ rồi lại nhìn Đào Nhi,

“Ta cho các người biết. Vĩnh Niên hiện giờ là vợ của ta. Chúng ta cũng đã có con. Người đã chết như các người đừng đứng gần hắn quá. Hắn là của ta.”

“Hắn, hắn nói thật chứ?” Vương phụ nắm chặt tay Vĩnh Niên hơn, run run hỏi. Vĩnh Niên không muốn lừa cha mình, bất đắc dĩ phải gật đầu thừa nhận. Vương phụ lệ già lã chã, run rẩy nói không thành câu: “Đó là nam nhân a. Còn.... còn có bộ dáng như thế, sao người có thể....”

“Ông già kia, đó là ý gì!”

Hạng Bàn giận tím mặt, thân thể phát ra một ngọn lửa màu đỏ.

Đào Nhi như bị hoảng sợ, vội vàng chạy đến trước mặt Vương phụ, dùng thân thể nhỏ bé mà cản lại. Vương phụ tuổi già sức yếu, thân thể càng run rẩy dữ dội hơn.

Vĩnh Niên thấy thế, lòng thâm tức giận, phi thường bất mãn với hành vi của Hạng Bàn, tay nắm chặt lại.

Hạng Bàn kia! Tại sao lại cố tình cho cha của hắn biết chuyện này. Người đã già yếu không thể chấp nhận loại chuyện ngộ nghịch trái với luân thường như thế. Y không thể nói năng dè dặt giải thích sao, mình vẫn có thể cùng y thỉnh tội với cha già mà. Giờ y ác mồm ác miệng, ngữ khí như đang chửi cha của mình, thật là quá đáng. Cha từ trước đến giờ luôn yêu thương mình. Mình sao có thể chịu được cảnh cha bị kinh bỉ!

“Hạng Bàn, không được vô lễ. Người là cha ta.” Giọng nói của Vĩnh Niên ngấm chứa tức giận. Nếu ngay cả phụ mẫu mình cũng không tôn trọng. Hắn còn có thể trông chờ gì sự yêu thương của trượng phu kia chứ.

“Cha? Bất quá cũng chỉ là cha của một kiếp. Canh Mạnh Bà vừa uống, há chẳng hóa ra người lạ sao?”

Nói mãi cứ nói mãi, Hạng Bàn nhìn Vĩnh Niên, không màn đến oán giận trong mắt hắn.

Vĩnh Niên hơi ngạc nhiên, nhưng lửa giận đã che kín cả mắt.

“Một ngày làm cha, cả đời làm cha. Nếu người không thể tôn trọng phụ thân ta, xin hãy ra ngoài đi!”

Vừa thốt ra xong, Vĩnh Niên liền hối hận, nhưng lời nói như bát nước đổ đi, vĩnh viễn cũng không thể thu về được. Hạng Bàn thấy hắn càng lúc càng bị thương, lại nhận thấy lòng hắn kim châm vô số.

Hạng Bàn cắn cắn môi muốn nói vài câu để không khí dịu lại, nhưng lòng y cũng đang giận lắm. Nếu không dạy dỗ, khẩu khí này thật chẳng tài nào nuốt trôi được mà.

Nhất thời, cả hai bên đều căng thẳng, chẳng ai chịu mở miệng trước.

Không khí tựa hồ ngưng đọng.

Đào Nhi lạnh lùng nhìn hết bên này đến bên kia, không hề quan tâm đến Vương phụ đang run run sắp ngã, miệng thăm cong lên một chút.

Lạch cạch lạch cạch. Tiếng guốc gỗ vang lên phá vỡ đi bầu không khí nghiêm trọng.

Mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy một đứa bé khoảng ba bốn tuổi đang đứng ngay cửa. Viên áo màu lam, chân mang guốc gỗ, ngón tay thon dài khéo léo. Cái đầu tròn tròn, hai mắt thật to, hàng mi cong cong. Mũi thẳng, da trắng nõn như tuyết, đôi môi đỏ sẫm cắn chặt lại, nhìn những người vừa đến thật lạnh lùng.

Nó vịn vào cánh cửa, không nói tiếng nào. Mắt thăm thăm như hồ sâu mở to nhìn Hạng Bàn, sau đó lại chậm rãi chuyển đến người Vĩnh Niên.

Đào Nhi nhanh chóng chạy đến muốn ôm lấy nó. Thằng bé xoay người tránh được, nhào vào lòng, ôm chầm lấy Vương phụ. Vương phụ cũng vội ôm lấy nó. Bàn tay quắt queo xoa xoa đầu, miệng vỗ về cháu ngoan. Người cũng vì thế mà bớt run rẩy.

Đào Nhi đối mặt với cái ôm trống rỗng thì xấu hổ một lúc. Hạng Bàn không chút do dự cười nhạo thành tiếng, cười đến khi mặt nàng lúc trắng lúc xanh, oán độc liếc nhìn y.

Vĩnh Niên không thấy được điều đó. Hắn hoàn toàn bị đứa bé này thu hút. Cả người kích động ngồi xổm xuống, gơ tay định nựng nịu, muốn chạm lại không dám, sợ đây là ảo giác sẽ tan biến mất. Vương phụ hiền lành nhìn con mình, đưa mắt cổ vũ, Vĩnh Niên cảm kích cười, cẩn thận xoa xoa đôi má mịn màng của đứa bé.

“Nó là...”

Đào Nhi bật dậy, quay đầu lại, dịu dàng cười, giọng nũng nịu nói: “Vẫn chưa, tương công chàng đặt cho nó cái tên đi.”

Nghe vậy, bé con trong lòng Vương phụ liền ngẩn đầu. Tuy về mặt không đổi, nhưng Vĩnh Niên vẫn biết lòng nó là tràn ngập chờ mong. Hắn xoa xoa đầu con, suy nghĩ một lúc rồi mở miệng. “Muôn vật trùng trùng, đều về cội rễ.[1]’ Đặt là Tĩnh vậy. Con gọi là Vương Tĩnh nhé?”

“Tên rất hay a!” Đào Nhi lập tức mở miệng đồng ý, Hạng Bàn chỉ hừ lạnh một tiếng quay quắt đi.

Đào Nhi vội vàng chạy đến, bắt lấy đứa bé trong lòng Vương phụ. Một mực gọi Tĩnh nhi, giục nó: “Đến gọi phụ thân!”

Vĩnh Niên cảm thấy kỳ quái, cha mình lại run lên. Hắn nắm lấy tay cha, làm cách gì cũng không dừng được run rẩy.

“Mau gọi!” Đào Nhi lại thúc giục. Tĩnh nhi cứ cắn chặt môi như trai ngậm ngọc. Móng tay thật dài của Đào Nhi từ từ bấm sâu vào da thịt non nớt của đứa bé, mắt ngập tràn nơn nóng. Hạng Bàn nhàn nhã xem cuộc vui. Mẩu tử ngạnh nhau, đúng là cảnh đáng giá mà.

Mắt Vương phụ bỗng trừng lớn, hung hăng nắm chặt tay của Vĩnh Niên, liếc nhìn vào mắt hắn.

Vĩnh Niên sững sốt, giờ mới phản ứng vội vàng nói đỡ: “Đào Nhi, không sao đâu. Nó mới gặp ta lần đầu mà.”

Nói xong lại muốn xoa đầu Tĩnh nhi, nhưng đứa bé này không hề biết ơn, khẽ lách người, chạy ra khỏi phòng, thoáng chốc đã biến mất ở khoảng sân sâu hun hút.

Tay của Vĩnh Niên sững sờ giữa không trung một chút, cuối cùng chỉ có thể thu về, xấu hổ gãi gãi đầu. Muốn đuổi theo, nhưng mặt mày của Đào Nhi đã thành xanh mét. Vương phụ dường như thở ra nhẹ nhõm.

“Mẫn nhi của chúng ta đáng yêu hơn!” Hạng Bàn lạnh lùng chế nhạo.

“Mẫn nhi?” Vương phụ nghi hoặc ngẩng đầu hỏi.

“Không có gì!” Vĩnh Niên sợ cha nổi giận lần nữa, không dám kể chuyện của Mẫn nhi. Hơn nữa hắn phải đuổi theo Tĩnh nhi, không có thời gian giải thích.

Bỗng nhiên, Hạng Bàn lại giận dữ.

“Người đã quăng Mẫn nhi đâu mất rồi!” Y rống lớn kêu, nắm lấy cánh tay của Vĩnh Niên, kéo hắn ra cửa lớn. “Mấy thứ này chẳng có gì tốt, chúng ta mau đi!”

“Không, ta muốn xem đứa bé kia một chút, nó rất đáng thương.” Vĩnh Niên cũng lớn tiếng, giẫy tay Hạng Bàn ra.

“Còn Mẫn nhi thì sao. Mẫn nhi của chúng ta không đáng thương? Người muốn nó mất mẹ sao?”

“Không nghiêm trọng vậy đâu.” Vĩnh Niên nhịn không được nhú mày. Mẫn nhi cùng Tĩnh nhi đều là con của hắn. Hắn sao có thể thương không đồng đều. Chỉ là lúc này đây Tĩnh nhi rất cần hắn.

“Không cho đi tìm tiểu quỷ kia.” Hạng Bàn giận dữ dậm chân.

Vĩnh Niên không nhìn đến y nữa, xoay người đi sâu vào sân nhà.

“Được! Được!” Hạng Bàn giận đến run rẩy: “Vương Vĩnh Niên, người trở lại cho ta! Nếu không ta sẽ cho người hối hận!”

Tiếng gọi kinh động, nhưng thân ảnh của Vĩnh Niên vẫn khuất lấp sau những rặng tùng xanh biếc.

Sân nhà thật sâu, đảo mắt nhìn quanh chỉ thấy tầng tầng lớp lớp lục sắc. Vĩnh Niên mất một lúc mới có thể tìm được một bóng dáng cô đơn giữa những thân tùng. Một Tĩnh nhi nho nhỏ ngồi xổm, trốn trong bụi cỏ với tấm lưng cong cong. Bé cầm lấy một cành cây khô khều khều trên mặt đất. Tay trái nắm chặt lại như đang cầm thứ gì vậy.

“Tĩnh nhi, con đang chơi gì đó?” Vĩnh Niên ngồi xuống gần con, mỉm cười xoa xoa đầu nó, cố tỏ ra dịu dàng dễ mến. Lúc này Tĩnh nhi không còn tránh né, nó mở to đôi mắt, chớp chớp nhìn Vĩnh Niên. Vĩnh Niên sờ sờ mặt mình, chẳng thấy có dính gì kỳ quái, đành phải hỏi nó:

“Tĩnh nhi, trên mặt phụ thân có gì kỳ quái sao?”

Tĩnh nhi vẫn không nói gì, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Vĩnh Niên.

Vẫn cứ nhìn.

Chân Vĩnh Niên do ngồi xổm quá lâu đã run lên, Tĩnh nhi vẫn không mở miệng. Hắn bắt đầu nghi ngờ hay là Tĩnh nhi bị câm, lòng lại thêm nhói đau. Hắn thương yêu nhẹ nhàng ôm bé vào lòng, xem như báu vật vô giá.

Hơi ấm không ngừng truyền đến từ lòng Vĩnh Niên, Tĩnh nhi thoải mái nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể. Nhân khí của Vĩnh Niên càng làm cho bé thêm bình tĩnh, hưởng thụ một lúc, xong lại ngưng ngưng liếc Vĩnh Niên một cái.

Vĩnh Niên cũng mỉm cười đáp lại. Tĩnh nhi nghĩ nghĩ, mở tay ra đưa thứ cầm trong đó đến trước mặt hân. Vĩnh Niên tò mò nhìn. “Hơ? Đây là cái gì?”

Một nhúm lông màu trắng bông xù trên bàn tay, nhìn thoáng qua thật giống lông của động vật.

Lông thỏ?

Tĩnh nhi chậm rãi lắc lắc đầu, nắm tay Vĩnh Niên, đặt vào trong đó.

“Tĩnh nhi tặng cho phụ thân à?”

Vĩnh Niên thật vui vẻ. Đây dù sao cũng là món quà đầu tiên của con hân. Tĩnh nhi so với Mẫn nhi thì thân thương hơn nhiều. Mẫn nhi ngoại trừ gây chuyện thì không làm được gì khác.

Tĩnh nhi mạnh mẽ lắc đầu, rồi lại thở dài. Vĩnh Niên càng thêm nghi ngờ. Tĩnh nhi chẳng lẽ muốn nói cho hân biết chuyện gì?

Hân đang muốn hỏi thì thân thể của Tĩnh nhi bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu lam trong suốt, tựa như chấm nhỏ trong trời đêm, hư ảo xa xăm. Mắt Vĩnh Niên mở lớn lo lắng vô cùng, hoảng hốt vì sợ mất đi Tĩnh nhi.

Tĩnh nhi ngẩng đầu, hơi mỉm cười với hân, vừa chuẩn mực vừa khờ khạo, mắt sáng lên tràn ngập cầu xin. Lòng Vĩnh Niên từ từ bình tĩnh lại. Tuy không biết Tĩnh nhi muốn nói gì, nhưng trực giác đã khẳng định đây không phải chuyện xấu.

Được nhận lời, Tĩnh nhi càng vui vẻ, bàn tay nho nhỏ tiến vào bụng của Vĩnh Niên, rồi đến toàn thân cũng chui vào. Kỳ lạ là Vĩnh Niên không hề thấy đau đớn, hân bình tĩnh lạ lùng nhìn Tĩnh nhi toàn thân phát ra ánh sáng màu lam tất cả đều chui vào bụng mình. Chốc lát sau ánh sáng kia cũng biến mất.

Vĩnh Niên lắc lắc đầu có hơi khó hiểu, bụng cảm thấy hơi dao động ầm ập. Hân biết Tĩnh nhi đang ở bên trong.

Chuyện gì đây?

Vĩnh Niên muốn tìm người nào đó giải thích cho hân nghe. Tinh thần vừa chấn động vừa mệt mỏi. Hân và y vừa mới cãi nhau xong.... Giờ phải làm gì bây giờ?

Hân thở dài, ủ rũ bước về hướng nhà.

Không biết Hạng Bàn đang làm gì ở đó.

[1] Nguyên văn: ‘Phu vật vân vân, các phục quy kỳ căn’ Đây là một câu trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử, có nghĩa tương tự như trên

11. Chương 7

Vĩnh Niên bước từng bước trở về, càng gần nhà thì chân càng nặng nề, đầu đầy phiền não khi phải đối mặt với Hạng Bàn. Gãi gãi đầu, dù nghĩ gì cũng hóa thành bộ mặt Hạng Bàn đang giận xanh xám cả lên. Vĩnh Niên cười khổ, thè lưỡi, bỗng phát hiện chính mình luôn chọc cho Hạng Bàn giận dữ. Có lẽ mình cũng nên thuận theo tâm ý của y, khi về cũng nên chào từ biệt phụ thân và Đào Nhi, như thế Hạng Bàn sẽ không phải khó khăn khi ở chung với bọn họ. Cứ ở mãi ở đây thế nào cũng làm cho nhà cửa gà chó không yên. Chỉ bằng sớm rời khỏi, đợi khi thanh minh, đốt xuống cho họ nhiều tài lộc hơn nữa, để phụ thân và Đào Nhi tiếp tục hưởng phúc.

Vĩnh Niên hạ quyết tâm, nghĩ thầm không cần làm ai cũng khó xử, lòng nhất thời thoải mái hơn nhiều, nghĩ đến nụ cười đắc ý của Hạng Bàn, sau khi chào tạm biệt thì đến giếng hoàn dương, tìm được thân thể của mình, sau đó....

Đầu Vĩnh Niên thăm về ra viễn cảnh trong tương lai, mặt không khỏi đỏ lên.

Hy vọng bọn họ không cần phải tranh nhau nữa.

Nghĩ đến vấn đề này, đầu Vĩnh Niên càng thêm nặng nề. Tại sao Hạng Bàn không thể nói chuyện hòa nhã với cha mình kia chứ? Thật sự, lòng hắn có chút mong chờ, vô cùng hy vọng phụ thân chúc phúc cho mình. Như thế hắn mới không hối hận khi cùng vị hung thần ngang ngược này nắm tay trọn đời.

Chân lười biếng bước đến bậc thang lên nhà, chưa kịp gõ cửa thì trong nhà truyền ra tiếng loảng xoảng như đồ sứ rơi vỡ trên mặt đất. Lòng Vĩnh Niên thêm nặng nề, giật mình, bỗng hiện lên dự cảm không tốt, vội đi nhanh vào nhà.

Sấm giữa trời quang, cảnh tượng khiếp sợ đang hiện rõ trước mặt. Vĩnh Niên trợn trừng mắt không thể nào tin được. Hạng Bàn đã khôi phục lại hình thái vốn có. Gương mặt đen của y thật dữ tợn, tựa như ác quỷ, hai tay trắng kiện đang bóp chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của Đào Nhi, ngón tay bấm sâu vào da thịt trắng nõn.

Da của Đào Nhi giờ đây đã trắng bệch ra, nàng há to miệng, hai mắt trợn trừng, một đôi tay vô lực cứ giơ loạn giữa không trung như muốn níu kéo tia hy vọng cuối cùng. Vương phụ giờ đã thành một bộ hài cốt ngả nhào trên bàn, chẳng hề động đậy, nếu không phải là tử linh hẳn sẽ không chết lại nữa đâu. Vĩnh Niên nghi ngờ hay hồn người đã về Tây Thiên rồi. Nền đá cẩm thạch xung quanh nứt nẻ, chứng tỏ vừa mới va chạm rất mạnh xong.

Đây là... tại sao lại thế này?

Vĩnh Niên chết đứng, thật sự không tin Hạng Bàn dám làm ra chuyện này. Hắn nguyện tin rằng người trước mắt là do kẻ khác giả danh lừa mình. Hắn không ngừng lắc đầu khẳng định, sau lại phủ định suy đoán của mình. Đầu như bị sét đánh khi nhận ra uy hiếp từ Hạng Bàn.

Là thật rồi... Y chính là thật....

Vĩnh Niên không thể tin được. Trước mặt đều là người nhà của mình, cứ tưởng dù y có giận thế nào hẳn sẽ giơ cao đánh khẽ, mắng mắng chửi chửi coi như xong, nào ngờ đâu....

Y... là thật! Y thật sự nhẫn tâm làm thương tổn người nhà của mình?!

Ánh mắt chậm rãi chuyển đến Đào Nhi đang giãy giụa. Nàng ta cứ nhìn hắn đầy bi ai, bất lực, tay yếu ớt cứ cố hướng về phía Vĩnh Niên.

Vĩnh Niên trong nháy mắt bị tác động, giật mình nhảy dựng lên, cả người liền vọt đến.

“Hạng Bàn ngươi đang làm gì?!” Vĩnh Niên tiến lên mạnh mẽ mở bàn tay đang bóp cổ Đào Nhi ra, sau đó ai oán nhìn phụ thân ở dưới đất.

Cũng may phụ thân đã bắt đầu tỉnh lại, là bị kinh hãi rất lớn, cả người run rẩy như lá trước gió thu, miệng không ngừng mấp máy muốn nói gì đó, nhưng một tiếng cũng không phát ra được. Thân thể cứng ngắt như một khúc gỗ, tựa hồ không thể đứng nổi.

“Tướng công, tướng công... Y bỗng nhiên, bỗng nhiên tấn công chúng ta....”

Đào Nhi yếu ớt ngã vào lòng Vĩnh Niên lên tiếng chỉ trích.

Dường như bị một nhát búa vào người, Vĩnh Niên không thở nổi, lòng ba đào biến động, chỉ chỉ về phía Hạng Bàn nói không nên lời.

“Vĩnh Niên mau rời khỏi đây!” Hạng Bàn thấy Vĩnh Niên đến thì rất vui vẻ, như chẳng màng đến việc vừa bóp cổ Đào Nhi và đánh gãy phụ thân mình.

“Ngươi buông tay cho ta!” Vĩnh Niên giận run người, một cái tát giáng xuống: “Hạng Bàn ngươi làm ta quá thất vọng, là Hung thần nên không cần biết sống chết sao!” Đúng vậy, Y là Hung thần, nên chỉ quan tâm đến bản thân mình, nếu không hợp ý liền hành hung ngay. Bọn họ chẳng qua chỉ là con người nhỏ bé để thần chà đạp như kiến cỏ mà thôi!

Hạng Bàn xoa xoa cánh tay bị đánh đau, lòng đầy uất ức, vẫn cố giải thích.

“Bọn quỷ này không phải thứ tốt gì, họ...”

Vĩnh Niên cắt ngang lời Hạng Bàn, lửa giận trong lòng càng cháy càng lớn. Hắn không muốn nghe lời dối trá, sự thật đã ngay trước mắt rồi.

“Được rồi, thỉnh dừng thương tổn thể nhi của ta! ... Người quả nhiên là hung thần!” Làn môi tái nhợt run rẩy. Vĩnh Niên dường như phải sử dụng khí lực rất lớn mới có thể thốt lên như thế.

Thân thể chấn động, nhìn Vĩnh Niên bằng ánh mắt không thể ngờ được.

“Người...” Lửa giận hừng hực thiêu đốt trong mắt, gân xanh nổi khắp, tưởng chừng có thể nhào đến cắn xé hắn. Vĩnh Niên trước giờ chưa từng thấy qua Hạng Bàn đáng sợ như vậy.

Vĩnh Niên cố chịu đựng khí thế đáng sợ này. Xương sống tưởng chừng có thể mềm nhũn ra nhưng hắn vẫn không chịu yếu thế mở lớn mắt nhìn trừng trừng.

“Hung thần? Đây là cảm giác của người đối với ta sao?”

Lòng Hạng Bàn lạnh hẳn xuống. Y xúc động mạnh mẽ, thật muốn xé nát người trước mắt ra xem thử bên trong là gì. Hắn sao có thể nhẫn tâm như vậy? Tất cả chuyện mình làm, hắn một chút cũng không cảm nhận được sao?

Tim như bị ai bóp nát, lòng đeo nặng một tảng đá lớn. Nghẹn ngào không thể chịu nổi. Uất ức, oán hận tất cả đều tạo thành phần nộ.

Không cần, y không cần ở lại nơi này! Không cần!

Một tiếng hét thê lương phát ra, Vĩnh Niên đau đứt từng đoạn ruột. Trong nháy mắt hắn thà tin rằng tất cả các chuyện vừa rồi đều là ảo tưởng.

“Người đi... Người đi!”

Thái tuế nhìn sàn nhà, nghiêng chặt rằng không nói gì. Móng tay bấm thật sâu vào da thịt của lòng bàn tay đến độ ứa ra máu. Đất dưới chân không chịu nổi sức ép mà nứt toát ra. Hạng Bàn ngẩn đầu nhìn thẳng vào Vĩnh Niên thật lâu, ánh mắt phần hận làm người khác phải run sợ. Sự phần nộ kia khiến hắn không thở được, nỗi bi ai cứ đau âm ỉ trong lòng. Vĩnh Niên tưởng chừng mình có thể chết đi được.

Xương cốt toàn thân của Hạng Bàn phát ra tiếng răn rắc thật đáng sợ. Môi cắn chặt đến bật máu như đang cố chịu đựng điều gì đó. Vĩnh Niên hai mắt nhắm nghiền lấy thân che chở cho cha và thể tử của mình. Qua một lúc thật lâu, Hạng Bàn cũng không tấn công chỉ ngửa mặt lên trời mà hét vang.

Sau đó y lập tức quay đầu biến mất không còn bóng dáng.

Trong nháy mắt, cả phòng liền yên tĩnh trở lại. Nếu không phải dưới đất đang bừa bãi, Vĩnh Niên còn nghĩ chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mộng hoang đường.

Nhìn mặt đất trống trơn, hai bờ vai của Vĩnh Niên sụp xuống. Hạng Bàn ra đi như mang theo tất cả buồn vui hờn giận của hắn rồi. Từ thân thể đến linh hồn đều rỗng rếch.

Đào Nhi ở phía sau cất tiếng rên rĩ. Vĩnh Niên giờ mới hoàn hồn lại, trước giúp cha gia yên ổn trên chiếc giường lớn, sau lại đỡ Đào Nhi ngồi xuống nệm dày.

“Không có việc gì, không có việc gì...” Hắn vỗ vỗ lưng Đào Nhi an ủi, mắt lộ vẻ không yên tâm.

Đào Nhi hoảng sợ thở gấp gấp, mắt thấy vẻ lo lắng của Vĩnh Niên liền lóe lên một tia bất mãn. Đao con người một vòng, bỗng nhớ đến gì đó nắm chặt lấy vạt áo của Vĩnh Niên mắt mở to lộ vẻ sợ hãi.

“Y, y, y là thái tuế?!”

“Đúng vậy.”

Nghe được câu trả lời của Vĩnh Niên, nước mắt của Đào Nhi liền ào ạt chảy xuống. Nàng khóc lớn lên, tay không ngừng đánh vào lòng của Vĩnh Niên.

“Tướng công ơi, sao chàng có thể ở cùng với y.” Đào Nhi bị ai nỉ non khóc, như đem toàn bộ nước mắt cả đời của mình mà khóc. “Y, y chính là kẻ thù của chúng ta a....”

Đào Nhi khóc lóc huyên não làm Vĩnh Niên có hơi phiền lòng. Hắn vỗ vỗ lưng của nàng ta để an ủi, miệng lại không tự chủ được mà giải thích thay Hạng Bàn.

“Y... y chỉ là nóng lên thôi, bình thường cũng không thô lỗ như vậy....”

“Tướng công!” Đào Nhi cất tiếng cắt ngang lời Vĩnh Niên: “Tướng công, tỷ muội bọn thiếp cứ lần lượt chết đi, còn có cha.... Chẳng lẽ chàng không thấy nghi ngờ chút nào sao?”

Vĩnh Niên sững sốt, nhất thời không rõ Đào Nhi nói thế có ý gì.

Đào Nhi nhìn hắn thật quyết liệt. “Bọn thiếp chết khi dương thọ chưa tận, chỉ có thể là do cô hồn dã quỷ đeo bám. Chuyện này, tướng công chàng không biết sao?”

Lời nói cứ gần từng tiếng một đập vào tai Vĩnh Niên. Hiện thực tàn khốc khiến hắn chẳng thể nào bình ổn được. Chân tay mềm nhũn, thân thể choáng váng.

Dương thọ chưa hết? Thân nhân của mình? Hắn trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng hỏi, nhưng đã loáng thoáng đoán được đáp án.

“Đây là chuyện gì?”

“Mọi người đều do hung thần hại chết” Đào Nhi lạnh lùng mở miệng, bỗng nhiên nàng ta ôm chặt bả vai của Vĩnh Niên. Mắt nhìn đến độ hắn toàn thân phải run rẩy. “Con của chàng, con của chúng ta.... Điều do thái tuế hại chết a!”

Rầm rầm!

Vĩnh Niên chỉ cảm thấy sét giữa trời quang, đầu óc choáng váng mê mang, mắt không thể thấy rõ vật gì.

Hung thần hại chết? Hạng Bàn không phải như vậy đâu.

Hắn theo bản năng mà lắc đầu.

Đào Nhi khóc càng thê thảm, cha già trên giường cũng không hề động đậy, chỉ dùng đôi mắt sợ hãi nhìn chăm chăm hắn, các nếp nhăn trên mặt như run theo cơ thể, miệng kịch liệt đóng mở, hắn muốn nói gì nhưng chẳng thốt ra lời được.

“Tướng công chàng thà tin người ngoài cũng không tin chúng tôi sao!”

Đào Nhi chỉ trích làm Vĩnh Niên xấu hổ vô cùng. Hắn nhìn cha già đáng thương trên giường, nhìn thê tử đang khóc như mưa như gió, mâu thuẫn cứ rút mắc trong lòng.

Hạng Bàn, ta thật nên tin người hay không?

Người chung quy có phải như lời nói hay không?

Lòng càng lúc càng nặng, thống khổ nói không nên lời, mắt cứ cay xè, cổ họng đau đớn đến hít thở không thông.

Mắt Đào Nhi híp lại. Như chim sợ cành cong, nàng sợ mình phân tích tình hình chưa rõ cho lắm.

“Không đúng, thái tuế không nên đến đây a....” Vĩnh Niên nghe Đào Nhi đang thì thào nói, liền theo bản năng sờ sờ chiếc nhẫn trên tay.

“Tướng công là chàng dẫn y đến?” Đào Nhi chậm chậm quay đầu lộ ra khí thế bức người.

Vĩnh Niên ngạc nhiên, do dự vài giây, cuối cùng cũng gật gật đầu.

“Tướng công, Đào Nhi xin chàng.” Đào Nhi nhỏ nhắn tiến lên ôm lấy thắt lưng của Vĩnh Niên, gương mặt xinh đẹp khóc như hoa ngậm hạt mưa: “Xin chàng vứt bỏ vật liên kết với thái tuế được không? Cứ để thế này, chúng ta sẽ mãi nằm trong bàn tay độc ác của hắn a! Tướng công, chàng nhẫn tâm thế sao?” Nàng ôm lấy thân thể của Vĩnh Niên mà lay mạnh mẽ, khóc không thành tiếng.

Thân thể của Vĩnh Niên như bị vùi trong băng đá, lòng có hơi giận Đào Nhi sao lại buộc hắn lựa chọn như thế, nhưng mà, nhưng mà....

Hắn chậm rãi cúi đầu nhìn Đào Nhi, lại nhìn tới cha già đang nằm trên giường.

Chậm rãi vươn tay, ngón tay không không chế được mà run rẩy lần đến gần chiếc nhẫn. Đào Nhi bỗng nhiên nắm lấy tay hắn.

“Đừng vứt ở nhà, hắn vẫn có thể tìm đến.”

“Kia...”

Vĩnh Niên cảm thấy thân thể đã không còn là của mình nữa. Đầu óc rối loạn, mắt chỉ biết nhìn mãi chiếc nhẫn. Đào Nhi đẩy cửa lớn, dẫn hắn dọc theo ngõ nhỏ, tách khỏi đám người dưới này, đến một dòng sông đang cuộn sóng mãnh liệt.

Lúc này hắn mới tìm được một chút tĩnh lặng.

“Đây là Vong Xuyên hà, ở đây hoàn toàn đáng tin, tướng công?” Đào Nhi hỏi, ánh mắt dừng lại trên người Vĩnh Niên.

Vĩnh Niên giật mình, sững sờ một lúc lâu, lại lắc lắc đầu đến bên bờ sông. Nước sông cuộn cuộn, chẳng biết chảy về hướng nào.

“Tướng công!” Đào Nhi lần thứ hai thúc giục, mắt hung tợn nhìn chiếc nhẫn, tưởng chừng có thể làm nó tan thành tro bụi.

Vĩnh Niên lần thứ hai nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, lòng cứ quay cuồng nhớ lại. Bộ dáng bá đạo của Hạng Bân, thái độ kêu ngạo, nụ cười đắc ý, gương mặt đỏ lên thẹn thùng, còn có cả dáng vẻ phần nộ nói chẳng nên lời....

Vĩnh Niên những muốn lui về. Đào Nhi lại lần thứ hai thúc giục.

Gương mặt của phụ thân, hạt lệ của thê tử, còn có Tĩnh Nhi chưa kịp đến nhân gian. Nước mắt của bọn họ, oan khuất của bọn họ, phần nộ của bọn họ... cứ đánh mạnh vào ngực của Vĩnh Niên.

Nhắm mắt, tim đau thắt lại.

Chiếc nhẫn lấp lánh ánh bạc xoay tròn trong không trung, hạt ngọc khảm trên nó thoáng qua sắc xanh, cuối cùng tõm một tiếng, lăm văng lên bọt nước, chậm chậm chìm xuống đáy sông.

Lòng Vĩnh Niên cũng chìm xuống đáy nước, cứ đứng bất động mãi.

Hôm đó, Vĩnh Niên đã cự tuyệt hành vi xấu hổ của Đào Nhi, chỉ nằm nghỉ một mình. Từ bờ sông trở về mãi hắn cũng không thấy ấm lại, cũng ngủ không được.

Mình phủ không có thái dương, không thấy mặt trời mọc hay lặn. Không trung luôn luôn u ám bụi mờ, từng dòng cát mịn cứ thay nhau chảy xuống, ngày hôm nay cũng như ngày hôm qua cả đời đều là thế.

Hạng Bân không về nhà nữa, cũng như chiếc nhẫn bị vứt bỏ kia.

Vĩnh Niên cảm thấy như mình sẽ chẳng bao giờ.... Có thể nhìn thấy y được nữa. Vừa muốn gặp y, lại vừa hận y, tâm tình phức tạp cứ đan xen vào nhau, nên phần lớn thời gian hắn đều ngăn người ra đó.

Thân thể của phụ thân đã đỡ hơn rất nhiều. Mỗi khi nhìn thấy hắn luôn nắm tay như muốn nói gì đó, mặc kệ là cố gắng thế nào cũng chẳng cách gì mở miệng được. Vĩnh Niên thật không hiểu, mình đã đuổi Hạng Bân đi rồi, phụ thân còn phiền gì nữa chứ?

Chăm sóc phụ thân, ngày người cả buổi sáng, hắn bỗng nhiên nhớ đến chuyện giếng hoàn dương. Vừa mới hỏi Đào Nhi, không ngờ uống công suy nghĩ, nàng ta thật dễ dàng nói cho mình nghe, dáng vẻ còn rất vui vẻ nữa.

Nếu mình hoàn dương, chẳng phải cùng nàng âm dương cách biệt? Ngược lại Đào Nhi một chút cảm giác mất mát cũng không có. Còn có Tĩnh nhi, con đã biến mất vài ngày, Đào Nhi không chút lo lắng, tựa như

quên luôn sự tồn tại của đứa bé này. Thấy nàng hời hợt, Vĩnh Niên cũng không kể chuyện Tình nhi đã chui vào bụng mình.

Hắn cảm thấy càng ngày mình càng không hiểu nổi Đào Nhi.

Theo như chỉ dẫn của Đào Nhi, hắn tìm được giếng. Nhưng mãi cũng không có dũng khí nhảy xuống, đành trở về nhà lần nữa vậy.

Bước vào nhà, liền thấy Đào Nhi đang cẩn thận lau mặt trước gương đồng.

Đào Nhi vừa nhìn thấy hắn trở về thì hoảng sợ nhanh chóng cất ngay gương đồng, mặt tươi cười tiến đến chào.

“Tướng công, sao chàng lại về thế...?”

“Ta không muốn hoàn dương, ta ở đây sống cùng mọi người cũng tốt lắm.” Vĩnh Niên cam chịu trả lời.

“Sao lại như thế!” Đào Nhi hoảng sợ hét lên chói tai. Vĩnh Niên ngạc nhiên nhìn nàng. Đào Nhi sao lại đuổi mình đi chứ? Chẳng lẽ còn nguyên nhân gì sao?

Đào Nhi cũng thấy mình phản ứng thái quá, vội vàng nhỏ giọng, dịu dàng dỗ ngọt Vĩnh Niên: “Tướng công à, dù sao sinh hồn ở lại Minh giới cũng không phải cách hay, vẫn nên sớm hoàn dương đi thôi....”

“Chính là ta ở nhân gian cũng chẳng vướng bận gì....”

“Ai nói không có!” Đào Nhi mềm mỏng can ngăn: “Vẫn còn người đang chờ chàng về. Còn có... Mẫn nhi nữa mà.”

“Sao nàng lại biết Mẫn nhi?” Vĩnh Niên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lòng bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

Sắc mặt Đào Nhi càng mất tự nhiên, quanh co vài tiếng, bỗng nhớ đến gì đó vội trả lời: “Thiếp là nghe cha và chàng nói chuyện, chàng quên rồi àh?”

Vĩnh Niên nghi hoặc gật gật đầu, vẫn không thoát khỏi cảm giác khác thường.

“Tóm lại, chàng vẫn nên hoàn dương thật tốt. Đào Nhi không hy vọng tướng công bỏ lỡ hạnh phúc của mình.” Nói xong liền đẩy Vĩnh Niên ra ngoài.

Vĩnh Niên buồn bực bước ra khỏi cửa lớn. Suy nghĩ một chút, hắn vẫn không đi xa, chỉ là cách nhà một khoảng thì tìm một chỗ bí mật ngồi xuống. Chẳng bao lâu sau, cửa lớn bật mở, một người đầu đội ô sa bước ra, vóc dáng cao gầy, thân hình cường tráng, là một nam nhân.

Đây chắc là chuyện phụ thân muốn nói đi....

Thật kỳ quái, Vĩnh Niên cũng không thấy đau khổ, chỉ thấy lòng ghen lại đầy hờn dỗi, không cách nào tiêu tan. Hắn nhìn nhìn, thở dài, chẳng thèm quay đầu lại mà cứ bước thẳng về phía trước.

Đi tới đi tới, Vĩnh Niên bỗng nhiên phát hiện mình đã đến bờ sông nơi vớt bỏ chiếc nhẫn. Hắn ngần ngừ, như bị quỵ ám mà tìm khắp nơi từ đầu cho đến cuối bờ. Cuối cùng, vỗ vỗ đầu, xoắn quần lên, lội xuống chỗ nước cạn mà tìm. Cái gì cũng không thấy.

Vĩnh Niên có chút thất hồn lạc phách, lòng trống rỗng. Cuối cùng hắn quyết định sẽ lội xuống sâu hơn để tìm. Nhìn quanh đánh giá, hắn liền đến một mỏm đá cao ven sông, định sẽ cởi quần áo ra để lên đó.

Bỗng sau tảng đá truyền đến tiếng rì rào như đang có người nói chuyện. Vĩnh Niên chẳng màng đến chỉ liếc qua một cái. Đột nhiên mắt bị vật đang lấp lánh trong tay tên đó thu hút.

“Hiền đệ, đệ xem đây là cái gì?”

Một tên nhận lấy chiếc nhẫn trong tay đối phương như cầm vật quý giá lắm. Nó đưa ra sáng để nhìn một chút, sau đó không ngừng tán thưởng.

“Oa, huynh đệ, từ đâu mà có bảo bối này thế?”

“Ha ha, đây là dưới đáy sông đấy.”

Nghe vậy, lòng Vĩnh Niên thật chẳng biết làm sao. Hắn thật không biết có nên bước đến nhận là nhẫn của mình không. Mà có nhận sợ rằng kẻ khác cũng không chịu trả, rồi xảy ra tranh chấp phiền phức. Còn nếu không lấy lại thì tâm can hắn thật đau xé đau đớn lắm. Chân vì thế mà bất giác lùi về sau, chần chừ không quyết.

Lúc này con quý kia lại mở miệng.

“Bảo bối như vậy, người không sợ người khác đòi lại sao?”

“Hắn dám, lão tử nhất được chính là của lão tử ah. Ai bảo hắn không giữ cẩn thận làm chi. Đến đòi của ta, làm gì có đạo lý này. Ai dám đòi nào, hừ hừ.”

Mùi hừ hừ như phát ra tiếng sấm khiến Vĩnh Niên lập tức rút trở về, cứ thấp thỏm nhìn chiếc nhẫn lấp lánh kia, lại nhìn gương mặt dữ tợn của con quý. Hắn sợ hãi muốn bỏ đi, nhưng lại không cam lòng.

Hai quý kia trò chuyện thật vui, chẳng bao lâu sau thì mở nắp bình rượu. Hương rượu nồng nàn lan tỏa trong không khí.

“Ca, hôm nay vui quá, chúng ta không say không về!”

Tiểu quý hân hoan giơ bình rượu lên, cùng đại quý một hơi cạn sạch. Cả hai đều rất vui thích, cứ liên tục uống, lại luôn mồm tán chuyện về những tin tức vừa xảy ra ở Minh giới. Chẳng bao lâu sau, thì bình rượu đã xếp quanh chúng thành một ngọn núi nhỏ. Bọn chúng đều đông đông đưa đưa thân mình, rồi lần lượt ngã xuống, nhanh chóng ngáy vang tận trời.

Vĩnh Niên ngơ ngác nhìn chuyện đang xảy ra, đầu bỗng nảy ra một ý định nho nhỏ. Càng lúc ý định này càng phát triển mạnh mẽ, lòng cứ thôi thúc ngứa ngáy. Hắn nuốt nước bọt cứ vờn về hai tay.

Ta chỉ là lấy lại đồ của mình thôi.

Đây không tính là trộm.

Lòng cứ không ngừng biện hộ cho mình, Vĩnh Niên rón rén bước qua tảng đá, chậm chậm nhẹ nhẹ, đến gần đại quý.

Đại quý đang nằm tựa lên tảng đá lớn, ngáy vang như sấm, mặt run run theo hơi thở một cách dữ tợn, Vĩnh Niên nhìn thấy cũng có chút run rẩy. Năm ngón tay của nó như vuốt nhọn, sắc bén có thể moi bụng của người khác bất cứ lúc nào. Móng tay đầy bùn đất hãy còn dính dính vài mẩu thịt đỏ. Vĩnh Niên cố không nghĩ đến chỗ thịt đó là từ đâu có, hết sức chăm chú vào chiếc nhẫn trong tay đại quý.

Bàn tay thật lớn.... Nếu đánh thức nó, nhất định sẽ bị xé thành thịt vụn.

Vĩnh Niên khiếp đảm, thân mình bỗng lui về sau. Chiếc nhẫn kia lại như đang thu hút hắn, mặt ngọc sáng bóng, xanh dịu dàng. Trên đó còn khắc hoa hạnh như đang than khóc cho chính mình.

Gương mặt cực kỳ bi thương của Hạng Bàn lại lần thứ hai xuất hiện trước mắt.

Lòng Vĩnh Niên bỗng chốc kiên định. Tay chân run rẩy, thật cẩn thận gỡ lấy chiếc nhẫn từ tay đại quý. Nhẫn đã thành công về lại trong tay. Vĩnh Niên liền xem nó như bảo bối mà ôm vào lòng, miệng bỗng hiện lên nụ cười.

Đại quý bỗng phát ra tiếng trầm thấp, động đậy một chút.

Tim Vĩnh Niên nhảy mạnh lên, sợ đến mức lui về sau vài bước. Vừa định quay đầu ừ té chạy lại phát hiện thì ra đối phương chỉ trở mình mà thôi. Vĩnh Niên thở hắt ra nhẹ lòng, bỗng mất chú ý đến một quyển sổ dưới thân của quý.

Đó là quyển sổ cũng thường thôi. Nhưng lại dùng tơ kim tằm thay cho chỉ mà buộc lại, bìa ngoài màu lam, trên đó có viết năm chữ vàng thật to — sổ sinh tử phúc lộc.

Vĩnh Niên cuối cùng cũng không rời mắt được. Ma đưa lối quý dẫn đường, hắn lại nhặt lên quyển sổ đó. Lo lắng nhìn về hướng của đại tiểu hai quý. Xác định chúng chưa tỉnh lại mới yên tâm.

Ta chỉ liếc qua một chút. Vĩnh Niên lòng thầm hứa hẹn với hai con quý đang ngủ say kia.

Hắn mở sổ sinh tử phúc lộc ra. Nhanh chóng tìm trang có họ Vương. Ngón tay lướt như bay qua những hàng chữ màu đen, cuối cùng dừng lại ở một tên người.

Vĩnh Niên không thể tin được mở to hai mắt ra nhìn, lòng như voi giày ngựa xé, tai cứ ong ong thét gào, cái gì cũng không nghe được.

Vương Đào thị.

Tháng bảy năm kỷ tỵ chết do hồ hại.

Tháng tư năm Canh Ngọ đầu thai vào Lý gia ở kinh thành.

Vĩnh Niên dụi dụi mắt, thật nhẩn nại đọc lại một lần nữa. Chữ rất rõ ràng trên mặt giấy, trước sau vẫn không đổi. Hắn lúc này mới tỉnh, đầu óc cứ ầm ầm rối loạn.

Hồ hại ... Đào Nhi chết do... Vậy thì những người khác thì sao? Đào Nhi đã đầu thai, vậy kia là ai, người hiện ra trước mắt hắn là ai?

Vĩnh Niên không dám nhìn nữa, vô lực ngã nhào trên mặt đất, tay bắt giắc chạm vào vật mà Tình nhi lưu lại. Đầu bỗng hiện lên một tia sáng, cả người chấn động. Phụ thân hắn không đứng, hình ảnh cứ không ngừng tái hiện....

Cha không phải sợ hãi thái tuế mà run rẩy sao?

Không, không phải,

Cha sợ hãi chính là...

Đào Nhi!

Vĩnh Niên cố kềm lại để không kêu lên sợ hãi. Hắn nhảy dựng lên, dùng hết sức lực toàn thân, tựa như tên rời khỏi cung mà phóng chạy về nhà.

12. Chương 8-1

“Đại thần, như vậy là xong rồi!”

Thấy bóng dáng của Vĩnh Niên đã rời xa, hai quỷ đang nằm dưới đất như không có việc gì liền đứng lên, quỳ xuống nói với khoảng không trước mặt.

“Ân, các người làm rất khá!” Hạng Bàn lưu luyến nhìn theo hướng Vĩnh Niên vừa rời khỏi, tay mân mê sổ sinh tử phúc lộc.

“Hồ ly muốn đấu với ta! Hừ!”

Cuốn sổ vô tội bị y hung hăng ném xuống đất. Hạng Bàn còn chưa cho là đủ, dùng chân giẫm giẫm lên nó.

Đó là của công a... Hai quỷ lòng thầm than thở, không dám lên tiếng.

Sơn đồ tường trắng, từ đầu đến cuối đều giống như cũ, chỉ có người là khác xưa.

Đào Nhi vẫn nhu tình trước gương. Trong đó soi rõ một hình bóng khuynh quốc khuynh thành. Vóc dáng cao gầy, mi mục như họa, yết hầu lộ rõ giới tính. Người trong gương đích thị là Hồ Sinh. Đào Nhi quay đầu mỉm cười, Hồ Sinh trong gương cũng nhìn nàng mỉm cười. Đào Nhi cảm thấy mỹ mãn, liền dùng ống tay áo lau đi một chút, đợi cho người trong gương lần thứ hai biến thành gương mặt của Đào Nhi.

Lòng thoáng động, Đào Nhi hình như phát hiện được gì đó, khẽ cau mày, nhẹ nhàng bước nhanh về phòng của Vương phụ, vẫn chưa đến gần đã nghe được giọng nói đầy lo lắng của Vĩnh Niên.

“Cha, người có sao không? Có thể đứng được không? Chúng ta rời khỏi nơi này!”

“Các người muốn đi đâu?” Đào Nhi đẩy cửa vào.

Vương phụ vừa được con mình nâng dậy chưa kịp cảm động thì thân hình đã run lên, ngã lại trên giường. Vĩnh Niên thoáng chốc cảm thấy Đào Nhi quen thuộc kia bỗng trở nên xa lạ. Ngón tay bỗng lạnh lẽo vô cùng.

“Tướng công, các người muốn đi đâu? Đào Nhi làm không được tốt sao?” Đào Nhi hoang mang trừng mắt, hàng mi rủ xuống, tựa như một nàng dâu mới hờn dỗi.

Lòng Vĩnh Niên lạnh hẳn lại, không muốn nói với nàng ta những lời vô nghĩa nữa. Chậm rãi mở bàn tay trái ra, bên trong là một đúm lông màu trắng.

“Đây là của Tĩnh nhi đó.”

Đào Nhi sửng sốt, sau đó lại cười: “Tĩnh nhi thật ương bướng, không biết nhặt được ở đâu nữa?”

“Lông hồ ly này, là của huynh đi.” Vĩnh Niên khẳng định.

“Tướng công, người thật biết nói đùa.”

Đào Nhi vẫn cười như trước, nhưng Vĩnh Niên thế nào cũng không tin.

“Tại sao?” Vĩnh Niên gấp gáp hỏi, không kịp đợi câu trả lời: “Tại sao? Hồ huynh.” Cái tên cuối cùng, hẳn đã nhấn thật mạnh.

Đào Nhi, không, Hồ Sinh ngẩng đầu, dường như vừa thở dài, chậm rãi dùng đầu nhọn của móng tay rạch một rãnh trên mặt Đào Nhi.

Bỗng nhiên, như ve sấu lột xác, làn da của Đào Nhi theo rãnh đó rách toạt ra thành hai mảnh, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Người trong đó dần lớn lên, lát sau đã thành hình mà Vĩnh Niên rất quen thuộc. Hồ Sinh với gương mặt khuyển quốc khuyển thành xuất hiện trước mặt.

“Hiền đệ, đệ tin ta không?”

Hồ Sinh tiến từng bước về phía trước, Vĩnh Niên lui về sau hai bước, có hơi đụng phải giường. Vương phụ đang nằm trên đó lo lắng nhìn con mình, thật không còn cách nào.

Vĩnh Niên đệ tin ta không?

Lời như được thốt ra từ miệng kẻ khác. Mà ngay bản thân mình....

Vĩnh Niên trong nháy mắt cảm giác được người kia so với mình còn ngốc hơn.

“Ta chỉ muốn cứu đệ khỏi tay thái tể. Hung thần kia thật đáng sợ. Vợ con của đệ đều do y hại chết. Y giờ còn muốn hại luôn cả đệ. Nếu không sao lại mang đệ đến đây.”

Hồ Sinh vẫn giải thích như trước, mắt vẫn thành khẩn vô cùng. Vĩnh Niên tưởng chừng đã có thể tin rồi.

“Vậy tại sao huynh lại...”

“Ta đây không phải vì cứu đệ sao. Đành phải lập kế, nếu không như vậy, hung thần kia sẽ không trúng kế mà rời đi.” Hồ Sinh vẫn tích cực giải thích, sợ Vĩnh Niên không tin.

“Là Mẫn nhi kia! Huynh, tại sao lại cần Mẫn Nhi?”

“Hiền đệ...” Hồ Sinh thở dài: “Ta thừa nhận chuyện này là ta xử lý không khéo. Nhưng mà tình cảnh lúc đó thật không thể lựa chọn. Nếu không gia tăng công lực trong nháy mắt, thì sao có thể giúp đệ thoát khỏi? Cần Mẫn nhi là bắt buộc dĩ thôi.”

“Vậy còn người nhà của đệ!” Vĩnh Niên lặng yên nhìn Hồ Sinh: “Thê tử của đệ, hài nhi của đệ, đến tột cùng là chết trong tay ai?”

Hồ Sinh ngạc nhiên, nhưng sắc mặt vẫn không đổi.

“Ta không phải đã nói với đệ rồi sao?”

“Đến tột cùng là phạm tiểu quỷ, hay do hung thần quấy nhiễu..... Hay do hồ hại?” Vĩnh Niên cắn chặt răng, nhìn Hồ Sinh như người xa lạ, nắm chặt tay, dùng sức lực toàn thân mà hét lớn: “Người rút cuộc là ai? Tại sao lại hại ta như vậy.... Ngay lúc đầu, không trước đó nữa người đã tính kế hại ta. Lần đầu gặp gỡ cũng do người sắp đặt, đến chuyện lấy máu thái tử trừ bỏ nguyên rủa cũng là người gạt ta,.... Còn có Mẫn nhi, người khuyến khích ta sinh hạ Mẫn nhi là để ăn thịt nó nhằm gia tăng công lực của mình!”

Vĩnh Niên chỉ vào mặt Hồ Sinh, đầu càng lúc càng tỉnh táo. Chuyện xưa như kéo qua trước mắt, cuối cùng cũng tìm được mấu chốt toàn bộ đều hiện ra thật rõ ràng. Linh hồn Vĩnh Niên bùng nổ như những dòng nam thạch nóng chảy.

“Ta đến tột cùng là có thù hận gì với người. Tại sao lại hại ta như thế!”

“Không phải thù hận...” Mặt Hồ Sinh nhẵn thành một khối, vương tay như muốn vặn hỏi thứ gì.

Vĩnh Niên chợt né ra tránh khỏi.

“Không cần nữa đâu....” Vĩnh Niên ôm lấy đầu, “Ta đã không thể biết được cái gì là thực, cái gì là giả. Tại sao muốn hại ta, đến tột cùng là ta làm sai cái gì. Người tại sao lại phá hỏng tất cả của ta....”

“Hạnh...” Hồ Sinh tạm dừng một chút, sắc mặt tái nhợt, hần dần co một lúc, làn môi mỏng sau đó mới chậm chậm nói.

“Ta sẽ giải thích sau.... Giờ chúng ta đến giếng Hoàn Dương trước.”

“Không, ta muốn ở lại đây!” Vĩnh Niên hét lớn, cố gắng kháng cự.

Mặt Hồ Sinh trầm xuống.

“Hiền đệ... Như vậy sao được? Phụ thân của đệ cũng sắp chuyển thế rồi...”

Thân thể Vĩnh Niên chấn động, Vương phụ cứ nắm chặt tay khiến hắn không có sức phản kháng.

“Đi thôi...” Hồ Sinh cho rằng hắn sẽ không cự tuyệt, mắt quét qua Vương phụ một cái: “Có thể đầu thai chuyển thế là chuyện tốt hiếm gặp, không phải sao?”

Vương phụ nghe vậy thân thể bỗng co rút lại, bàn tay đang nắm chặt Vĩnh Niên dần buông lỏng ra.

“Cha...”

Vĩnh Niên quay đầu nhìn cha già, quỳ xuống cung kính dập đầu ba cái. Thầm nghĩ mình cả đời đã chẳng làm gì khiến phụ thân vinh quang, cuối cùng còn hại lây đến vong hồn của người nơi cửu tuyền... Dù như thế, lão nhân vẫn không màng chính mình luôn không ngừng nhắc nhở hắn nguy hiểm đang cận kề.

Vĩnh Niên... Bất hiếu.

Cha già lệ nóng đã ngập tràn, bắt đất dãi kếp lại ánh mắt.

Hạng Bàn... Thật xin lỗi...

Vĩnh Niên lòng đầy hoài niệm, mặc kệ Hồ Sinh kéo mình đi, chân cứ như thế mà bước theo, càng lúc càng rời xa Minh phủ.

Nước của giếng Hoàn Dương, áp áp dịu dàng, giống như nước ối trong bụng mẫu thân, khiến người khác bình thần và yên ổn.

Vĩnh Niên nhắm mắt lại, tựa hồ như thấy được một thời xa xưa. Một người, một hồ ly, ở một gốc cây hạnh, dưới tàng hoa lay động, lẳng lặng rúc vào nhau. Sau đó Hạng Bàn so với hiện tại thì trẻ hơn nhiều lắm đến đó.... Người kia đứng lên chào đón, hai người ôm nhau thật chặt như giữa thiên địa này chỉ có bọn họ mà thôi. Vĩnh Niên còn thấy, phía sau bọn họ, hồ ly kia vẫn không động đậy, mắt nhìn chăm chăm chứa đầy oán độc.

A! Vĩnh Niên nháy mắt bừng tỉnh, cả người đều phủ đầy hàn ý.

“Hiền đệ, đệ tỉnh rồi.”

Bên tai vang lên thanh âm quen thuộc. Quay đầu lại liền thấy gương mặt mang đầy tiểu ý của Hồ Sinh: “Hoan nghênh trở về nhân thế.”

Vĩnh Niên quay mặt đi, không muốn nhìn y. Đảo mắt xung quanh, hình như mình được đưa đến nơi đây xa lạ này. Khác với vẻ xa hoa tráng lệ của cung điện thái tử, nơi này toát lên sắc thái thanh lịch tú lệ. Trên tường còn treo vài bức tranh chữ, vừa thấy là biết ngay xuất phát từ tay danh gia. Trân quý đến độ người ta phải cúi đầu ngưỡng mộ. Tất cả đều đặc nghet trên tường.

Vĩnh Niên cảm thán, nếu như bình thường hẳn nhất định sẽ vì phát hiện ra bảo khổ này mà vui vẻ ra mặt. Sau đó có thể ở trong này mà nhịn đói 3 ngày 3 đêm cũng không sao. Nhưng giờ đây, hẳn chỉ hy vọng có thể sớm thoát khỏi nơi này, tránh đi người trước mặt càng xa càng tốt.

Vĩnh Niên động dậy thân hình một chút, cuối cùng cũng phát hiện tình huống hiện tại. Trên người có vài chỗ xây xước, nghiêm trọng nhất là chân trái bị thương, chỉ động một chút là đau đến không thở nổi.

Nhớ đến lúc mình gặp Thao Thiết đêm đó rồi chạy trốn, ở rừng cây đã bị trật chân. Hồn xuất ra thì không còn biết đau đớn nữa, thì ra là do đánh mất thân thể.

Vĩnh Niên nhắm mắt lại, đau đớn khiến hắn lần thứ hai cảm nhận được sinh mệnh vô lực này. Về với thân thể, linh hồn cũng chẳng bằng hoàng là mấy. Lòng hắn vẫn còn trêu nặng rất nhiều câu hỏi, rất nhiều vấn đề.

Hồ Sinh lẳng lặng nhìn hắn, sẵn sóc lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán hắn.

Vĩnh Niên chậm chậm mở to mắt nhìn y.

Bọn họ từng đốt đèn trò chuyện thâu đêm, từng là bạn bè nâng cốc vui vẻ cùng nhau. Lúc này đây, giữa hai người thật không biết nói gì.

“Tại sao?” Vĩnh Niên phá bỏ sự trầm mặc. Hắn biết mình thật không nên hỏi nhiều làm gì, nhưng vẫn nhịn không được mà thốt lên. Hắn có dự cảm đây không phải là thù hận bình thường.

“Hạnh...” Mắt Hồ Sinh đầy sự dịu dàng yêu thương. Dù tên thật của mình là Hạnh, nhưng Vĩnh Niên vẫn cảm thấy dường như không phải gọi mình. Ánh mắt kia như đang nhìn xuyên qua hắn để tìm người nào đó.

Hồ Sinh nhẹ nhàng vén lên dùm tóc rối trước trán Vĩnh Niên, mắt đầy mê luyến nhìn hắn như nhìn vật báu vô giá.

“Ta và người kể chút chuyện xưa được không?”

Vĩnh Niên chậm rãi gật đầu.

Âm thanh thật từ tốn dịu dàng vang lên, làm cho người khác đắm chìm vào những năm tháng quá khứ xa xôi.

Thật lâu trước kia, có một con hồ ly bị mẹ mình vứt bỏ, một thân lang du giữa núi rừng. Không ai chăm sóc, nó tưởng chừng sắp chết đói. May mắn, nhờ một gốc hạnh hoa tinh nhặt được. Hai người về lâu dài đã nảy sinh tình cảm, cuối cùng bước đến cùng nhau. Đáng tiếc trời cao nổi gió, hạnh hoa tinh kia lại tốt bụng cứu về một thái tử phá vỡ cuộc sống yên bình của bọn họ. Thái tử kia lại chẳng biết xấu hổ dụ dỗ Hạnh. Mà Hạnh cuối cùng cũng không thể chống lại *** uy mà khuất phục y. Vì để diệt trừ tình địch duy nhất, thái tử đã bảo thiên lôi đánh chết hồ ly. Kết quả, hạnh hoa tinh vì bảo vệ hồ ly bị sét đánh thương vong.

Không đúng...

Lòng âm ỉ giọng nói không phải như thế. Câu chuyện xưa cũ này cùng với lời kể của Hạng Bàn hoàn toàn bất đồng. Ngay cả linh hồn bên trong hắn cũng đang lên tiếng phủ định.

“Không đúng... Người đang gạt ta.” Vĩnh Niên nhìn thẳng vào chỗ sâu nhất trong mắt Hồ Sinh. “Kiếp trước, chúng ta tuyệt không phải là người yêu. Cho dù là phải, cũng không phải diễn biến như thế.”

Sắc mặt Hồ Sinh tức khắc thay đổi: “Tại sao lại nói thế?”

“Tên của hần là Hạnh đi.” Vĩnh Niên khẳng định, cẩn thận tìm từ ngữ để nói: “Ta không có trí nhớ kiếp trước. Kiếp trước đối với ta mà nói không có ý nghĩa. Người không thể từ người của ta mà tìm được cảm giác của kiếp trước. Hy vọng người không nên xem chúng ta là một.”

Hồ Sinh hơi khép mắt, mày chúc xuống hần, sau đó lại cười như điên, cười đến độ gập cả lưng lại: “Người đây là đang từ chối ta sao?” Y nhìn chăm chăm vào mặt Vĩnh Niên, mũi miễn cưỡng hừ nhẹ một tiếng: “Hừ, nói vậy, người cũng đã từng nói như thế với thái tuế sao?”

“Không...” Vĩnh Niên không chút do dự trả lời: “Y sẽ không đâu.”

“Tại sao?”

“Người không phát hiện sao, người không hề gọi tên của ta. Mà Hạng Bàn luôn gọi ta là Vĩnh Niên. Chỉ khi cực kỳ thân thiết với ai mới có thể gọi tên của người đó mà thôi. Người không có, bởi vì trong lòng người ta vẫn là Hạnh.”

Mày Hồ Sinh cuối cùng đều nhăn chặt lại.

“Là thế sao?”

Y bắt đầu cắn ngón tay mình khiến nó loang lổ máu. Vĩnh Niên có chút không đành lòng, liền ra tay ngăn y đừng tự thương tổn mình.

13. Chương 8-2

“Người không phát hiện sao, người không hề gọi tên của ta. Mà Hạng Bàn luôn gọi ta là Vĩnh Niên. Chỉ khi cực kỳ thân thiết với ai mới có thể gọi tên của người đó mà thôi. Người không có, bởi vì trong lòng người ta vẫn là Hạnh.”

Mày Hồ Sinh cuối cùng đều nhăn chặt lại.

“Là thế sao?”

Y bắt đầu cắn ngón tay mình khiến nó loang lổ máu. Vĩnh Niên có chút không đành lòng, liền ra tay ngăn y đừng tự thương tổn mình.

Hồ Sinh ôm lấy cánh tay của Vĩnh Niên, nắm chặt bàn tay lại kéo về đặt lên mặt mình, tham lam hít thật sâu hơi ấm kia.

“Ta cố gắng lâu như vậy... Nhẫn nại lâu như vậy... Chỉ vì chút sai lầm người lại nhẫn tâm vứt bỏ ta?”

Tai nghe được Hồ Sinh đang ghen ngào, lòng bàn tay cũng ẩm ướt, khiến Vĩnh Niên cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

Nhưng có vài việc không thể không nói, càng không thể không hỏi.

“Cố gắng của người là hại chết cả nhà ta sao?”

Hồ Sinh như trẻ nhỏ điên cuồng lắc đầu.

“Không, không, ta không muốn mà. Ai bảo các nàng ấy cứ muốn chiếm lấy người? Chết tiệt, ông già kia lại không nghe lời cứ một mực khuyên người cưới vợ sinh con. Ta biết người muốn thuận theo thiên mệnh trải qua kiếp sống của phạm nhân trong 35 năm. Ta cũng rất kiên nhẫn đợi chờ. Nhưng chuyện kia ta nhẫn không được. Ta không thể chịu được bất cứ kẻ nào chiếm lấy lòng người! Biết thế là không tốt, nên ta đã giảm thương tổn đến mức thấp nhất. Mưu toan như vậy, không ngờ vẫn có nhiều người thích người thế kia. Tất cả... đều do ông già kia không tốt. Nếu lão không kiên quyết cưới vợ cho người sẽ không chết nhiều người như vậy. Đều do lão không tốt, không chịu nghe lời răn đe của ta.”

Hồ Sinh như nắm được sợi dây cứu mạng, liền mình giải thích.

Hồ Sinh đã tự miệng thừa nhận, chân tướng cũng hiểu được chín mười, lòng Vĩnh Niên thật thê lương, cảm giác giận dữ lần thứ hai trỗi dậy. Hần muốn rút tay mình ra, nhưng Hồ Sinh nắm rất chặt, hoàn toàn không cho hần cơ hội. Vĩnh Niên giãy đến cổ tay sưng đỏ, thở hổn hển, cuối cùng đành bỏ cuộc, chỉ vào hồ sinh

tức giận mắg: “Con người người thật nhu nhược, dám làm mà không dám nhận sao. Ta sao có thể đem kẻ thù diệt môn mà kết thành bằng hữu!”

“Hạnh, không, Vĩnh Niên...” Hồ Sinh cầm lấy bàn tay không ngừng giãy giụa của Vĩnh Niên, cố vỗ về: “Trước kia, chúng ta không phải rất vui vẻ sao? Ngày qua ngày dưới trăng thưởng rượu ngắm hoa...” Hồ Sinh cố ý nhắc Vĩnh Niên nhớ lại.

Y không đề cập đến những chuyện bất hảo khác, tránh cho Vĩnh Niên nổi trận lôi đình. Chỉ cần lòng đôi phương còn có mình, hẳn sẽ bỏ qua cho lý do hại chết cả nhà hẳn.

“Khi đó ta thật sự muốn cả đời đều như vậy.... Ta đã nghĩ như vậy thật cũng tốt....” Hồ Sinh dường như có chút hoảng sợ. “Nhưng tại sao người cứ khăng khăng gạt ta phải lấy máu của Thái Tuế.” Giọng nói của Vĩnh Niên chùng xuống hẳn.

Hồ Sinh khẽ cười, như kể với Vĩnh Niên một chuyện thú vị.

“Thái Tuế là chí bảo a, chỉ cần một phần nhỏ, phạm nhân ăn vào có thể trường sinh bất lão. Đệ không nhận thấy sau khi sinh Mẫn nhi đệ dường như trẻ hơn rất nhiều sao?” Hồ Sinh cười phá lên, lông tóc của Vĩnh Niên đều dựng ngược. “Bởi vì ngày nào ta cũng để vào thức ăn của đệ một phần thân thể của Mẫn nhi.”

Mặt Vĩnh Niên lập tức tái nhợt. Hồ Sinh nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi kia, thì cười xoa xoa đầu hẳn như thể vỗ về.

“Yên tâm, chỉ là chút tóc và da chết thôi. Ta cũng luyện tiếu khi tổn thương bảo bối của đệ lắm. Nó chính là lều thuốc vô cùng bổ đấy.”

Lòng Vĩnh Niên vừa dao động thì Hồ Sinh như rất hứng thú nắm luôn lấy tay kia của Vĩnh Niên tiếp tục nói.

“Chúng ta nói tiếp nha. Vì biết chuyện này rất nguy hiểm nên ta đã chuẩn bị kỹ càng. Thái Tuế đã trưởng thành không dễ dàng tiếp cận đâu. Trên thế gian này, người có thể đến gần Thái Tuế kia chỉ....” Khi nói đến hai chữ Thái Tuế, Hồ Sinh như nghiêng chặt răng vậy.

“Đáng tiếc, ta đã tính sai. Ta giấu tốt như thế, vẫn bị y phát hiện. Nhưng chẳng sao cả, cái thôn kia có kết giới, ta có thể tiếp tục giấu kín đệ. Ta còn thường lân la bên cạnh khi Thái Tuế tuần tra nhằm đánh lạc hướng. Nhưng lại sót ra một tiểu Thái Tuế không nghe lời. Lúc trước thật sai lầm khi mềm lòng giữ lại nó mà....” Hồ Sinh lắc đầu tiếc rẻ.

Vĩnh Niên cuối cùng chịu không được mà hét lớn: “Đừng nói nữa....” Hẳn đau đớn nắm lấy tóc mình. “Van xin huynh buông tha ta có được không?” Ngữ điệu thật hèn mọn cầu xin.

“Buông tha đệ...” Hồ Sinh nức nở, mặt bắt đầu vặn vẹo.

“Đệ có tha cho ta sao? Ta làm cho đệ nhiều như vậy, đệ vẫn muốn vứt bỏ ta để chung sống cùng gã ngu ngốc kia.”

Hồ Sinh nhấn giọng lên án, hung tợn lay động thân mình của Vĩnh Niên, sau đó như nổi điên xé ra y phục của hẳn.

Vĩnh Niên đầu óc quay cuồng, toàn thân run động, ngực tưởng chừng không thể hít thở được, qua một lúc lâu mới bình ổn lại.

Tay Hồ Sinh lúc này đã luồn vào hạ thân của hẳn.

“Đừng!” Vĩnh Niên hoảng sợ kêu lên, cổ giãy giụa nhưng lại chạm vào vết thương ở chân mình, đau đến chảy cả nước mắt.

“Chỉ khi đệ có hài tử của ta thì sẽ không thể rời khỏi ta nữa. Thái Tuế cũng làm như vậy.... Đệ vì con mình phải không. Ta cho đệ đứa con.”

Hồ Sinh nói năng lộn xộn, tiết khổ của Vĩnh Niên đã bị vò nát dưới tay y.

“Ta không!”

Vĩnh Niên trợn trừng mắt, cố dùng hết sức lực đẩy nam nhân trên người hắn ra.

Hồ Sinh chẳng hề hấn gì, chỉ nhe răng cắn lên người Vĩnh Niên tạo thành hai điểm đỏ. Hai tay hắn chà xát hạ thể mềm nhũn, sau một lúc xoa nắn cũng không thấy phản ứng gì cả. Giận nát lòng, liền thẳng thừng cho ngay một ngón tay vào mật huyết huyệt vẫn còn đang đóng chặt.

Vĩnh Niên thoáng chốc sợ xanh cả mặt, thân thể liền trở nên cứng ngắt.

“Cho ta! Sinh bảo bồi cho ta.” Hồ Sinh dồn dập hạ lệnh.

Vĩnh Niên dấy lên ghê tởm, ngón tay cắm vào mật huyết thật tởm lợm như rận rệp. Bản năng hắn rất ghét, dạ dày vì thế mà tắc nghẽn không phản ứng, một lượng nước sôi trào bị nghẽn lại, toàn bộ đều trào thẳng ra miệng.

Nôn... Vĩnh Niên nghiêng đầu, một lượng nước chua ào ạt tuôn ra.

Hồ Sinh chau mày, ngừng lại. Tay hắn sờ vào mạch của Vĩnh Niên, thật không thể tin mà trợn tròn hai mắt.

“Người... lúc ly hôn đã uống Ngưng Thần đan!”

Vĩnh Niên hơi do dự gật đầu. Lại một cơn tởm lợm xông lên, hắn chỉ có thể nằm sấp xuống tiếp tục nôn cho đến khi chẳng thể cho ra được thứ gì nữa.

Hồ Sinh ngậy dại nhìn hắn, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Ngưng Thần đan, phản cảm với nhân khí... Ta thể mà lại chậm một bước...” Hồ Sinh bỗng cười thành tiếng: “Ta làm tất cả cũng chỉ thành bàn đạp cho y?” Hắn cười điên dại, thê lương lắc đầu, khiến người khác phải ớn lạnh.

Vĩnh Niên lòng đầy run sợ mà nhìn, lui từ từ đến giường, xong liền dùng chăn quấn chặt thân mình lại.

“Không được, không được! Kiếp này không tính, không tính!” Hồ Sinh điên cuồng múa máy hai tay, tựa như muốn thay đổi thứ gì thêm lần nữa. Bỗng mắt giăng đầy tơ máu, giận dữ nhìn về hướng của Vĩnh Niên, “Làm lại lần nữa, lại thêm lần nữa. Kiếp tiếp theo ta sẽ đối với ngươi thật tốt! Ta sẽ không phạm sai lầm gì cả!”

Hồ Sinh sờ soạng, hai tay bóp chặt lấy cổ của Vĩnh Niên, mắt không ngừng tuôn trào lệ nóng, miệng cứ lặp đi lặp lại lời xin lỗi, càng lúc càng xiết chặt.

Vĩnh Niên xương cốt rã rời, không khí trong ngực loãng dần. Mặt cũng đỏ gay, miệng há thật to những mong hít được chút không khí. Sinh mệnh như chậm rãi tan biến.

Lòng nặng nề, y muốn phá hủy tất cả. Bắt đầu thêm lần nữa.... Thật khờ quá, nếu ta kiếp sau lại không yêu huynh, huynh chẳng lẽ sẽ giết ta thêm lần nữa? Huynh định giết ta thêm mấy lần nữa đây?”

Vĩnh Niên miên man suy nghĩ, đầu óc hỗn loạn, ngực co thắt như sắp nổ tung.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa cứu mạng thật mạnh và dồn dập.

“Tộc trưởng, tộc trưởng! Thái Tuế! Thiên binh! Đánh tới, tộc trưởng!”

Hồ Sinh bừng tỉnh, buông cổ Vĩnh Niên ra, ngơ ngàng nhìn hai tay mình. Y thật không biết tại sao bản thân lại làm như thế.

Một lượng không khí mạnh mẽ truyền vào, Vĩnh Niên cứ hít lấy hít để từng hơi một. Hắn ho tưởng chừng muốn làm hồng cả phổi, tự đáy lòng cảm thấy sinh mệnh thật đáng quý.

“Tộc trưởng, tộc trưởng!” Giọng nói ngoài cửa nóng lòng thúc giục.

Lý trí của Hồ Sinh như vừa trở lại, mày y nhăn chặt, thì thào: “Không thể nào...” Bỗng mắt chuyển đến Vĩnh Niên. Hắn thoáng chốc sợ đến mức lùi lại, cố cách y xa thêm một chút.

“Người không vứt cái nhẫn!” Hồ Sinh nghiêng răng khẳng định. Hắn nhảy phắt xuống giường, quả nhiên trong đồng xiêm y rách vụn kia tìm thấy nó.

Chiếc nhẫn ngọc trong tay Hồ Sinh phản xạ ánh sáng, như đang cười nhạo y.

“Ta vẫn thua một bậc. Thái Tuế, giỏi lắm!”

Tay hung tợn nắm lại, bột của chiếc nhẫn từ từ theo khe tay mà chảy xuống.

Vĩnh Niên kêu lên một tiếng. Chiếc nhẫn bị hủy đã khiến tức giận thay cho sợ hãi.

“Ngươi!” Hắn giận đến độ sắc mặt trắng bệch.

Hồ Sinh chỉ thản nhiên nhìn.

“Ta đã nói rồi. Ta và y chỉ có thể chọn một.” Hắn nghiêng răng, gần từng tiếng nói, tay nắm chặt đến độ móng tay cắm sâu vào da thịt. “Ta không còn là tiểu hồ yêu ớt như trước. Có được máu của Thái Tuế, ta sẽ không thua y.”

Vĩnh Niên cả người chấn động, nhất thời không biết nói gì.

“Tuy ta không thích thói côn đồ chuyên dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng chuyện như bây giờ vốn không phải tại ta. Ngươi cứ ở yên đây, chờ y hoặc ta bước vào.”

Hồ Sinh lạnh lùng cười, để lại 1 tiểu yêu chăm sóc cho Vĩnh Niên rồi xoay người rời đi.

Yêu quái và thần tiên vốn là kẻ thù không đội trời chung. Chẳng bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng nổ lớn, tiếng binh khí va vào nhau, tiếng bị thương rên rỉ, tiếng hấp hối điên cuồng giao nhau, khiến người nghe phải điên đảo thần hồn. Vĩnh Niên dưới sự giúp đỡ của tiểu yêu lúng túng mặc lại xiêm y. Lòng trĩu nặng, lo lắng cùng bất an cứ thấp thỏm khuếch tán từ tim xuống tận ngón đầu ngón chân. Nhưng chân trái đã bị thương, cùng đôi mắt sắc bén của tiểu yêu canh giữ đã hạn chế hẳn. Vĩnh Niên chỉ có thể chờ, rướn cổ trông ra ngạch cửa.

Thời gian lướt dần qua tay, Vĩnh Niên tưởng chừng như đã qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi vậy. Cửa ngoài truyền đến tiếng đá mạnh, tiếng lanh lảnh của áo giáp va chạm vào nhau hợp cùng tiếng bước chân rung động. Đến cửa bỗng dừng, cánh cửa gỗ hiện tại nặng đến không tưởng.

Vĩnh Niên mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào cửa. Tiểu yêu bên cạnh cũng đứng lên, nhanh chóng rút kiếm từ trong lòng ngực ra.

Thời gian chậm chạp từng khắc trôi qua, sau cửa không có động tĩnh tựa như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Đúng lúc tiểu yêu bực mình buông lỏng thanh kiếm, bỗng nhiên, ván cửa tan thành bột phấn, một áp lực cực mạnh phóng tới, đánh thẳng vào ngực tiểu yêu. Nó chẳng kịp kêu lên tiếng nào, cả người bay lên trời, đánh mạnh vào tường rồi mềm oặt ngã ra mặt đất, run run vài cái liền trở về bản thể là hồ ly, đã chết.

Bụi mù tiêu tán, Vĩnh Niên giật mình nhìn người trước mặt.

“Ân Giác đại ca!”

Ân Giác mở miệng cười ha ha.

“Kha kha, em dâu, cuối cùng cũng tìm được đệ.” Hắn đánh giá sơ qua Vĩnh Niên, vui mừng gật gật đầu: “Xem ra không có trở ngại gì.”

“Bên ngoài đã sao rồi? Đệ nghe được nhiều tiếng kêu thảm thiết.”

Vĩnh Niên nóng lòng như lửa đốt, rốt cuộc ngoài kia đã thế nào, Hạng Bàn đâu? Hồ sinh đâu?

“Ha ha em dâu, đừng nóng vội.” Ân Giác vỗ vỗ đầu của Vĩnh Niên: “Yên tâm, tiểu đệ tốt lắm, chỉ là đang khổ chiến thôi.”

“Dẫn đệ đi!”

Vĩnh Niên lập tức van nài. Hắn chẳng thể phân được mình đang lo lắng cho ai. Lòng như có tiếng gì đó không ngừng kêu gào, dù thế nào cũng phải đi, nếu không sẽ chậm mất.

Yêu cầu này, Ân Giác không chút do dự mà đồng ý ngay. Y trưng nghĩa không màng tiểu tiết ôm Vĩnh Niên nhảy lên ngựa bay vút đi. Thiên mã hí vang, thuận đà vọt tới cứ lướt bay giữa những đám mây đang lơ lửng trắng như tuyết.

Cảnh vật dưới đất càng lúc càng nhỏ, cuối cùng Vĩnh Niên cũng chẳng thấy hình dạng gì cả.

Tu La địa ngục! Đầu Vĩnh Niên chỉ còn có từ này. Mặt đất máu chảy thành sông, hàng ngàn xác hồ ly ngã rạp dưới đất với đủ cả tư thế. Một thế ngoại đào viên khi nào giờ trở thành mồ chôn đầy quỷ dị. Mùi máu bay tứ tán trong không trung, xông thẳng lên tận trời.

Cảm giác ghê tởm như phá cổ họng mà ra. Vĩnh Niên bất chấp cứ nôn mãi không ngừng. Ân Giác lo lắng vỗ vỗ lưng hắn.

“Tàn nhẫn quá...”

“Đây là hậu quả cho việc động thủ trên đầu Thái Tuế. Đừng quên chúng ta là hung thần.” Ân Giác lắc lạng nhìn Vĩnh Niên: “Chúng ta chỉ đối xử đặc biệt với một người duy nhất. Mà đệ chính là người đặc biệt duy nhất của Hạng Bàn. Hy vọng đệ có thể hiểu được.”

Vĩnh Niên sững sốt, lòng quay cuồng chuyển đổi.

14. Chương 9

Dưới chân mây trắng bông bành, chẳng biết thiên mã đã bay cao bao nhiêu, Vĩnh Niên loáng thoáng thấy lạnh. Hắn kéo sát xiêm y lại, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của hai người.

Tiếng binh khí va chạm trong một đám mây lớn nhanh chóng truyền đến. Ân Giác cùng Vĩnh Niên đều đưa mắt nhìn, lập tức phóng ngựa bay về hướng đó.

“Tên hồ ly chết tiệt, sao cứ âm hồn bất tán, ngán vào giữa bọn ta!” Hãy còn chưa đến gần đã nghe Hạng Bàn chửi bậy nháo cả lên.

“Là người âm hồn bất tán mới đúng. Sao cứ quấy phá cuộc sống yên tĩnh của chúng ta, sao cứ muốn đoạt đi hắn!”

Hồ Sinh dường như cũng rất giận dữ, bảo kiếm lóe lên ào ào rung chuyển.

Hạng Bàn cũng chẳng vừa, phương thiên họa kích trong tay liền xuất ra, nhắm về phía Hồ Sinh mà đánh tới.

Hồ Sinh nhảy lên, tránh được mũi kích. Bảo kiếm như rắn cứ quần lấy phương thiên họa kích, tưởng chừng có thể tước đoạt vũ khí của Hạng Bàn trong nháy mắt.

Hạng Bàn chửi bậy một tiếng, vội tránh ra phía sau, chiêu thức của Hồ Sinh rơi vào hư không. Bảo kiếm giữa không trung xoay một vòng, tay trái vung lên, vô số hàn tinh từ tay áo rộng phùng phình kia bắn ra. Hạng Bàn vội lặn hai vòng tránh được đa số ám khí, chỉ có hai cái cắm thật sâu vào vai, máu đỏ lập tức rơi xuống.

Hạng Bàn trán đầy gân xanh, lau đi khóe miệng đầy tơ máu, xì một tiếng khinh miệt, tay hình thành quả cầu lửa thật lớn hướng Hồ Sinh mà phóng tới.

“Tức chết ta mà, người là đồ tiểu nhân đê tiện. Sao không dám quan minh chính đại mà đấu a! Toàn dùng những... trò vô liêm sỉ. Dựng lên căn nhà của họ Vương, không ngừng giảng kết giới làm nhiễu loạn tâm mắt. Vậy còn chê thiếu, dám ở Minh phủ bày rập hại ta, khiến ta bị Vĩnh Niên hiểu nhầm.” Vừa tấn công, y vừa không quên mắng to.

“Có quái gì mà hiểu nhầm. Ta không có bảo người đánh Vương phụ ah.” Hồ Sinh nhẹ nhàng tránh khỏi Hạng Bàn, cổ tay vừa chuyển liền có vô số đao kiếm bủa vây lấy Hạng Bàn ngăn không cho y tấn công.

“Nếu không phải người điều khiển lão tấn công ta, ta lý nào lại tổn thương lão! Người thật đê tiện tiểu nhân.”

“So với người vẫn kém, đừng quên thuở ban sơ là ai bảo thiên lôi đánh ta.”

Hai người cứ vừa đánh vừa mắng lẫn nhau, toàn bộ mưu kế đều đã được phơi bày.

Từng mảnh ghép nhỏ dần hợp lại, chân tướng cuối cùng cũng rõ được bảy tám phần. Vĩnh Niên thở dài, lòng giằng xé, chỉ hy vọng trận chiến này sớm ngừng lại. Dao qua kiếm lại thật hung hiểm, tâm Vĩnh Niên cứ thấp thỏm lo sợ, hẳn thật muốn lên tiếng ngăn cả hai, nhưng tận sâu trong tâm tưởng lại có giọng nói cản hẳn lại.

Tất cả cần phải có một kết thúc. Trước giờ vốn là oan nghiệt.... Lòng Vĩnh Niên chấn động, miệng hết mở rồi lại khép. Hẳn vô tài vô đức, sao các người lại dụng hết tâm tư sắp đặt làm gì? Thật oan nghiệt? Sẽ dẫn đến đâu đây....

Hắn nhắm mắt không muốn nhìn nữa.

Ồ... một hướng khác, Hạng Bàn lạnh lùng cười, ngăn Hồ Sinh chạm được đến kiếm.

“Người chẳng phải tự tìm cái chết sao, ta đây thành toàn cho người! Người như người chỉ mỗi liên lụy Hạnh, tán tận thiên lương!”

“Chỉ cần yêu ta, như thế cũng đáng kiếp.” Hồ Sinh cao ngạo lên giọng biện giải.

“Yêu? Người khẳng định là hẳn yêu người. Hiện tại hẳn cũng chỉ yêu người như yêu Mẫn nhi thôi. Đáng tiếc người vốn chẳng phải là hài tử của hẳn ah.” Hạng Bàn cười ha ha, tàn khốc vạch trần sự thật mà Hồ Sinh luôn trốn tránh: “Không phải con cái, cũng không phải tình nhân, càng không phải bằng hữu. Người hiện tại cái gì cũng không phải.”

Hồ Sinh tâm tình chấn động. Hạng Bàn đã nói đúng tâm sự của y, tay giờ lên đã có 3 phần chậm lại. Hạng Bàn nhân cơ hội này, liền vun phượng thiên họa kích hung hãn lướt đến.

Hồ Sinh ngẩn ngơ nhìn mũi kích đâm vào mình, phân vân không biết đây là mộng hay thật.

Tự mình, đã thua....

Hạng Bàn nhìn máu nóng tuôn trào, mắt bỗng lóe lên thoải mái sau đó nhanh chóng được thay bằng một môi rã rời.

“Ta đến bây giờ cũng không hoàn toàn có được tình yêu của hẳn. Thế nhưng, ta vẫn còn có cơ hội. Ta sẽ lấy thân phận trượng phu cẩn thận bảo vệ hẳn thật tốt. Ta xin thề.”

Hai người bọn họ đều mong chờ tình yêu của Hạnh. Thế nhưng, vốn đã định trước, chỉ một người có thể đạt được.... Nếu Hồ Sinh không cố chấp, bọn họ cũng sẽ không đi đến kết cục này. Nghĩ vậy, Hạng Bàn không khỏi dấy lên cảm giác thương xót bi ai.

“Giao hẳn cho ta đi. Chúng ta tranh đấu khốc liệt như vậy cũng đủ rồi.” Hạng Bàn nhẹ nhàng nói.

Đủ rồi sao... Con người của Hồ Sinh từ từ chuyển động phát ra tinh hoa. Trước mắt gần như trắng xóa, tiếng động ầm ĩ bên tai đang dần tan biến, nhưng đầu óc lại vô cùng thanh tỉnh.

Hài tử... Ta cuối cùng cũng bức người đến tận bây giờ...

Hình ảnh Hạnh trước khi chết lần thứ hai hiện về. Nước mắt của y, hối hận của y phản phát như chuyện vừa xảy ra hôm qua thôi.

Hạnh, người sai rồi. Kể bức ta chỉ có ta. Nhưng... Ta cam tâm tình nguyện. Hạnh... Ta chỉ chút nữa là có thể có được người.

Hạng Bàn nhẹ nhàng đẩy, thân thể của Hồ Sinh chậm rãi theo mũi kích lướt xuống. Gió thổi tung xiêm y, từ từ cùng y rơi xuống.

Vĩnh Niên mở mắt trừng trừng nhìn thấy tất cả, chẳng nói nên lời. Kẻ thù giết cha, giết vợ, giết con của hẳn giờ ngực đang thũng một lỗ đâm đũa máu tươi, lòng hẳn lại tuyệt không vui vẻ gì. Đối lập quá, cảm giác muốn khóc dần dâng lên khóe mắt, tất cả đều đã dễ dàng kết thúc nhưng đau khổ lại chẳng thể nào

mất đi. Được yêu mãnh liệt như vậy, hắn sao chẳng có lấy chút cảm động, vĩnh viễn cũng không thể chấp nhận được.

Vĩnh Niên nhìn tư thế hiên ngang đang đập gió cỡi mây của Hạng Bàn, lòng lại dâng lên một nỗi khổ khác. Chỉ là đã mang lấy tình yêu của hung thần này, hắn sợ sẽ lại một lần nữa thay đổi hoàn toàn.

Một chiếc bóng tái nhợt từ đám mây rơi xuống, thoáng chốc liền biến thành cánh bướm mỏng manh.

Vĩnh Niên vô thức vươn tay, như muốn giữ lại gì đó. Nước mắt chẳng hiểu vì sao rai tuôn trào, ngực phủ đầy bi thương, dường như có người đang xuyên qua thân thể của hắn mà khóc.

Sinh nhi... con à....

Tâm không hiểu sao lại đau như vậy, không khí cứ ngừng ngay cổ họng, chua chát thống khổ. Lòng dấy lên từng cơn quặn thắt không dứt. Hai mắt Vĩnh Niên nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Sương mù dần bao phủ, khuếch tán rộng dần ra. Xung quanh miên man rộng lớn như biển, vắng lặng không một tiếng động. Vĩnh Niên lần đầu tiên có thể cảm nhận rõ ràng cảnh ở trong mộng. Hắn dự cảm là sẽ xảy ra chuyện gì, liền lặng lẽ đứng yên chờ đợi.

[Vĩnh Niên....] Từ xa xăm có tiếng người đang gọi tên hắn. Trùng trùng điệp điệp lớp lụa mỏng khiến Vĩnh Niên không cách nào nhìn rõ được mặt, chỉ có thể cảm nhận kia ra một người rất dịu dàng điềm tĩnh....

Đối phương từ thật xa kia cúi mình vái chào.

[Cảm tạ... Hạng Bàn ta van người. Sinh nhi....] Đối phương thở dài thườn thượt, không nói thêm gì nữa.

“E rằng đây là kết thúc tốt nhất.”

Giữa không trung mịt mờ có người thở dài, mặt bỗng ướt sũng.

Tí tách tí tách mưa chậm chậm rơi xuống, giăng thành một mảng trắng xóa như dãy lụa mỏng, quét đi những trần ai bụi bặm ở thế giới này....

15. Chương 10

Một năm sau.

Từ trong mơ tỉnh lại liền thấy cạnh bên là hai cái hỏa lò, một lớn một nhỏ. Kẻ lớn thì bá đạo ôm chặt lấy hắn khiến chẳng thể động đậy được gì cả, thằng bé lại nằm trong vòng tay, gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cái miệng xinh xắn đang mấp máy, tay nắm chặt lại không biết là đang mơ thấy gì.

Đó là hài tử thứ hai của bọn họ, Vương Tĩnh, vừa sinh vào hai tháng trước. Còn Mẫn nhi bị Hạng Bàn mượn cơ là đã lớn rồi nên ném vào gian phòng khác cho ngủ riêng.

Ngày cứ thế trôi qua, bọn họ chưa từng gặp lại Hồ Sinh, lại không nghe địa phủ báo lên là có cửu vĩ hồ đầu thai.... Hay vẫn còn sống à.

Vĩnh Niên ngẩn ngơ nhìn tua màn, lòng suy nghĩ không yên.

Khi đó, hắn lần đầu tiên phát hiện sự tồn tại của Hạnh. Cảm giác thân thiết với Hồ Sinh e rằng cũng do Hạnh mà sinh ra. Hắn không hề kể với bất kỳ ai về chuyện này, thậm chí đến Hạng Bàn cũng không. Hiện tại, đối với Hạng Bàn, hắn có phục hồi lại ký ức của Hạnh hay không không quan trọng, ánh mắt y trước sau vẫn cứ dán chặt lên người hắn. Thứ Hạng Bàn nhìn thấy chính là hiện tại và tương lai. Mà Hồ Sinh... lại chưa từng kỹ càng nghĩ qua tâm tư của Vĩnh Niên hắn.

Suy nghĩ của Hạnh, trần trở, cảm thụ... chậm chậm như nước từng giọt nhỏ xuống rồi từ từ tụ lại thức tỉnh trong đầu, tựa như câu chuyện xưa cũ của người nào đó. Vĩnh Niên trầm mặc cảm thán, nguyên nhân chính đều không phải do Hạnh, vì hắn không hề có cảm giác kiêng kỵ, sợ hãi hay chua xót.

Vì thế... hắn rất an tâm hưởng thụ cảm giác ấm áp của hiện tại.

Hay... Hạnh chính là như trong trí nhớ, không chút do dự nghênh đón sấm sét hủy diệt.

Vĩnh Niên thở dài.

Nhìn gương mặt đang ngủ sai của phụ tử bọn họ, lòng Vĩnh Niên bình thản lạ thường.

Chẳng biết từ lúc nào, Hạng Bàn tỉnh lại.

“Đang nghĩ gì thế?”

“Không có...”

Vĩnh Niên mỉm cười, lòng viên mãn.

Thái tuế cũng cười, bàn tay dày và rộng len lén sờ sờ hạ thân trong chăn của hắn.

“Người muốn làm gì!” Vĩnh Niên nhanh tay nắm ngay được bàn tay to lớn đang chuẩn bị tác quái kia, mắt nhìn Hạng Bàn cảnh giác. Hay đùa bốn, tối qua đã hết một đêm lẫn qua lộn lại rồi a. Dù có uống tiên đan trường sinh bất lão, thì bản thể của hắn vẫn là người mà!

Hạng Bàn cười hắc hắc, ngang ngược đánh đá giải thích: “Vĩnh Niên a, ta có làm gì đâu nào? Ta chỉ cầm thứ đó thôi mà!” Nói xong liền rút từ trong chăn ra một quyển...rõ ràng là sách đòi trụ mà.

Vĩnh Niên vừa nhìn thấy liền đỏ gay cả mặt. Hắn run rẩy chỉ vào Hạng Bàn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người mau quăng bỏ cuốn sách hạ lưu đó cho ta!”

“Không được.” Giọng điệu của Hạng Bàn thật kiên quyết.

Tĩnh nhi bị âm thanh của hai người đánh thức, dường như đang bắt mẫn, cái miệng nhỏ nhắn cứ mấp máy sắp khóc đến nơi.

Vĩnh Niên vội bế bé vào lòng, dỗ cả nửa ngày mới làm tiểu tổ tông vui vẻ lên. Nhưng dù thế cũng chẳng ... ngủ lại được nữa, mắt bé cứ nhìn Vĩnh Niên mong chờ. Hắn nghĩ con mình đói bụng, vội bảo nha hoàn bế bé đi uống sữa. Sau khi xong xuôi, quay lại thì chạm ngay Hạng Bàn đang rủ rê làm theo sách cấm.

“Người xem hết rồi à!” Vĩnh Niên giận sôi lên, thì ra Hạng Bàn giờ đang hướng hắn đòi thực hành, chui vào trong chăn, lần thứ hai mở cuốn sách hay ho kia ra để nghiên cứu. Đã xem kỹ một lần rồi mà!

Vĩnh Niên vừa thẹn vừa giận muốn cầm cuốn sách độc ác kia thiêu hủy toàn bộ.

Nhớ lại tối qua, vốn đang rất êm đẹp. Vĩnh Niên vỗ về Tĩnh nhi xong thì muốn đi ngủ. Lúc này, Hạng Bàn liền bước đến, tay cầm một cuốn sách bìa vàng, nói có chút vấn đề muốn cùng Vĩnh Niên tham khảo.

Vĩnh Niên vốn là người hiếu học. Thấy sách liền không thể không xem, thế là nổi lên lòng tò mò mà đồng ý. Vừa mới mở ra, đập vào mắt là những hình vẽ và chú thích thật khó coi. Đầu tiên là hai nam nhân xích lửa lửa quần lấy nhau. Ngọn nguồn nam căn đều được khắc họa thật sắc nét, mỗi hình là một động tác phối hợp được miêu tả vô cùng tục tĩu.

Mặt Vĩnh Niên thoáng chốc đỏ tận mang tai, Hạng Bàn lúc này lại rủ rê nên theo đó mà thử một chút, mặt cười chẳng thể đều hơn, khiến Vĩnh Niên hận mình sao không đánh y bay mất cho rồi.

Tĩnh nhi đang ngủ trên giường, Vĩnh Niên dù chết cũng không đồng ý. Chẳng ngờ đến Hạng Bàn lại rấp tâm, không nói lời nào liền bế thốc hắn lên bàn bát tiên, cởi quần, không chút xấu hổ mà đùa giỡn. Cứ thế mà đổi qua ít nhất là 8 loại tư thế. Thậm chí hắn dù có chống cự cũng chẳng có biến chuyển gì. Hai người cùng hoan ái từ trên bàn xuống tới tường, trước sau đều thử qua hết cả. Đáng thương cho Vĩnh Niên, bị đâm đến toàn thân mềm nhũn tưởng chết đi được. Mãi đến khi trời sáng hắn lên, Hạng Bàn mới tạm dừng lại cuộc truy hoan vô độ này. Vĩnh Niên giờ đây đã cạn kiệt sức lực, nằm mẹp trên giường.

Quyển sách kia chính là nguyên nhân tội lỗi mà!

Vĩnh Niên cứ khăng khăng như thế. Hiện giờ, nơi tư mật của hắn hãy còn đau âm ỉ. Tuyệt sẽ không có lần sau! Vĩnh Niên kiên quyết thề sẽ diệt trừ hậu hoạ, toàn thân mạnh mẽ giật lấy cuốn sách.

Hạng Bàn cười to, nhẹ nhàng cản lại, rồi nắm luôn tay của Vĩnh Niên, bế hắn lên giường mà cởi ra.

“Người làm gì!” Vĩnh Niên hoảng sợ.

“Làm thái tuế a!” Hạng Bàn cười đầy dục tình. “Chúng ta còn mấy tư thế chưa thử này...”

“Ồ... ư, a, a...”

Sau một lúc, tiếng thở dốc tràn ngập, đến giường, gối còn đỏ mặt hoảng hốt.

Có lẽ đây là hạnh phúc nha!

– Chính văn hoàn –

16. Chương 11: Phiên Ngoại 1

Có loài chim gọi là Đỗ Quyên, tự nó cũng không biết xây tổ cho mình, nên phải đẻ trứng và ổ của loài khác, để những con chim xa lạ kia ấp giúp mình. Chim Đỗ Quyên con nở ra, đầu tiên là quần chặt lấy dương mẫu dù chết cũng không rời, sau lại độc chiếm tất cả tình yêu của mẹ, hưởng thụ toàn bộ chất dinh dưỡng, mãi đến khi cứng cáp chấp cánh bay xa.

Ta nghĩ mãi, cuối cùng cũng thấy mình và loài chim đó về điểm này có chút giống nhau. Tuy rằng, ta là hồ ly.

Đầu tiên, ta là con nuôi của một hồng mao hồ ly (~ hồ ly lông đỏ). Theo lời bà kể, ta không biết từ lúc nào đã bị tráo đổi với hài tử của bà. Lông toàn thân đều trắng muốt, vừa nhìn là biết ngay không phải giống của người rồi. Cũng may, bà vẫn cho ta bú sữa.

Đến khi dứt sữa, liền nói không muốn nuôi ta nữa. Thế nên, ta liền rời khỏi hang động quen thuộc đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Tại nơi này, ta quen nhóc đồng bọn mới. Nó là hài tử của Hạnh Hoa tinh và nhân loại. Cả tên tuổi và tướng mạo, ta đều nhớ không rõ. Chỉ nhớ nhóc đó khi cười lên thì vô cùng ngọt ngào.

Ta theo bản năng liền ghét nó lắm, nhưng phải kết làm bạn bè với nó. Bởi toàn bộ thức ăn hằng ngày đều do nhóc con kia mang đến. Nếu không có nó, ta hẳn sẽ chết đói mất. Một ngày, ta đã gặp được phụ thân của nhóc con — Hạnh hoa tinh. Lần đầu tiên thấy hắn, mắt ta tưởng như đui mù, đáng vẻ dịu dàng tươi cười, mùi hương dễ chịu, cái ôm ấm áp, cứ khiến người khác mơ mộng muốn ở mãi trong vòng tay đó, mãi mãi hưởng thụ cảm giác bình yên an toàn.

Thế nhưng hắn lại là phụ thân của nhóc kia. Tại sao không phải là của ta? Ông Trời ơi, sao ông luôn bắt công như vậy? Vì sao bọn người kia cứ đơn giản là có được tất cả?

Lòng ngậm ắp ứ, cứ lớn dần lên, rồi từ từ mạnh bạo. Vào mùa đông lạnh giá nào đó, chúng ta chạm mặt Thao Thiết trong truyền thuyết. Một nửa người nửa yêu cùng một tiểu hồ ly nhỏ bé sao có khả năng chống lại ác thú đang đói khát?

Nhóc kia rơi ngay vào mồm Thao Thiết, lột dạ cho cái bao tử đang cồn cào. Ta trốn sau tảng đá, run lên từng trận. Rất nhanh sau đó, Hạnh đến, đẩy lùi Thao Thiết. Ôm lấy hài cốt của nhóc kia cực kỳ bi thương, đau đớn tưởng chết đi được. Sau đó, ta xuất hiện, khóc ào ạt trong lòng hắn, cảm thương đến độ run rẩy toàn thân, tìm lấy sự che chở từ hắn.

Tất cả đều như tính toán, hắn coi ta như thể thân của nhi tử mình. Toàn bộ yêu thương đều đặt lên người ta. Đôi mắt diễm đam như nước kia chỉ nhìn mỗi một hồ ly ta mà thôi. Ta ghé sát vào vòng tay ấm áp kia không kiềm được hạnh phúc mà mỉm cười.

Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết, kẻ cầm tay con mình đẩy vào sào huyệt của Thao Thiết là ta.

Ta chiếm được phụ thân của nó.

Ngày lại ngày an tĩnh và yên bình chậm chậm trôi qua. Vì mất đi hài tử, Hạnh luôn thích nhặt những động vật nhỏ bị thương về nuôi. Nhưng bọn chúng cứ lần lượt biến mất khỏi Hạnh. Ta nói với Hạnh là chúng muốn rời đi. Thế nhưng sự thật chỉ mình ta được biết, thật ra toàn bộ đều đã vào bụng của ta.

Đông qua xuân đến, ta đã trưởng thành, nhưng không muốn rời khỏi Hạnh. Lý do thì ta cũng không rõ cho lắm. Hạnh lại bắt đầu lo lắng, liệu chết dạy ta luyện pháp môn. Ta tự thấy mình ngu ngốc, hao tâm tổn lực như thế lại chẳng tiến thêm bước nào.

Như vậy sẽ có một ngày, một ngày nào đó ta phải rời xa Hạnh.

Ta không muốn rời xa hắn. Sợ Hạnh cô đơn, nhưng lại càng sợ.

Rời xa vòng tay ấm áp kia rồi, ta có thể lần thứ hai tìm được nữa không?

Ta không muốn bỏ cuộc. Ta biết cơ hội ngày nào đó sẽ đến, nên trước mắt chỉ cần lắng lặng ngủ đông thôi.

Cơ hội, đến. Nhưng ta thật không ngờ đi kèm với cơ hội là nguy cơ.

Có một Thái Tuế mới lớn bị ăn mất nửa phần thân thể, bê bết máu ngã rạp bên đường. Chỗ máu của hắn nhỏ xuống ở đâu thì cây cối xanh tốt trở hoa đến đó.

Thái Tuế quả nhiên là liều thuốc bổ tối trân quý.

Nhìn y không hề chớp mắt, ta biết cơ hội đã đến rồi. Đáng tiếc lòng thương hại của Hạnh lại trỗi dậy mênh mông, dám dùng linh khí của mình chữa thương cho y, còn giấu y trong hốc cây, trốn tránh bọn yêu quái đang tìm đến.

Hốc cây kia là của ta mà!

Ta bất mãn, nhưng lý trí nói cho ta biết lúc này không thích hợp phát tiết.

Ta nhìn thân thể đang hấp hối kia mà nuốt nước bọt.

Bọn yêu quái trong núi tìm hết nửa năm, có vài lần còn mò đến hốc cây làm ta và Hạnh sợ chết khiếp. Nửa năm sau, chúng cuối cùng cũng bỏ cuộc, tùm năm tùm ba thất vọng rời đi.

Mất ta lần thứ hai nhìn vào thân thể tiểu Thái Tuế kia.

Ta hỏi băng quơ, vì sao Hạnh không ăn y đi. Phải biết rằng, ăn chút thịt của Thái Tuế thì công lực tăng thêm cả mười mấy tầng. Hạnh kiên quyết lên án loại hành động này. Hắn cứ vịn vào lý do là tu đạo phải đến nơi đến chốn, loại chuyện nguy hại thần vật này tuyệt không cho làm.

Ta thầm cười nhạt.

Máu thịt của Thái Tuế là thuốc bổ tối trân quý trong thiên hạ. Đã vậy, sau khi trưởng thành bất luận là thần lực hay địa vị đều cao cao tại thượng. Bọn họ vừa sinh ra đã hưởng sự che chở vô cùng mật thiết của thiên đình, chỉ đơn giản là thụ hưởng mà thôi.

Thế nhưng, Thái Tuế lúc còn nhỏ rất yếu đuối thật dễ bị ức hiếp. Như tên này dám ngang nhiên trốn khỏi sự bảo hộ của thiên đình thật hiếm thấy. Nếu bỏ qua cơ hội này, tuyệt sẽ không có lần sau.

Đã được ông trời hậu đãi như vậy, lý nào không đáp lại cho có chút công bằng?

Là y thiếu ta, bởi ta chỉ có mình là tất cả, trừ Hạnh ra, cái gì cũng không có.

Ta không muốn chết, không muốn rời xa Hạnh.

Ta cần phải đắc đạo.

Cứ ôm ấp suy nghĩ như vậy, ta lén uống máu từ miệng vết thương của y chảy xuống.

Tại sao không cắn y?

Vì ta không muốn làm Hạnh ghét mình. Cho nên, Hạnh cứ cho rằng lúc ta chăm sóc vết thương cho tên Thái Tuế kia, đã vô tình uống phải mà thôi.

Dù sao cũng không uống công vô ít.

Tiểu thái tuế tính tình thoải mái, cũng không phiền trách gì. Ta thuận lợi kết thành bạn thân với y.

Quá trình thoát khỏi hình thú quả là vô cùng khổ cực. Tuy có máu của Thái Tuế trợ giúp, tu luyện không có gì trở ngại. Nhưng sự tình này cứ như lột da róc xương mà ra, khiến ta đau đớn tưởng chừng chết đi sống lại.

Hạnh cũng không thường lui tới lo lắng cho ta như trước. Chỉ là lúc ta đau đến độ không chịu nổi sẽ vượt vuốt lông ta, an ủi vài câu, thế thôi.

Khoản thời gian này cuối cùng ta cũng suy nghĩ, hay là hẳn không hề yêu ta.

Ta đã quen với hương vị của hẳn, lỡ như hẳn không yêu ta thì phải làm sao bây giờ?

Ta bắt đầu gặp phải uy hiếp. Hạnh vì sao lại quên đi ta.

Trước đây ta làm việc gì cũng đều xóa đi dấu vết thật sạch sẽ. Hạnh vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được. Vậy chỉ còn nguyên nhân tối hậu.

Thái tuế ngu ngốc kia.

Cứ chăm chăm dưỡng thương trong hốc cây, chiếm giường của ta, chiếm luôn cả toàn bộ sự chú ý, chiếm lấy Hạnh của ta. Y đến khi nào mới chịu rời đi?! Đến tận cùng thì khi nào mới chịu rời khỏi nhà ta! Rời khỏi Hạnh!

Ta vừa gian khổ tu luyện, vừa nôn nóng chờ đợi. Ngày ngày đều nhìn trăng ngắm sao cầu xin cho vết thương của Thái Tuế ngu ngốc kia mau lành một chút, để y nhanh chóng rời đi.

Sau đó, trả Hạnh lại cho ta.

Ông trời lại một lần nữa không đoái hoài đến thỉnh cầu của ta. Ánh mắt của Thái Tuế ngu ngốc càng lúc càng nhìn Hạnh khác lạ. Trong đó cuộn cuộn sóng tình hừng hực thiêu đốt. Y cố ý kêu khóc in ỏi, bảo là đau nhứt rồi nhào ngay vào lòng của Hạnh, miệng cười gian trá, hưởng thụ hương thơm chỉ thuộc về ta.

Ta giận run rẩy, tưởng chừng có thể lời tuốt y xuống, tưởng chừng có thể vụn nát tay y. Y sao có thể nhìn Hạnh của ta như vậy, y sao có thể độc chiếm vị trí đang thuộc về ta?!

Muốn nhiều như thế, nhưng ta vẫn phải nhịn. Dù sao, đối phương không phải là sinh vật bình thường. Chưa thấy thực lực của y mà lao vào gây chuyện thì phần thắng cho mình chỉ bằng không.

Thế nhưng, thế nhưng...

Thế nhưng Hạnh, hẳn ta đã thay đổi! Hẳn chỉ vì nhận được hoa của Thái Tuế ngu ngốc kia tặng mà mỉm cười. Chỉ vì nghe những lời vô sỉ của Thái Tuế ngu ngốc kia mà lén lút đỏ mặt. Chỉ vì một cái đụng chạm vô ý của Thái Tuế ngu ngốc kia mà lòng lại hoảng lên, tim đập dồn dập tưởng chết.

Ta mất nhìn lòng nghĩ. Ta đã sống với Hạnh lâu như thế là lần đầu tiên nhìn thấy hẳn thất thường. Ta không biết những xúc cảm kia mang ý nghĩa gì, chỉ là theo bản năng cảm thấy phần nộ và lo lắng.

Ta muốn đoạt lại hạnh, giả bệnh, chơi xấu khóc rống hết nửa đêm, bao nhiêu thủ đoạn đều đem ra dùng. Nhưng kết quả chẳng ra gì. Thậm chí, thậm chí ta đọc được từ sâu trong mắt Hạnh đang thiếu dần sự kiên nhẫn.

Lần đầu tiên ta cảm nhận được cảm giác bất lực. Ta ở lì trong núi hờn dỗi hết ba ngày. Hạnh cũng đã ba ngày không tìm ta, không hề chủ động bảo ta về nhà.

Ta thua sạch sẽ.

Thời kỳ trưởng thành của dã thú đã đến. Ta dùng có này để ngày càng xa nhà, không muốn nhìn bọn hẳn nồng nàn ân ái. Thế nhưng Hạnh lại không chịu buông tha ta. Mỗi khi trừu sáp trên người giống cái. đầu ta chỉ có gương mặt của hẳn, gương mặt của hẳn mà thôi.

Ta cuối cùng đã hiểu rõ.

Ta thương Hạnh, ta muốn Hạnh thuộc về mình, muốn cùng hẳn ***, muốn cùng hẳn vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Muộn rồi sao?

Nhớ lại, khi ta về đến nhà Hạnh. Thái tuế chính là đang ở đây, y thấy ta về thì có chút ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng giả làm bộ dạng người lớn. Dạy bảo ta sao cứ mãi vui chơi đến nỗi quên cả đường về, làm Hạnh lo lắng như thế. Tiếp theo lại bưng bưng hưng phấn nói cho ta biết, y đã được đại ca cho phép sau khi trưởng thành sẽ cưới Hạnh làm vợ. Mà Hạnh cũng đồng ý rồi.

Hạnh đồng ý rồi sao?

Sấm sét giữa trời cũng không đủ để hình dung cảm giác của ta lúc đó.

Người đầu tiên phản ứng là ta. Ta dùng móng của mình, dùng răng của mình có sức xé nát bộ mặt kêu ngạo kia. Đáng tiếc chỉ trầy một chút thôi!

Thái tuế thật không ngờ ta sẽ có phản ứng này. Chúng ta đánh đến trời đất tối tăm. Ta bị thương rất nặng, nên tròn một năm sau đều là trải qua trên giường.

Chẳng phải ta lười biếng tu luyện, đến một Thái Tuế vị thành niên cũng đánh không lại. Mà là....

Ta cố ý.

Ta muốn khiến Hạnh phải phiền não, phải day dứt, phải lo lắng....

Phải... không thể vứt bỏ ta được.

Bị thương 1 năm tròn, ta cứ quần lấy tay áo của Hạnh, đêm nào cũng khóc ròng, nói với hấn, cầu xin hấn đừng vứt bỏ ta. Chỉ cần Hạnh rời ta một chút, ta liền rống lên đau đớn rồi cắn đứt động mạch nơi cổ tay.

Mục đích của ta đã đạt được.

Hạnh cứ thế mà chẳng thể nào rời khỏi người ta. Ta lần thứ hai lại nhận được cái ôm ấm áp và hương thơm say lòng người của hấn. Một ngày, Thái Tuế muốn Hạnh ra ngoài, hai người liền cãi nhau.

Nhìn bóng dáng đang rời đi của Thái Tuế ngu ngốc kia, ta đắc ý cười, đồng thời cũng là hai hàng nước mắt đang lăn lăn rơi xuống.

Hạnh phúc này có thể kéo dài được bao lâu?

Thấy thân ảnh càng ngày càng cô đơn của Hạnh, ta cũng cảm thấy đầy tuyệt vọng.

Hạnh cứ lặng lẽ từ chối ta, nhưng đầu ta cứ tràn ngập yêu thương không hình không sắc.

Ngây thơ, quá ngây thơ.

Hạnh, người cho là làm như vậy sẽ có thể khiến ta trở lại vị trí làm nhi tử sao? Được, có thể, ta có thể trở lại làm con, thế nhưng điều kiện là người vĩnh viễn không được yêu ai khác. Chúng ta sẽ bên nhau vĩnh viễn, dựa dẫm vào nhau dù cho thân phận là phụ thân và nhi tử đi chăng nữa....

Yêu nặng nề và mãnh liệt khiến ta hít thở không nổi.

Sau khi thương thế lành hấn ta bắt đầu phóng dăng, cứ bước trên đường tà đạo đối lập với Hạnh — hấp thụ tình nguyên của nhân loại để tu đạo. Phát hiện hài tử không đi đúng hướng khiến lòng Hạnh nóng như lửa đốt. Mỗi khi hấn lên giọng trách mắng là ta lại hỏi thẳng hấn, tại sao không chấp nhận tình yêu của ta. Chỉ cần hấn chấp nhận, ta sẽ lập tức dừng lại tất cả hành động đáng lo kia. Hấn ngẹn lại không trả lời, chuyện cũng không giải quyết được gì.

Hạnh không thể trả lời được câu hỏi tại sao của ta. Ta cũng không hỏi hấn nữa.

Ngày qua tháng lại, cũng đến lúc để trả đũa, nói cách khác là đến lúc khôn lớn. Thái Tuế trưởng thành ắt sẽ tự thu được thần lực cuồng ngạo thiên hạ. Thế gian này, yêu vật chống lại họ rất ít, mà cửu vĩ hồ là một trong số đó. Trước khi y trưởng thành, ta phải nhanh chóng luyện thành cửu vĩ hồ. Ta có dự cảm là y sẽ trở lại, cùng ta tranh đoạt Hạnh.

Nhưng, ta đã xem thường khát vọng của Hạnh, có lẽ nên gọi là tình yêu của Hạnh mới đúng.

Cũng quên mất, đến thiên giới cũng có thể vì những mối quan hệ mà làm việc gian lận.

Lôi kiếp của ta đến sớm hơn 3 năm.

Hai hàm răng trên dưới cứ va vào nhau. Ta thấy sấm sét từ xa cứ cuộn cuộn kéo đến. Nói đúng ra là sự phần nộ kinh khủng. Thái Tuế ngu ngốc kia, người cho rằng làm vậy là ta có thể nhường nhịn rồi xa Hạnh?

Ta cười nhạt, phải thừa nhận, y dụng chiêu cũng rất ngoan độc.

Nhưng y lại quên mất ta là hồ ly. Xét ở phương diện nào đó Đỗ Quyên và hồ ly là giống nhau.

Ta xoay người, không chút do dự chạy về nơi của Hạnh. Sấm không ngừng nổ xuống bên cạnh, thiêu trụi cả một mảnh núi lớn.

Hạnh, người cho ta nửa cuộc đời hạnh phúc và đau khổ. Giờ ta trả cho người một lựa chọn:

Cứu ta, đừng từ bỏ ta.

Cứu ta là sẽ tiếp nhận ta.

Mất đi người, ta nguyện chết.

Cho dù chết, ta cũng sẽ không để Thái Tuế ngu ngốc kia đạt được. Nếu chết ta sẽ ấn vào bức tranh trong lòng người một dấu hiệu bằng máu, để người vĩnh viễn cũng không quên được ta....

Để người và Thái Tuế ngu ngốc kia cùng bên nhau nhưng luôn phải nhớ về ta...

Những tưởng...

Ta thấy hắc ngay trước mắt. Hắc ôm lấy ta, dường như trở về thời thơ ấu khờ dại, thời điểm mà Hạnh thuộc về ta.

Con à... ta đã bức con đến nông nổi này sao....

Tai truyền đến lời ghen ghét của Hạnh.

Sau đó hắc liền đưa người nghênh đón ánh chớp sáng đến chói mắt....

Bầu trời trong nháy mắt sáng lại, một đám lửa đỏ đang hùng hực cháy, như loáng thoáng lưu lại dấu vết tội ác vừa mới đây thôi.

Hạnh?

Bản thể tu luyện trăm năm của Hạnh trong chớp mắt đã hóa thành tro bụi.

Ta suy sụp ngã xuống đất.

Kết thúc này là ta đã thua rồi.

Hạnh, Hạnh, Hạnh!

Ta không ngừng gọi to tên Hạnh, mắt khô khóc không thể chảy ra được nước mắt. Tiếng cười như tự mồm ta phát ra, quỷ dị giòn giã, cười đến độ trào ra huyết nóng.

Thái Tuế ngu ngốc đến, mắt đỏ đậm đánh cho ta trở về nguyên hình. Nhưng hắc không lấy mạng ta, bởi hắc đã hứa với Hạnh.

Sinh nhi là một đứa bé đáng thương, sau này dù xảy ra chuyện gì, xin người đừng tổn thương đến nó.

Hạnh!

Người là có suy nghĩ gì. Đến tận cùng ta phải làm sao mới có thể cùng người ở cùng một chỗ?

Thái tuế!

Người là một thằng ngốc, đã hứa rồi thì xem như thánh điển mà nhất nhất tuân theo.

Rõ ràng người đã chết rồi....

Rõ ràng Hạnh đã tan thành tro bụi....

Thu qua đông lại đến, ta vẫn canh giữ không chịu rời khỏi mảnh đất tro bụi này. Hắc là của ta, của ta....

Tuy miễn cưỡng có thể dời đi kẻ địch, nhưng nhà bị hủy vẫn là của ta....

Một người không có nhà, không có người thân.

Hạnh, người ở đâu?

Trả lời lại ta chỉ có gió lạnh tàn tạ. Hoa tuyết trắng ngần chậm chậm rơi xuống, lông dù dày cách mấy cũng không chống lại được mùa đông giá lạnh.

Hạnh, ta lạnh.

Vốn định sẽ ở mãi đây đến khi chết già.

Bỗng một cơ hội thôi thúc ta rời khỏi chỗ này.

Bởi một điều yêu nho nhỏ nhiều chuyện, ta phát hiện ta bí mật của Thái Tuế.

Bay qua ngọn núi này, hướng về phía đông, tại con sông đối diện, có một thôn trang nho nhỏ, trong thôn có một nhà họ Vương. Vào năm nhâm nhàn nhà này sinh được một bé trai. Hài tử vừa sinh thì cây hạnh trong vòng trăm dặm quanh đó chỉ qua một đêm mà nở rộ hoa.

Hạnh!

Về phần ruộng đồng bỗng nhiên phì phiêu lợi lộc thì không cần phải nói, khẳng định là do Thái Tuế làm. Ta khinh bỉ hừ lạnh. Nếu là ta, thế này có đáng là gì. Từ đất đai đến sông nước đều có giới hạn thôi. Ta sẽ cho Hạnh cuộc sống tốt hơn rất nhiều.

Thế nhưng làm thế nào để không hay không biết mà đoạt lại chuyển thể của Hạnh từ tay Thái Tuế? Phải làm sao để ngăn mọi người nhìn trộm Hạnh?

Toàn núi đều thoang thoảng hương thơm của hoa hạnh, ta khua chiêng trống bắt đầu triển khai kế hoạch giành lại Hạnh.

Lần này ta sẽ kiên nhẫn thêm nữa. Sẽ từ từ nhẫn nại đợi Hạnh yêu ta, yêu đến không gì kèm được.

Lần này hẳn sẽ có một kết thúc tốt đẹp.

Ta cứ vững tin như thế.

17. Chương 12: Phiên Ngoại 2

Ta là một thượng đẳng hồn. Theo ngôn ngữ thông dụng của địa phủ mà diễn lại thì tương lai ta không dầu thai dòng đế vương thì cũng phải là gia tộc tương đương, hay là trở thành hài tử của thần ma quỷ quái. Thế nhưng, ta lại có vận khí không tốt. Kiếp trước, ta đầu thai làm con của một Hạnh hoa tinh. Đáng tiếc, kết giao tùy tiện, để gã bạn hồ ly yêu mến phụ thân ta. Vì muốn thay thế ta mà lập bẫy. Thế nên ta chết không minh bạch.

Sau đó là đến kiếp sau này, nghĩ tới càng thêm ức. Vẫn chưa đến được cõi đời, ta lần thứ hai chết mất. Nguyên nhân do nguyên rủa, phải nói là hồ hại mới đúng. Mà lại cùng một con hồ ly mới đau. Y cho là ta muốn thu hút sự chú ý của phụ thân, vì vậy phản ta tử hình.

Ta lần thứ hai trở lại minh giới, lần thứ hai bắt đầu trông đợi dày công. Quan viên dưới Minh phủ thương cho cảnh ngộ của ta, muốn sắp ta vào nghiệp đế vương.

Ta không chút do dự từ chối, cố chấp chờ đợi, chỉ mong muốn làm một đứa bé mà thôi. Đây không hẳn vì lưu luyến không muốn rời xa người cha kia. Mà bởi lòng ta có một nguyện vọng nho nhỏ. Đó là muốn tụ lại hồn phách thuận theo thời gian, thuận theo nhớ nhung mà lớn lên. Khát vọng cứ như đốt lửa trong lòng, hừng hực thiêu đốt, càng ngày càng mãnh liệt —— Ta muốn bỏ tất cả, chỉ một mực làm tiểu hài tử. Sau đó.... Phải gặp lại y, con hồ ly đã hại chết ta kia.

Nhưng, sự thật đã chứng minh vận khí ta cũng thường thôi.

Người cha ở kiếp trước đang mang thai. Biết được tin tức này, lòng ta mừng như điên vội vàng chạy đến Chuyển Sinh trì, cứ tưởng rằng tâm nguyện này cuối cùng cũng có thể đạt thành. Nhưng mà, vui quá hóa buồn, ta chậm một bước, lại chậm một bước. Thượng đẳng hồn khác đến trước ta đã đi vào bụng của cha rồi.

Ta phần nộ, loại chuyện thứ tự trước sau dễ hiểu là thế, sao tiểu tử kia lại không biết. Ta đợi đã lâu lắm rồi, không ngờ để nó nhanh chân giành mất. Nguyện vọng của ta phải làm sao bây giờ? Nhìn làn sóng đang loan loan nơi Chuyển Sinh trì, ta thấy càng ngày ta lại càng xa hồ ly kia nhiều lắm....

Nếu ta còn cơ hội, nếu cha có thể sinh thêm hài tử thứ hai. Như thế, ta định là chuyện đầu tiên sau khi ra đời không phải cười vui hỉ hả mà là cực lực khóc, mà là túm lấy đại ca của mình hung hãn dần cho một trận. XX nó! Tự nhiên nhảy ra giành với lão tử! Người hại ta phải chực chờ trên mặt đất, tất cả đều ghi sổ nhớ kỹ, đợi ta ra đời rồi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!

Ta buồn bã lâu thật lâu, lòng thầm lấy roi liễu quạt cho người anh kia cả ngàn cái, sau đó liền thấy thoải mái. Dựa vào tính tình hẹp hòi của hồ ly kia, thế nào lại chịu được có người khác giành mất sự chú ý của cha với y? Huynh đệ kia nhanh chân xuống trước, kết quả không phải thành đối tượng để y tàn hại sao. Ta cười âm hiểm, song cũng lo lắng cho tương lai của mình. Sau khi được sinh ra thì làm sao để bình an lớn lên mới là cả vấn đề. Làm sao để không bị lão hồ ly kia hết lần này đến lần khác sát hại? Nói nghe cũng đúng lắm, thế nên ta mới không muốn chết.

Thế sự vô thường, vận khí bất biến của ta bị phá hỏng. Đành giương mắt nhìn chuyện đang xảy ra. Hồ ly thế mà lại để người anh kia chiếm chệch bái y làm sư phụ. Nay chẳng phải là quá thiên vị hay sao!

Ta giận.

Đồng thời cũng nhanh chóng tìm ra nguyên nhân. Là do nhân duyên nợ nần của phụ thân trong kiếp trước và kiếp trước nữa của ta với Thái Tuế. Ta cười vang, cuối cùng cũng biết mình đang đợi điều gì. Thái Tuế chính là một người cha tốt, lần này ta chắc sẽ bình an trưởng thành.

Ta cũng đã mua được Mạnh Bà, lúc đầu thai cũng không cần uống thứ canh quái quỷ của bà ta.

Chẳng cần biết sẽ đợi chờ bao lâu, chỉ cần được bình an sinh ra....

Nguyện vọng của ta lúc đó hẳn sẽ được thực hiện.

Ta lần thứ hai gặp lại hồ ly.

Nhìn kẻ mang theo ký ức hai kiếp của ta, không biết y muốn tỏ bày điều gì.

Ta vui sướng hết mấy tháng. Bảo là ta muốn báo thù? Không, không phải vậy. ta không phức tạp đến thế, ta rất đơn thuần muốn đuổi y đến nơi vắng nhất, xa nhất của Thiên Nhai thôi.

Loại tình cảm như thế vốn đã rất mờ ám. Ta cũng chẳng biết từ lúc nào mà mình không thể không nghĩ đến. Cứng đầu không phải cứng đầu, ít kỷ không phải ít kỷ, cố chấp có lẽ là cố chấp với hồ ly kia.

Quanh đi quẩn lại cũng là ta thích hồ ly người, còn người thì oán ghét đến độ giết chết ta. Thế nhưng ta vẫn thích người.

Chỉ là lúc này họa có ngu mới đứng yên chờ chết. Có lẽ nên ngóc ngách để hẳn làm phụ thân của ta.

Ta đã phân vân rất lâu....

Cũng may, lúc này ta túm được một phụ thân rất tốt.

Ta len lén cười.

Thực tế thì, chuyện không đơn giản như tưởng tượng vậy.

Hồ ly lại xuất hiện ở Minh giới. Ta mơ hồ cảm thấy không thích hợp, nhưng quyết định ngồi yên quan sát. Bởi dù gì ta cũng đã chết rồi, xét cho cùng cũng chỉ là anh linh. Kéo làm sao, tổ phụ ở kiếp trước của ta cũng mất do hồ hại, nên ta và người sống cùng nhà với nhau.

Hôm nay, hồ ly đến nhà của chúng ta.

Hắn cao ngạo nhìn chúng ta, hóa thành hình dáng của Đào Nhi, dùng yêu thuật khống chế tổ phụ, giấu đi giọng nói của ta.

Ta rất phần nộ, không phải vì bỗng nhiên trở nên câm điếc. Mà là....

Y thế mà lại không nhớ rõ ta nha. Không nhớ rõ đứa bé vì y kêu đói quá mà đưa cơm đưa nước. Không nhớ rõ đứa bé vì y mà chết trong miệng Thao Thiết, không nhớ rõ đứa bé thường vuốt lông y mà nói thích y nữa.

Ta phần nộ, ta phải phá hỏng kế hoạch của y. Thế nhưng làm thế nào để thành công đây? Ta thầm suy tính, lén thu nhặt lông rơi ra do vô ý của y. Ừm... ta cũng thừa nhận nguyên nhân ta thu nhặt là do ham thích, đặc biệt là lông của hồ ly.

Cuối cùng thì phụ thân kiếp trước và kiếp trước nữa của ta đến. Hắn vẫn cứ khờ khạo như thế, ngốc nghếch như thế. Ta và tổ phụ đều đã biểu hiện nhiều đến thế để thông báo tin tức cho hắn. Thậm chí đến người cha Thái Tuế cũng bắt đầu nghi ngờ. Hắn vẫn cứ ngu ngốc bị hồ ly kia đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Ta trong nháy mắt liền lo lắng, thật không biết có nên để hắn làm cha của ta không. Loại người chỉ số thông minh thấp như thế, lỡ như ta bị di truyền thì phải làm sao đây?

Tuy rằng nói tiếp là bất hiếu, nhưng ta thật sự rất méo méo không ưa hắn.

Nếu không vì hắn xuất hiện, hồ ly kia trong mắt chỉ có ta. Tất cả đều sẽ không xảy ra. Ta cũng không phải chết nhiều lần như thế. Tuy rất muốn nói tất cả đều là lỗi của hắn, nhưng thế thì thật giống như giận chó đánh mèo vậy.

Đầu óc ta rất rõ ràng.

Người cha ngốc nghếch kia còn đặt tên cho ta —— Tĩnh.

Bực mình... Cái tên sao ẽo lã thế. Hắn sao không nghĩ đến Kiếm nè, Hiệp nè mấy cái tên hào khí vạn trùng ấy?

Cha ngốc quả là khờ đến dễ thương. Đáng tiếc, sự cười nhạo trong mắt ta lại bị hắn nhìn thành mừng rỡ. Càng thêm bực mình... không thể nói chuyện quả là cản trở lớn mà.

Ta giận dữ bỏ chạy, kết quả là cha ngốc và Thái Tuế cũng bắt đầu ồn ào.

Cha ngốc xem ta là số một, vẫn luôn thế. Ta cảm động, mặc kệ có ngăn cách gì, cha ngốc quả nhiên vẫn là chỗ dựa an toàn nhất. Ừh thì, ta đang hối hận chút ít về chuyện bất hiếu lúc trước.

Ta đưa cho cha ngốc túm lông hồ ly lén nhặt được. Muốn xem cha ngốc khờ khạo đến khi nào mới phát hiện chân tướng. Ta đã tận lực, cha Thái Tuế à, cầu cha che chở nhiều thêm chút nữa cho cha ngốc, ta cũng chỉ có thể nghĩ đơn giản thế thôi....

Ta chui vào bụng của cha ngốc. Vì cảm nhận được nhân khí nên đã có một thể xác nho nhỏ, đợi đến khi linh hồn kết hợp với thể xác thì sẽ hình thành thai nhi.

Người đó, cha ngốc. Ngàn vạn lần đừng để hồ ly kia làm cha của ta. Mà dù có làm cũng không tổn hại nhiều đâu. Cùng lắm thì hai chúng ta sẽ có một trận oanh oanh liệt liệt đảo lộn luân thường thôi hà.

Nghị lực của ta tuyệt rất kiên cường.

Thế nhưng chuyện càng lúc càng lệch khỏi quỹ đạo mà ta đã tính trước. Cha Thái Tuế của ta bỗng nhiên lại làm một trận mưa giông gió giạt đâm vào ngực y một lỗ lớn. Cha ngốc của ta, vốn kiếp trước là Hạnh đã bị ép đến đường cùng, cũng không cản lại chút nào. Ta chỉ còn cách mở mắt thật lớn, nhìn trừng trừng vào hồ ly kia rơi khỏi đám mây hóa thành một cánh bướm.

Ta tuyệt vọng nghĩ rằng mình đã vĩnh viễn mất đi y. Thấm qua người cha ngốc mà ào ào tuôn nước mắt... Sửa lại, bào thai trong bụng mẹ không thể có khả năng ảnh hưởng lớn như vậy. Sở dĩ, ta cảm nhận được là do nước mắt của Hạnh đang tuôn rơi.

Mèo khóc chuột giã từ bi!

Ta thầm oán giận. Nhưng nghĩ lại nếu hấn chấp nhận hồ ly. Ta không phải sẽ phiền phức lớn sao? Ta cũng không phải dai nhách như con gián đánh hoài không chết. Nếu người ta yêu nhất có quan hệ thân thiết với người yêu ta. Ta thà... đâm chết mình cho rồi đi.

Dù gì, cũng phải thừa nhận, kết quả này là tốt nhất.

Thế nhưng... hồ ly của ta phải làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ? Khó khăn như vậy, giờ chẳng lẽ phải quay lại địa phủ tìm y chứ?

Nghĩ vậy, lòng ta nặng nề lo lắng, thiếu chút nữa là hại cha ngọc sinh non.

Ừ mà... chuyện này Ân Giác đại thúc đã dễ dàng can thiệp.

Thần y của Thiên giới chẳng khó khăn gì ngăn lại sự xúc động của ta. Bực mình! Xem ra có người cha mang thân phận cao quý cũng chẳng tốt lành gì. Hiện giờ ngay cả tự chết cũng không có quyền quyết định.

Hu hu hu, buông tha cho ta đi. Ta không muốn thành tiểu hài tử của các người mà. Ta phải về địa phủ tìm hồ ly!

Lòng nóng như lửa đốt cũng qua được mấy tháng. Tinh thần ta càng cứng cáp hơn, không còn rồ dại nữa. Bất quá, thật không ngờ nghĩ ra cả trăm cách tự sát, chỉ có thể chờ đến lúc được sinh ra. Bọn thần y cũng không can dự vào việc của ta nữa.

Không ngờ ngoài dự liệu lại nghe được một tin tức.

Địa phủ báo tin về hồ ly kia, nói....

Y chưa chết!

Ta vui sướng hết nửa ngày, tảng đá đè nặng ngực đã rơi xuống. Từ thời khắc này, ta quyết định không làm khó dễ cha ngọc nữa. Ngược lại sẽ làm một hài tử ngoan ngoãn, cẩn cẩn thận thận chăm sóc bản thân chờ ngày sinh ra.

Sinh ra rồi thì mau mau lớn lên. Sau đó có thể tìm hồ ly. Hay, không cần ta tìm, hồ ly kia cũng sẽ xuất hiện xung quanh cha ngọc. Tuy rất khó chịu, nhưng tính cố chấp của hồ ly cũng cho ta không ít tiện lợi.

Ngày qua ngày trong phạm vi xung quanh cha ngọc, chẳng có con hồ nào bước tới cả. Ta không tìm được, ngược lại còn đón nhận sự chào đời của mình. Hay hồ ly kia đã thật sự mất hết hy vọng, một chút tin tức cũng không có. Nhưng đừng lo gì cả, chờ ta lớn lên ta sẽ đạp núi băng rừng quyết tìm y cho được!

Ta nắm nắm lấy bàn tay nhỏ xíu thê nguyên.

Cha Thái Tuế đến, bế ta từ trong nôi ra, mắt cứ chăm chăm vào cha ngọc. Vừa nhìn là biết người đang nổi sắc tâm.

Ta hơi khép hờ mắt, không chút do dự cho người ngâm nước tiểu đồng tử. Cha Thái Tuế bỗng chốc giận đến xanh cả mặt.

Hứ, giận cái gì mà giận. Nước tiểu của tiểu Thái Tuế rất bổ dưỡng đó. Đừng tưởng người là đại Thái Tuế thì không cần bồi bổ. Ngày nào cũng quyết liệt như vậy, cũng nên bồi bổ chút chứ, tránh cho sau này không cách gì thỏa mãn cha ngọc nha.

Cái miệng nhỏ nhắn cứ cười khanh khách vô tội, khoái trá đập cho đại ca vừa chạy đến bế mình vài dấu chân nhỏ xíu, thuận lợi mà chiếm lấy cha ngọc. Ta thật quá thông minh mà.

Nghị lực của ta tuyệt rất kiên cường. Ta nhất định sẽ vang danh trời đất, ngồi đợi hồ ly mỹ nhân của Thái Tuế.

Đợi ta lớn nhanh nhanh một chút nha!

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-quy-di-van-he-liet-vinh-nien-ki>